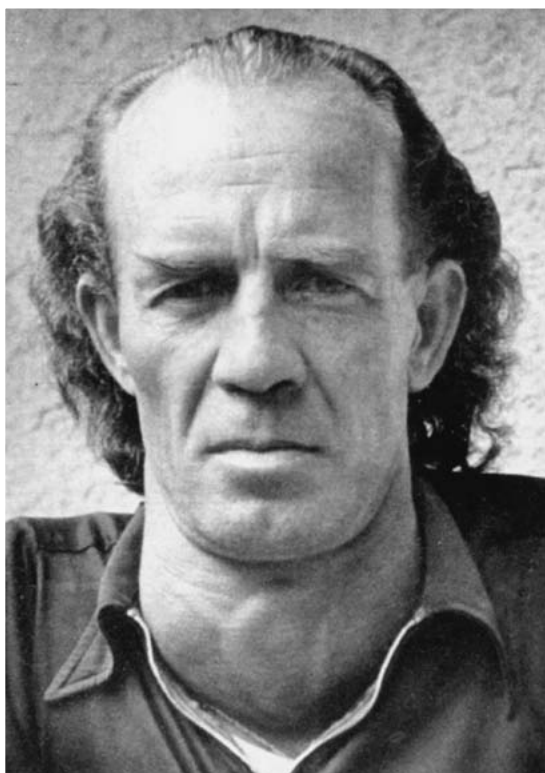

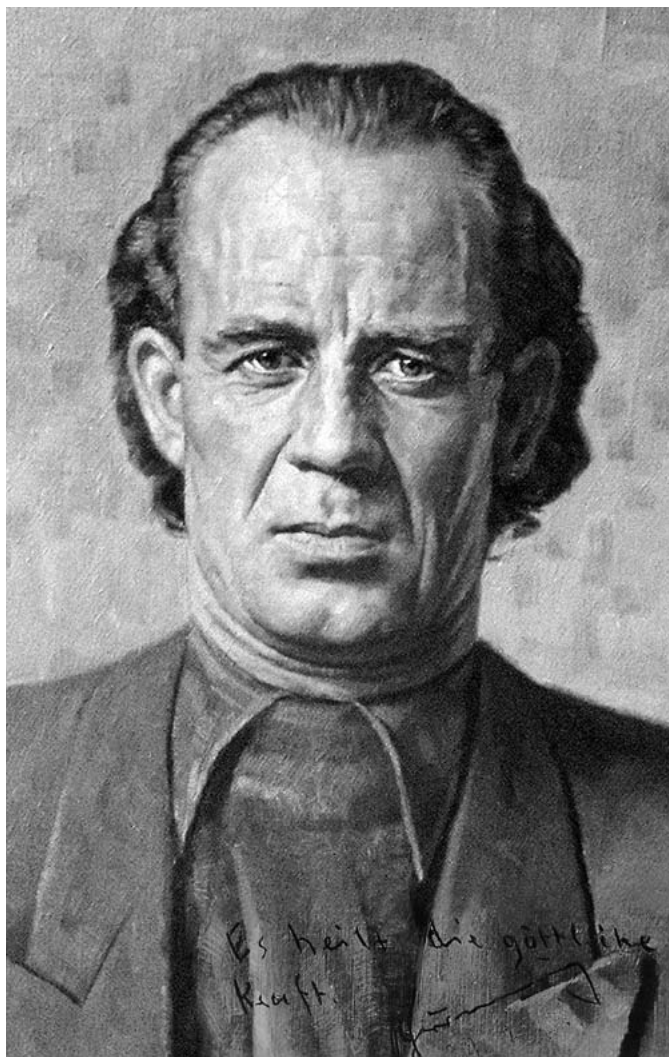
ברונו גרונינג

אני חי,

כדי שהמין האנושי
יוכל להמשיך לחיות

גרטה הויזלר – ותומס אייד

ברונו גרונינג:

"אלו האוהבים את אלוהים עוזרים לאנשים"

ברונו גרונינג

אני חי,
כדי שהמין האנושי
יוכל להמשיך לחיות

ביוגרפיה קצרה
מאת
גרטה הויזלר – ותומס אייך

חוג יידידי ברונו גרונינג

ספר זה אינו ניתן למכירה הוא מתוך עותק דוגמא,
מחוג יידי ברונו גרונינג, ניתן לקבל אותו בתרומה.

1st Edition 2009

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Haidauer Str. 6
93109 Thalmassing
גרמניה

Internet: www.bruno-groening.org/hebrew

כל הזכויות שמורות. אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לאכסן במאגר מידע,
לשדר או להקליט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר - כל
חלק שהוא מן החומר שבספר זה. אין לעשות כל שימוש מסחרי בכל סוג שהוא
בחומר הכתוב בספר זה אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

ISBN 978-3-86769-129-1 hebräisch

המקור מגרמניה

Bruno Gröning – Ich lebe, damit die Menschheit
wird weiterleben können

ISBN 978-3-933344-39-7 deutsch

תוכן עניינים

7	הקדמה
9	פרק 1: שנות ההכנה
11	1. ילדות ונעורים
14	2. בית-הספר של החיים
20	3. מלחמה וגלות
25	פרק 2: התנפלות הקהל
26	1. האירועים בהרפורד
27	2. "כל סבל האנושות הוא הדאגה שלי"
29	3. הנכים הולכים והעיוורים רואים
33	4. על המרפסת בהרפורד
36	5. המבחן בהיידלברג
38	6. מקרה סטרובל
42	7. מטופלים, טיפול, ניסוי
44	8. לא שרלטן
47	9. ברונו גרונינג עולה על בימת ההסטוריה
49	10. מזמור/תפילת רוזנהיים
52	11. "אני מאפשר לך לדעת..."
57	12. השינוי הגדול
63	פרק 3: התנגדות והצבת מכשולים
64	1. "בריאות אינה ניתנת לרכישה/קנייה"
67	2. אגון ארתור שמידט, "הביוגרף של גרונינג"
71	3. יוזמה אקדמית
73	4. עושי כספים
79	5. הרוזן ד"ר מיכאל סולטיקוב, העיתונאי
81	6. אוטו מקלבורג, מפקד מחנה הריכוז
81	7. יוגן אנדרלין, המטפל/המרפא,
84	וד"ר קורט טרמפּלר, "מרפא הפלא"
86	8. רודולף בכמן, איש העסקים
88	9. ליגת גרונינג

93	פרק 4: איסור ריפוי, משפט וחזרה הביתה
94	1. הרופאים בהרפורד
96	2. העלון של ד"ר ויילר
102	3. חוק המטפלים ברפואה משלימה
105	4. "חוק המטפלים ברפואה משלימה אינו תופש לגבי גרונינג"
109	5. המשפט הגדול
113	6. נשרף מבפנים
118	7. "הדבר קשור לכל היצורים החיים"
120	8. המשך הרחבת העבודה
123	9. פריס, התחנה האחרונה
126	מבט לעתיד: פועלו של ברנו גרונינג

ראה באורים (*)

Heilstrom (היילשטרום) הזרם המרפא במילים אלו, מגדיר ברנו גרונינג את הכח הרוחני ואת ההשפעה שלו.

Einstellen (אינשטיילן) התכוונות האדם מכוון את עצמו לקליטת הכח האלוהי ומפנים זאת לתוך עצמו.

Regelung (ריגלונג) הכאבים המרפאים דרך קליטת הזרם המרפא *Regelung* (ריגלונג) נוצר תהליך ניקוי בגוף שיוצר תנועה, שיכול להביא לכדי כאב. המחלה יוצאת החוצה מהגוף. לזה קורה ברנו גרונינג "הכאב המרפא." *Regelung* (ריגלונג)

הקדמה

ברונו גרונינג היה אחד האנשים הכי מפורסמים בגרמניה שאחרי המלחמה. בשנת 1949, עשרות אלפי אנשים זרמו אל המקומות שבהם היה פעיל; התרחשו אין ספור החלמות; אנשים נכים, עיוורים וחרשים שוב הפכו להיות בריאים; קרו התרחשויות שמעולם לא נראו לפני כן. אפילו היום, לעדי הראייה יש דמעות בעיניהם, כאשר הם מספרים על מה שקרה אז.

מה ברונו גרונינג רצה?

"המשימה שלי, המטרה שלי היא פשוט לעזור לאנשים, לרפא אותם."

"אני רוצה לעזור לרפא. אבל שוב, אני עצמי לא עושה דבר; אני פשוט מודע לכך, שאנרגיות זורמות לתוכי ואני יכול להשתמש בהן על מנת לרפא אנשים."

"אני רוצה שתחיו חיים בריאים, חיים טובים, חיים כאלה, שאלוהים ציווה עלינו."

"אתם חייבים לדעת, שאתם שייכים זה לזה. אתם חייבים לאהוב את רעיכם כפי שאתם אוהבים את עצמכם. זוהי המשאלה שלי, זה מה שאני רוצה שיקרה. באותה מידה, שהדבר הזה באמת קורה, שאנשים מוצאים את דרכם שוב חזרה זה לזה, כך לכולם תהיה האפשרות לקבלת עזרה."

מה ברונו גרונינג אמר?

"M האמן ובטח; הכוח האלוהי עוזר ומרפא!"

כסף הוא רב עוצמה, אך הבריאות היא בעלת עוצמה אינסופית.

ישנם דברים רבים שאין להם הסבר, אך הכל יכול לקרות.

אין דבר כזה – 'חשוך מרפא'.

אלוהים הוא הרופא הטוב מכולם.

אהוב את החיים, אלוהים! אלוהים נמצא בכל מקום!

אני שום דבר, אלוהים הוא הכל!

מה ברוננו גרונינג עשה?

אני קורא לכם, אני מזמין אתכם לחזור! בואו לכאן, ואבנה לכם גשר מעל לתהום! עזבו את דרך הסבל, ובמקום זאת קחו את דרך האלוהים. בדרך זו אין אומללות, אין כאב, אין 'חשוך מרא'. הכול טוב כאן, והדרך הזאת מובילה חזרה לאלוהים!

תנו לי את מחלותיכם, דאגותיכם ומצוקותיכם, וכל דבר רע; אני אקח הכל!

אני בונה עכשיו בית מעל כל העולם.

אני נותן לכם חזרה את האינסטינקט האנושי האמיתי שלכם. ואז יהיה לנו הכול, אז יהיה לנו כאן שלום על פני כדור הארץ, לא משנה מהי הדת שלנו, לא משנה מהו הלאום שלנו. זוהי ברכת האל! אתם צריכים רק להמשיך לקבל, לקלוט, וכל זה ימשיך לגדול ולהתפתח.

מי היה ברוננו גרונינג?

אני רק כלי של אלוהים. אין לי כל קשר עם זה, אני לא רוצה כסף עבור העזרה שלי, אני רק מבצע את הפקודות שאלוהים נותן לי, אני לא יכול לעשות דבר אחר מאשר את מה שהאל מצווה עליי לעשות!

אי אפשר לקנות בריאות, זו מתנה מאלוהים! למי שהיה מזל טוב וקיבל את הבריאות שלו דרכי, עליו להודות לאלוהים כל הזמן מעומק לבו; אני משמש רק ככלי שלו, ומשרתו. אני הוא לא גרונינג. אנשים נתנו לגופי את השם הזה. אך אנשים יבינו מי אני באמת, כאשר לא אהיה עוד בתוך גופי.

אני הוא האדם הזורע שלום ושלווה על פני האדמה, ואני גם אקצור זאת.

פרק 1

שנות ההכנה

ברונו גרונינג נולד בדנציג (כעת גדנסק) במאי 1906. זה היה נוף ילדותו, נעוריו ותחילת בגרותו, ובמקום זה הוא אסף את רשמיו שהכינו אותו למשימה הבאה שלו.

השיר של מרטין דמס המתאר את העיר דנציג, יכול לתת תיאור מטאפורי לטבעו ואופיו של ברונו גרונינג עצמו:

שער אבן מוצק של לבנים ועץ,
עריסה של אוניות, מאזניים,
צוואר רב עוצמה מכופף בסבלנות
בדרשה גאה מעל אוניות ותרנים.

ראש נישא נוגח אל תוך אור לווהט,
עם קסדה, גבות מוצללות;
כתפיים כפופות משרשרת התפקיד,
נדלקות על-ידי רקיע של כוכבים קורנים.

מגן רב עוצמה של אלון ואבן,
סמל לקיום ארצי, מצהיר:
"אני הוא הסוחב, נושא העומסים,
משרת את כולם, ושווה לאף אחד."

המעיל הצבאי של גדנסק

1. ילדות ונעורים

משפחת גרונינג התגוררה באוליבה, פרבר של דנציג שהיה קרוב לים וליערות הגדולים. בתיאור קצר של חייו אותו הוא כתב ב-1956, ברוננו גרונינג כותב על ילדותו את הדברים הבאים:

נולדתי ב-31 במאי 1906 בדנציג אוליבה, רביעי מתוך שבעה ילדים להורים אוגוסט ומרגריט גרונינג. אבי היה מנהל עבודה של בנאים. (...)

במשך שנות ילדותי ונעוריי, אותן ביליתי בבית הוריי, נהייתי מודע לכוחות מוזרים, שנבעו מתוכי וגרמו להשפעה מרפאה ומרגיעה על אנשים ובעלי-חיים.

כאשר הייתי עדיין ילד קטן, אנשים שהיו חולים, הפכו להיות חופשיים ממחלותיהם, כשהייתי במחיצתם. ילדים ומבוגרים שהיו מודאגים או במריבה, הפכו להיות רגועים לחלוטין בעקבות מספר מילים ממני. גם כילד, הבחנתי, שבעלי-חיים, שבדרך-כלל נחשבו כביישנים או אפילו מסוכנים, הפכו להיות עדינים וצייתנים במחיצתי. כתוצאה מכך, מערכת היחסים עם שאר בני משפחתי היתה יוצאת דופן ומתוחה. תוך זמן קצר התחלתי לעבוד קשה על מנת להשיג עצמאות מלאה כך שאוכל לברוח ממצב חוסר ההבנה הקבוע שסבב אותי בבית.

מידי פעם הוא ברח מהבית, על אף שהיה עדיין ילד קטן. הוא תיאר בכתב יד מ-1949 את חוויותיו אז:

המשכתי ללכת הלאה והלאה, ואפילו עכשיו אני יכול לראות זאת בברור. ראיתי את הטבע, את החיות, את עצמי ואת שאר האנשים כמשהו אלוהי על פני כדור הארץ, שגם אותו קלטתי כאלוהי. לאחר מכן קיבלתי את המחשבה "אלוהים", ואמרתי: "אלוהים, כמה טוב להיות כאן איתך; אני רוצה להישאר כאן תמיד. המצב לא נעים ושלך בבית עם הוריי ועם שאר האנשים. רוב האנשים מאוד זדוניים. אני רוצה להישאר כאן על מנת שלא אצטרך לפחד עוד מאנשים רעים."

לאחר מכן נעשה לי ברור שהחיות גם הן נשארו ביערות בגלל האנשים הרעים. לא עבר זמן רב עד שהרגשתי בטוח ומוגן, יותר טוב

מאשר בבית הוריי, כיון שלא הייתי כאן לבד. החיות פתאום איבדו את ביישנותן מפניי ונעשו מאוד בוטחות; הן הגיעו אליי ונתנו לי ללטף אותן. דיברתי אל כל החיות. בקיצור, הבנו מצויין זה את זה, הן ליוו אותי ביערות והפכנו לידידים טובים לעד.

נשארתי ביערות באותו אופן במשך מספר יממות, עד אשר כמה אנשים תפשו אותי ולקחו אותי חזרה להוריי. היה לי מקום מסתור מעולה, ולכן סגרו אותי בחדר. מעולם לא יכולתי לבכות כאשר הוכיתי; פשוט לא חוויתי את המכות כמכאיבות, למרות שגופי הפך להיות שחור וכחול. בכל מקרה, הכליאה שלי בבית הוריי מעולם לא נמשכה זמן רב. תמיד הצלחתי לברוח שוב תוך זמן קצר. היערות והחברים שלי, בעלי-החיים, היו כה חזקים, עד שמשכו אותי חזרה אליהם.

ביערות חשבתי לעיתים: "האם בני-האדם לא חברים שלך גם כן? ובכן, מדוע אני ממשך לברוח מאנשים אחרים?" עוד תובנה: "בעלי-החיים מפחדים מהרוע בבני-האדם, אבל אני לא מפחד כיון שאני חזק מהרוע הזה. אני רוצה להראות לכל אחד שאני יותר חזק." למרות שגופי היה עדיין קטן אז, פשוט הרגשתי חזק מכל האנשים האחרים.

מרגע זה – כשהייתי בן שנתיים וחצי – הרגשתי משיכה לאנשים שהרוע השתלט עליהם. הרוע הרס את גופם, מה שקרוי בפי אנשים "מחלה". כאשר עמדתי בפני אדם חולה, מחשבה נוספת הגיעה אליי: המחלה למעשה נעלמה מגופם של בעלי-החיים כאשר אמרתי לעצמי בעדינות: "חיה קטנה ויקרה, בקרוב גופך יהיה שוב בריא." וזה מה שקרה. זה לא היה שונה אצל אנשים. כאשר אחזתי במחשבה זו בחוזקה, הגוף של אותו אדם הפך להיות חופשי מכל העומסים שלו. וכך נמשכתי בקביעות לחולים, לכל הבתים בהם היו אנשים חולים, להם תמיד רק אמרתי: "אבל אינך חולה עוד"; או כאשר חלק מהם אמרו: "הוא הולך למות", אני פשוט אמרתי: "לא, הוא עדיין לא הולך למות, יש לו עוד זמן רב עד אז. הוא הולך להיות שוב בריא!" הייתי נשאר עם החולה במשך זמן קצר; ניגשתי קרוב אליו ובעדינות ובקיצור אמרתי את המילים שהזכרתי קודם לכן, כאשר לאחר מכן תמיד מיד נעלמתי, במהירות הבזק.

ב-1957, בראיון לעיתון "Das Neue Blatt", הוא אמר:

כבר כילד סגרתי את עצמי כנגד כל רוע. פשוט לא יכולתי לסבול זאת. כל דבר בתוכי התקומם כנגדו. אפילו אז אנשים קראו לי תמהוני ולא יוצלח המתעקש ללכת בדרכו שלו.

בדרך משונה, כבר אז נמשכתי בקביעות לחולי ולאנשים סובלים. זו היתה משיכה מוזרה בהחלט, שהמשיכה להוביל אותי אליהם. החולים הללו הרגישו יותר טוב במחיצתי, ולעיתים קרובות הייתי שומע: "הישאר כאן, ילדי, אתה מאפשר לי לשכוח מכאביי." גם אז הייתי מצהיר באומץ בפני מכריהם ורופאיהם: "הוא ירגיש טוב בטוב! אבל האדם השני לא ישרוד!" אנשים הניעו בראשם ושאלו אותי כיצד הגעתי למסקנה שכזו. אבל לא יכולתי לתת להם תשובה. פשוט הרגשתי זאת בתוכי.

אותה תחושה בקביעות משכה אותי לפצועים בבתי-החולים הצבאיים בדנציג במהלך מלחמת העולם הראשונה. תוך זמן קצר הפכתי להיות מבקר המוכר היטב על כולם. בית-הספר שלי כלל לא אהב את הטיולים שלי, והם אף איימו להעביר אותי לבית-ספר מתקן, כיון שלעיתים נעדרתי מחלק מהשיעורים.

דבר מכל זאת לא פגע בדחף שלי לעזור. בדנציג היתה אומללות רבה וצורך באותה תקופה, בתחילת שנות ה-20. יחד עם כמה חברים, ייסדתי תנועת נוער על מנת לעזור לאנשים עניים באיסוף מזון וביגוד.

כתבי היד שלו מ-1956 ממשיכים כדלהלן:

"הייתי בבית-ספר יסודי ולאחר שעזבתי, הלכתי לבית-ספר לעסקים. הייתי שם כשנתיים וחצי. אולם נאלצתי לוותר על הלימודים הללו כיון שאבי דרש ממני לעזוב. משאלתו של אבי היתה שאלמד מקצוע הקשור בבנייה. מילאתי אחר בקשתו של אבי ולמדתי נגרות. לא ניגשתי לבחינת הגמר, כיון שבדנציג היתה אבטלה חמורה באותה תקופה. מסיבה זו נאלצתי לוותר על הלימודים 3 חודשים לפני סיום תקופת החניכה שלי, כיון שהחברה בה התלמדתי, נסגרה עקב מחסור בהזמנות."

2. בית-הספר של החיים

ברונו גרונינג ממשיך:

"ב-1925 הצלחתי להקים עסק לבנייה ונגרות רהיטים, והפכתי להיות עצמאי. לאחר כמעט שנתיים, סגרתי את העסק ועבדתי כפועל עד 1943. עבדתי במפעל שוקולד, בדואר בדנציג, גם בהעברת מברקים במשך 9 חודשים, ובחברת סימנס והלסקה כחשמלאי. ביצעתי את רוב העבודות באופן עצמאי. ביצעתי את כל העבודות בעניין, ובמיוחד רציתי לקבל הכשרה בעבודות בהן יכולתי ללמוד דברים אותם אנשים ידעו ולמה הם היו מסוגלים, במצבי חיים שונים ובכל המעמדות החברתיים. למדתי כיצד אנשים עיצבו את חייהם. לא חיפשתי רק את האנשים המסכנים והעניים ביותר, אלא גם את האנשים העשירים ביותר, כדי להבין כיצד הם חיים. לא התעניינתי בחייהם הפרטיים במובן הרגיל (כמו הליכה לסרט או לפאב, משחק קלפים וכו')."

במקום אחר הוא מתאר את התקופה הזאת כדלהלן:

בשאר הזמן שלי בדנציג, לא עבדתי רק כנגר, אלא גם כיוצר רהיטים, צבע ומסגר. במשך זמן מה עבדתי גם בחברת סימנס וגם בדואר. גם עזרתי לחבריי במצבים מסויימים הקשורים בחוק. לא היה לי דבר המשותף עם הסוציאליזם הלאומי. גוייסתי לתקופה קצרה ל-NSBO (ארגון הסתדרותי נאצי), אך עקב דעותיי, זמן קצר אחר-כך שוחררתי שוב.

בתיאור חייו אותו כתב ב-1956, הוא ממשיך:

בגיל 21 התחתנתי עם גרטרוד כהן מדנציג. נולדו לנו שני ילדים שנפטרו מאז.

בתיאור חייו מ-1952, הוא מתאר מה היתה עבורו משמעות נישואיו:

לרוע המזל, התברר מהר מאוד, שלאישתי לא היתה כל הבנה או סימפטיה לתכונותיי המיוחדות או למאמצי, שלא היו קשורים לתפקידי כמפרנס. היא ניסתה להפריע לפעילותיי בעזרה ובריפוי אנשים אחרים, ולכן המצב נהיה שוב מתוח, פשוט כמו שהיה קודם לכן בבית הוריי, כיון שאולצתי לחיות בדרך פרימיטיבית ובורגנית.

"רציתי במיוחד לעבור אימון מעשי במהלכו יכולתי ללמוד בקשר לידע ולמומחיות של אנשים בכל הנסיבות והמעמדות החברתיים."

בתיאור חייו מ-1956, הוא מדבר שוב על המתנה המיוחדת שלו:

עוד בהיותי מאוד צעיר, היה ברור שהיתה לי יכולת יוצאת דופן להשפיע על אנשים ועל בעלי-חיים בצורה מרגיעה ומרפאת, דבר שקרה לעיתים קרובות אצל אנשים מסויימים בתקופה קדומה. השפעה זו היתה כל כך חזקה אצל אנשים שהצליחו להיפטר מעומסים פסיכולוגיים וגופניים, שלא הושפעו עוד משיטות ריפוי אחרות, והם החלימו לחלוטין או מצבם השתפר באופן ניכר.

דו"חות ההחלמה הראשונים הם מתקופה זו. למשל, ב-1949 שרלוטה אדם דיווחה תחת שבועה:

הכרתי את מר גרונינג בדנציג, עיר מגוריי, מאז 1928. כבר באותה תקופה מר גרונינג התעניין מאוד בדברים רוחניים ועזר וריפא אנשים. אני יודעת על 20 מקרים של הצלחה. אני גם יכולה לתת דוגמאות רבות למקרים בהם מר גרונינג עזר לילדים. ילדים עם שיתוק, למשל, או שלא יכלו לשמוע או לראות. זה עבד בכל מקרה. אנו עצמנו, יחד

עם האנשים להם עזר, ניצבים בפני תעלומה עד עצם היום הזה, למרות שהתאמצנו לנסות ולהבין כיצד משהו כזה יכול לקרות.

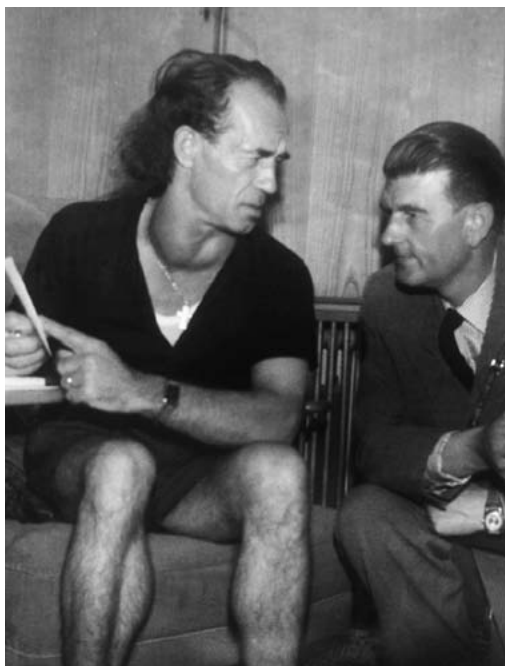
מקס ברון היה חברו ושכנו של ברונז גרונינג בדנציג. ב-1955 הוא כתב דו"ח נרחב על תקופה זו. הנה קטע קצר מתוכו:

כבר באותה התקופה, ברונז גרונינג מעולם לא חשב על עצמו. הדאגה העיקרית שלו היתה לחבריו, לעזור להם ולתת להם אנרגיה חדשה. לא שינה לו אם משהו רצה להשיב את בריאותו או נזקק לעזרה מסוג אחר, או אם אנשים, שלא באשמתם, הסתבכו עם החוק שנכפה עליהם.

לעיתים קרובות הוא העביר ימים ללא שינה ואפילו ללא שכר. רק דבר אחד היה חשוב לו: עזרה.

כבר באותה התקופה הוא הגיע תכופות לאנשים חולים שהתחננו בפניו לעזרה, אפילו במהלך הלילה. אבל לא חשוב במה היה מדובר, הוא מעולם לא לקח אגורה עבור זה. להיפך, הוא אפילו נתן לאנשים אלו את הכסף המועט שהיה ברשותו. גם כאשר משהו הודה לו עבור משהו שהוא עשה, ברונז גרונינג סירב לקבל את התודות ואמר, שאדם זה יכול להראות את הכרת התודה שלו במעשים טובים כלפי אנשים אחרים. התלוויתי אליו בכל מיני מקרים והשתכנעתי באמיתות מעשיו. (...)

אני רוצה כעת להמשיך ולתאר רק שני מקרים מתוך רבים אחרים. המקרה הראשון קשור באחותו מריה. היא חלתה בסרטן השד ולדעת רופאה, היה רק דבר אחד לעשותו – כריתת שד. הרופאים טענו כי הניתוח דחוף ביותר ושיש לבצעו תוך 3 ימים לכל המאוחר. אך מה התרחש כעת עמוק בפנים בתוך נשמתה של אחותו? היא נאבקה בעצמה. כל הסביבה שלה, כמו גם קיום הרוע שהשתלט עליה, מנעו ממנה ללכת לאחיה. אבל יום אחד היא הלכה אליו. היא רצתה לדבר איתו. זה אכן היה הצעד הראשון שלה לשיחורורה מכל הרוע הזה, אך היא לא יכלה עדיין להשתחרר ממנו לחלוטין. היא אמרה לו שהיא עדיין רוצה ללכת לרופא עוד פעם נוספת. אחיה, ברונז גרונינג, פשוט אמר שהיא יכולה לעשות זאת, אבל הוא משוכנע שלמרות זאת תמצא את הדרך בחזרה אליו. וכך זה קרה. יום לפני הניתוח המתוכנן, האחות, מריה, באה שוב מאוחר בערב

"אפילו אז, ברונו גרונינג מעולם לא חשב על עצמו."
מקס ברוך, 1955

לאחיה ברונו וביקשה את עזרתו. הוא אמר בחיוך בנוכחותי, "אני לא מוצא עוד דבר רע בשד שלך; מחר את יכולה לגשת לרופא שלך בשלווה ולבקש בדיקה יסודית לפני שהם מתחילים בניתוח. לאחר הבדיקה היסודית, הרופאים הללו יגלו בדיוק את מה שאמרתי לך הרגע."

כבר בצהרי היום הבא אחותו מריה באה לאחיה ברונו ואישרה את מה שאמר לה ברונו גרונינג ביום הקודם. בפני הרופאים עמדה תעלומה גדולה והם אמרו כי פלא גדול התרחש כאן. הם דיברו על כך זמן רב, ביטאו את התדהמה שלהם ואמרו: "משהו קרה כאן שאין אנו יכולים להסבירו לעצמנו."

ישנם דברים בין שמים וארץ שאנו בני-האדם איננו מסוגלים לתת להם הסבר." (...)

אני גם רוצה לספר על עוד מקרה שקרה לאשתי הראשונה. זה קרה באותו בית עם ברונו גרונינג – גרנו איתו, אתם מבינים. אשתי הראשונה חלתה בדלקת גרון, סבלה מחום גבוה, נפיחות פנימית חמורה והיא היתה בסכנת מוות מחנק. היא היתה תחת השגחתו של ד"ר הולץ במשך מספר ימים. מצבה החמיר והרופא נעשה מאוד מודאג. אשתי ידעה שברונו גרונינג יוכל לעזור רק אם באנשים היתה אמונה. התחננתי בפניה שתרשה לי לבקש מברונו גרונינג עזרה, אך היא סירבה. היא עדיין לא הגיעה לאמונה אמיתית. להיפך, היא קיוותה שהרופא יעזור לה. למרות זאת דיברתי עם ברונו גרונינג והוא אמר לי שהוא יגיע מיד, ברגע שאשתי תגיע לאמונה ותבקש ממנו עזרה. וגם כאן הכל קרה בהתאם למה שהוא אמר.

אני עצמי נאלצתי להיעדר מהבית באותו היום. במשך תקופה זו, הנפיחות הפנימית נעשתה כה חמורה שמוות מחנק נראה קרוב. בשעתה האחרונה, אם אני יכול להגדיר זאת כך, היא מצאה את אמונתה. היא נתפשה לפחד מפני המוות והיא הרגישה שאפילו אז ברונו גרונינג יעזור. כיון שהיא לא יכלה עוד לדבר, היא דפקה בשארית כוחותיה על קיר חדר השינה, כיון שידעה כי ברונו גרונינג היה בבית באותו יום. באותו הרגע, ברונו גרונינג נכנס לפעולה; הוא נכנס לחדר השינה ומצא את אשתי נחנקת. פניה כבר הפכו להיות כחולות. כל מה שהיא יכלה לעשות היה רק להצביע בחולשה על אזור צווארה, והפלא התרחש. לאחר מספר שניות, הנפיחות התפוגגה וחיים חדשים מיד זרמו פנימה.

ביום המחרת היא קמה והלכה לד"ר הולץ. הרופא שהיה מודע למצבה של אשתי, לא האמין למראה עיניו. לאחר שבדק אותה, הוא פשוט אמר שמהו שהוא אינו יכול להסביר קרה כאן, כיון שבהתחשב במצב מחלתה, היה בלתי אפשרי שהיא

תהיה בריאה. אלו היו מילותיו. הוא אמר שזו תעלומה בעיניו
ושפלא גדול התרחש כאן, אותו הוא אינו יכול להסביר.

בכתב יד מ-1950, ברונו גרונינג מתאר את עבודתו כדלהלן:

"ברור לי שעבודתי הציבורית שהחלה ממרץ 1949 ואילך,
הדהימה הרבה אנשים. רבים שאלו את עצמם, 'מדוע ברונו
גרונינג לא פרץ החוצה קודם?'"

תשובתי היתה שחייתי עד עתה 43 שנה ושמאז ילדותי עשיתי
מה שאני עושה כעת בפומבי. ההבדל היחיד הוא שעשיתי בעבר
כל שיכולתי על מנת להימנע ממשיכה לתוך תהילת הפירסום.
קודם לכן ניסיתי להבהיר למעגל קטן של אנשים שהכרתי אדם
(לא ציינתי אז שאני הוא האדם הזה, פשוט ייחסתי את יכולותיי
לצד שלישי לא ידוע) שיכול לרפא כל אדם חולה מבלי ללמוד
רפואה, פשוט מתוך הכוחות הפנימיים שלו. אבל קהל מאזיני
תמיד חשב שאני משוגע, רק בודדים היו מסוגלים להבין אותי
אז.

מידי פעם היתה לי הזדמנות לפגוש אדם חולה ולקחת את
מחלתו ממנו דרך המילים, על-ידי נגיעה בחלק גופו של החולה,
או בעזרת אובייקט שנתתי לו, מבלי שהוא ישים לב לכך.
מאוחר יותר שמתי לב שאני יכול לעזור, לא רק לאדם אחד,
אלא למספר אנשים חולים בעת ובעונה אחת, והדבר הזה
שנקרא 'שיטת הטיפול'^{*} כלל אינו קשה עבורי. המשכתי לעבוד
בשקט וכמעט כל הנסיונות שלי זכו להצלחה. מעגל האנשים
הקטן שאליהם ניגשתי אז, באופן טבעי היה מבולבל ולא היה
מסוגל לקלוט מה קרה כאן. בכל מקרה לא ניתן לקלוט זאת
בעזרת האינטלקט.

אנשים חולים שקיבלו עזרה ממני, זיהו את העובדות והעידו

¹ עבור המושגים 'טיפול', 'מטופלים', וכו', ראה סעיף "מטופלים, טיפול, ניסוי",
פרק 2, סעיף 7.

לגבי מה שקרה, מבלי שיכלו לתת לכך הסבר.

במהלך הזמן, ועם הצטברות ההחלמות, הפכתי להיות 'משדר רב עוצמה'. יותר ויותר אנשים קיבלו את הזרם המרפא. אני מאמין, מתוך ניסיוני, שאני יכול לטעון כי בכל אחד יש יכולת לקלוט תדר זה; אנשים פשוט צריכים לדעת מהו הדבר אותו ברצונם לקלוט דרכו. בעבר כנראה היו כמה אנשים משדרי ריפוי קטנים, אך לדעתי, הם היו מוגבלים בשימוש כוחותיהם. הם לא היו מפותחים, אך עקב החולשה שלהם, הם דוכאו ודעכו.

בקיצור, הייתי רוצה להשתמש בדימוי, ולומר שזיהיתי את נוכחות הכלי הקולט באנשים, ושאני נמצא בעמדה של יכולת לבצע "שיפוץ כללי" באדם. לאנשים שהחלימו באמצעותי, זה עניין של כיוון, בדיוק כמו הרדיו.

3. מלחמה וגלות

בתיאור חייו מ-1956, ברונו גרונו ממשיך כדלהלן:

ב-1943, כשהייתי בן 37, גוייסתי לצבא. היו הרבה חיכוכים, כמובן, עקב דעותיי. למשל, איימו עליי במשפט צבאי כיון שאמרתי: "לא משנה אם הציבו אותי בחזית או לא, אני לא אירה באיש". אף על פי כן, בסוף הוצבתי בחזית.

ב-1944 נפצעתי מרסיס רימון בירכי הימנית. לכן נשלחתי לבית-חולים צבאי בגרמניה, אך לפני שהבראתי נשלחתי חזרה להילחם על אדמת גרמניה נגד הרוסים ובמרץ 1945 נפלתי בשבי בידי הרוסים. בדצמבר 1945 שוחררתי על-ידי הרוסים ונשלחתי למערב גרמניה.

במחנה השבויים הרוסי עמדתי לצד חבריי השבויים בכל דרך אפשרית ו-3 פעמים נלקחתי לחקירה למפקד הרוסי. פעם אחת הם איימו לירות בי. בין יתר הדברים דרשתי שהשבויים הגרמנים יקבלו יחס טוב לפחות כמו הבקר, כיון שהיחס שהשבויים קיבלו באותה תקופה היה הרבה יותר גרוע מהטיפול בבקר. גם כאן שוב ושוב קיבלתי הזדמנויות להביא עזרה ולהקל על חברים שהיו ככל הנראה

במצב חסר תקווה.

במקום אחר הוא מתאר את המצב הזה כך:
גם כחייל, ומאחר יותר כשבוי מלחמה, הבאתי להחלמות מוצלחות
לחבריי החולים, אבל ללא ספק התנאים החיצוניים גרמו לכך שלא
יתאפשרו כל עבודה סיסטמטית או גיבוש.

בראיון לעיתון "Das Neue Blatt" ב-1957, הוא מתאר את המאמצים
שהוא עשה על מנת לעזור לחבריו:

אפילו כאשר ישבתי עם החיילים במחנה השבויים הרוסי, לאחר
הקריסה, המטרה שלי היתה עדיין לעזור לאנשים האומללים. זו היתה
תקופה קשה כיון שחסרו לנו הצרכים/המצרכים הבסיסיים. אך חבריי
יאשרו בפניכם שלא חסכתי שום מאמץ על מנת לשפר את המצב
עבורם, עבור כולנו.

הצלחתי לגרום לאנשים לאסוף שורשים של צמחים צעירים
ולרקוח מהם תה שהכיל הרבה חומרי מזון חיוניים. כן עזרתי לארגן
את הגברים לנצל כל הזדמנות אפשרית, עם וללא אישור הרוסים,
בשימוש כישורינו לשיפור מצבנו.

בתיאור חייו מ-1956, ברונו גרונו ממשיך כדלהלן:

"לאחר השחרור מהשבי ב-1945, מצאתי דירה בדילנבורג והבאתי
את אשתי לשם; היא מצאה מקום להתאכסן בשלוויה כפליטה.
לפרנסה, בתקופה שלאחר המלחמה, עסקתי בכל עבודה שהוצעה לי.

במערב גרמניה, יחד עם כמה פליטים מבוהמיה, הקמתי ארגון
שמטרתו היתה לעזור לפליטים. כן השתתפתי בוועדת הדיור, כיון
שהרגשתי עדיין מחוייב לעזור לאנשים."

הוא גם דיבר על כך בריאיון ב-"Das Neue Blatt":

מר גרונינג מראה לכתב את תעודת הזהות שלו שבה כתוב כי הוא
פועל פליט – זה היה תפקידי הבא לאחר השבי. באותה התקופה,
למרות איסור האמריקאים, בעזרת כמה אנשים, הקמתי ארגון שהעניק
עזרה לפליטים מקהילות רבות בהסן. אני מאמין שהתחליף הזה
והעזרה המאולתרת, היו קרן האור הראשונה למשפחות פליטים רבות
לאחר תקופה קשה ואכזרית.

בתיאור חייו מ-1952, הוא מתאר כיצד התרחשו החלמות גם במערב גרמניה:

לאחר הרפורמה במטבע, כאשר הכל התחיל להירגע ונהיה יציב יותר, חזרתי למשימתי בריפוי חולים, כשבכוונתי הפעם לא לאפשר כל הפרעה נוספת במילוי שליחותי, ולעשות כל שביכולתי כדי למצוא שיטת פעולה חוקית שבה אוכל למלא את תפקידי. תחילה התעסקתי מעט בהיבטים התיאורטיים והרשמיים של הדברים, ופשוט המשכתי בהגשמת מטרתי.

ישנם דו"חות הצלחה כבר מתקופה זו, כמו הדו"ח הבא של אליזבת ג'נסן מדויסבורג (פברואר 1949):

פגשתי את מר גרונינג כאשר טיפלתי בשכן שלי שסבל משיתוק נויורולוגי. ד"ר ווינק סיפר לנו על מר גרונינג. במהלך ביקורו השני אצל השכן שלי, ב-24 בפברואר 1949, סיפרתי לו שבתי הנמצאת ברוררט, חלתה בשפעת, והראיתי לו את נכדי הקטן שגם הוא חלה בשפעת. לאחר שהילד קיבל טיפול קצר, החום נעלם מיד והשיעור שלו הפסיק באותו הערב. התמונה של בתי היתה איתי. מר גרונינג טיפל בבתי באמצעות תמונה זו והרגיע אותי שהחום יירד בשעה 20:00. כאשר הלכתי לראות את בתי ב-25 בפברואר, לא היה לה חום כלל מהערב הקודם. אנו מודים מאוד למר גרונינג ומחכים להמשך העזרה שלו בעתיד.

בדו"ח נוסף מאותה תקופה, החתימה היתה בלתי קריאה:

הייתי עד למקרה הבא: אחותי, גברת היס מברקווד, היתה חולה במשך 17 שנה. היא כבר עברה ניתוח. עקב המחלה וכל התרופות שהיא נאלצה לקחת, הגוף שלה היה מורעל, וזה גרם למחלות נוספות. היא סובלת מדלקת עצבים בגב וברגליים, מחלת לב חמורה, בעיות בקיבה, בכבד ובכיס המרה, כאבי ראש קבועים ועוויתות בצוואר. במשך 17 שנים היא היתה תחת השגחה רפואית קבועה, אך ללא הצלחה עד עכשיו. כאשר פגשתי את מר גרונינג דרך החברים שלי, נסעתי איתו לראות את אחותי. ללא שום ידע קודם, הוא מיד זיהה

* עבור המושגים 'טיפול', 'מטופלים' וכו', ראה סעיף "מטופלים, טיפול, ניסיון", פרק 2 סעיף 7.

ממה אחותי סובלת, ואמר לה אלו חלקים בגופה כואבים. הוא אפילו העביר את הכאבים שלה אל אבי, שישב לצידה, ולאדם נוסף שהיה שם. בסוף הטיפול אחותי לא חשה יותר בכאבים והיתה מסוגלת לעלות ולרדת במדרגות ללא כאב, דבר שהיה מאוד קשה עבורה לפני כן. זה היה נס ולא יכולנו לתפוס כיצד דבר כזה אפשרי.

הנה דו"ח נוסף מאותה תקופה, שוב מדויסבורג:

היה לי מזל גדול לפגוש את מר גרונינג ב-1 בינואר 1949. בתי, שרגלה הימנית היתה משותקת במשך תשע שנים עקב שיתוק ילדים, טופלה על-ידי. עד עתה בתי טופלה שש פעמים על-ידי מר גרונינג. ישנם סימנים ברורים להחלמה. היתה לי הזכות לחזות במספר מקרים קשים, ואני רוצה לספר במיוחד על מקרה אחד. בחור צעיר שטופל על-ידי מר גרונינג בדירתו, הראה לו תמונה של חמו שסבל משחפת חריפה. באמצעות התמונה מר גרונינג טיפל מדירתו בחולה השחפת. הוא אמר לבחור הצעיר שהוא צריך לומר לחמו לבדוק את גופו. לאחר שהבחור הצעיר עזב את הדירה, מר גרונינג אמר לי מה יקרה לאדם החולה. בבוקר הבא, לאחר 12 שעות, הבחור הצעיר בא לראות אותי ותיאר הכל בדיוק כפי שמר גרונינג תיאר בפניי בערב הקודם. אני בהחלט מוכן לתת הסבר לכל מקרה שהייתי עד לו. אני מצהיר תחת שבועה שכל מה שכתבתי כאן הוא אמת. על החתום, ווינקלס.

בזכות קיומם של מקרים כאלה, זו רק היתה שאלה של זמן, מתי הציבור יותרע ישמע על תופעה כברונו גרונינג. זה קרה לבסוף במרץ 1949.

* עבור המושגים 'טיפול', 'מטופלים' וכו', ראה סעיף "מטופלים, טיפול, ניסיון", פרק 2 סעיף 7.

"לאלה שיש מזל לזכות בבריאותם דרכי, עליהם להודות לאלוהים מקרב לב –
אני רק הכלי והמשרת שלו."

פרק 2

התנפלות הקהל

שנת 1949 היתה נקודת מפנה בעבודתו של ברונו גרונינג. בעבר הוא עבד בשקט וללא הכרה מצד הציבור, אך בשנה זו הוא נמשך, כפי שהוא ציין בעצמו, אל תוך תהילת הציבור. בכל מקום שבו הוא הופיע, עשרות, מאות ואלפי אנשים התקהלו מיד. הוא היה מוקף בקהל ועורר התרגשות כזאת המתרחשת כיום רק כלפי כוכבים מעולם הבידור. אבל אלו לא היו מעריצים, בני נוער מתלהבים שבאו אליו, אלא אנשים חולים, בעיקר חשוכי מרפא. היה גל של אומללות בלתי ניתן לשיעור. שמו הפך להיות מוכר בכל מקום, לא רק בגרמניה, אלא גם מחוץ לה, באירופה, באמריקה ובאיזורים אחרים בעולם. אנשים חולים הגיעו מכל מקום והיתה להם מטרה אחת: ברונו גרונינג. העניינים החלו להסלים; לאחר ביקורו אצל מפיץ עיתונים במינכן ב-1949, היה צורך להלביש אותו במדים של שוטר על-מנת להוציא אותו מחוץ לבניין דרך קהל של אלפי אנשים.

1. האירועים בהרפורד

כל התנועה הגדולה סביב דמותו של ברונו גרונינג החלה במרץ 1949, בעיירה הקטנה הרפורד שבבווסטפאליה, גרמניה. בתיאור חייו מ-1956, ברונו גרונינג כותב כדלהלן:

במרץ 1949, אישה שפגשתי ערכה לי היכרות עם משפחת הולצמן. הייתי צריך לעזור לבן ההולצמנים. מר הולצמן עשה תעמולה גדולה מהעניין, וזה הוביל להתקהלות גדולה של אנשים בתוך וסביב הבית. הוא תיאר את האירוע הזה בעיתון "הדף החדש" - Neue Blatt כדלהלן: בהתחלה התפרסמתי כאשר מכרה ביקשה ממני ללכת להרפורד ב-15 במרץ. היא ביקשה ממני לעזור לדיטר הולצמן הצעיר, שנראה כי נגזר עליו למות מניוון שרירים. הוא החלים. בהתלהבות, אביו פירסם חזשות אלו בעיתונות. החזשות התפשטו מפה לאוזן כמו שריפה. לאחר מכן החולים הגיעו, בעשרות, במאות, באלפים, בעשרות אלפים. בין לילה הרפורד הפכה למחנה צבאי. אנשים נכים, חולי לב, אנשים חרשים – כולם נואשו לעזרה.

במבט לאחור על אותה תקופה ב-1950 של החלמות המוניות, הוא כתב:

כאשר הגעתי לבית משפחת הולצמן במרץ 1949, לא התכוונתי להתיישב שם. כאשר אמרתי למר הולצמן שאני רוצה להמשיך הלאה לראות חולים נוספים, הוא ביקש ממני להישאר שם. מר הולצמן הסביר שיש כל כך הרבה אנשים בהרפורד שאוכל לעזור להם והוא מוכן ברצון לשים לרשותי חדר שינה וסלון, ואת כל ביתו עבור ריפוי החולים. בעקבות הצעה זו הרגשתי שנכון עבורי להישאר שם. משפחת הולצמן הביאה אליי מספר אנשים לריפוי, וההחלמות להם זכו דרכי, שייכנעו אותם יותר ויותר.

לא ניתן היה להסתיר הצלחות אלה מעיני הציבור; האנשים שזכו בהחלמה דיברו על דרך החלמתם, וזה הסביר את הזרם הקבוע של אנשים מחפשי החלמה שגדל מיום ליום ומשעה לשעה. תחילה הם היו רק אנשים מהרפורד, אך לאט לאט אנשים שנוקקו להחלמה החלו להגיע מערים אחרות, ולבסוף גם הרבה זרים הגיעו. הטיפול* בבית

* עבור המושגים "טיפול", "מטופלים" וכו', ראה סעיף "מטופלים, טיפול",

עצמו לא הספיק ולכן, בתור התחלה, אנשים התכנסו בחצר הבית, ולאחר מכן ברחוב בחוץ.

בתיאור חייו מ-1956, הוא ממשיך:

הרבה החלמות קרו כך, אפילו כמה החלמות ספונטניות. כבר בתחילה ניגשתי לראות את רשויות הבריאות הציבוריות, מתוך רצון ליצור שיתוף פעולה עם הרופאים. רציתי להימנע מאי נעימות. הרשויות לא היו מעוניינות, קיבלתי מכתב איסור רשמי על פעילויות הריפוי שלי. האנשים שחיפשו החלמה, שהתאספו סביב בית הולצמן, אירגנו הפגנה ללא נוכחותי והסתערו על בית העירייה. ראש העיר ראה שהוא חייב לקרוא לי חזרה והעניק לי עוד חמישה ימים לעסוק בריפוי.

כן הלכתי לבקר רופאים בהמבורג, בשלזוויג ועוד. הם הזמינו אותי כדי שיוכלו לעזור למטופלים שלהם באמצעות הביקור שלי. בהמבורג העניינים הרחיקו לכת עד כדי כך שקיבלתי מראש העיר שם צו איסור על נאום בפני הציבור, כיון שהאנשים בהמבורג הכינו הכל מראש על מנת לאפשר לי לדבר בפני אלפי אנשים שחיפשו עזרה.

2. "כל סבל האנושות הוא הדאגה שלי"

ד"ר פ.א. קאול היה עד לאירועים בהרפורד וסיכם אותם יותר מאוחר בחוברת שכותרתה "הפלא של הרפורד". להלן קטע מתוך החוברת:

החולים באים באלפים לעיר הקטנה הנותנת הגנה לרופא הפלאים. באוטובוסים, במשאיות, במכוניות, ברכבת וברגל, במרכבות סוסים, באופניים, בעגלות יד, בכיסאות גלגלים ובאמבולנסים, ביום ובלילה, קבוצות ענקיות של אנשים מגיעות להרפורד, לכיוון הכנסייה הפרוטסטנטית הצופה על הוילה למספלאץ ועל בית מס' 7 בו ברונו גרונינג מצא מגורים עם הורי הילד שהוא ריפא. הסבל האנושי המתגלה כאן, מזעזע וחסר גבולות.

החולים יושבים בגנים הסמוכים, על כיסאות ואלונקות שהוכנו עבורם, והאנשים החדשים המגיעים, מחכים יומם ולילה לקבלת

החלמה. במהלך ליל ה-17 ביוני 1949, המשטרה רצתה להעביר 50 נשים עם ילדיהם הקטנים לבסיס צבאי למשך הלילה. השיחה עם האנשים לא הועילה, הם לא היו מוכנים לעזוב את המקום; אפילו ירידת גשמים לא גרמה לאנשים הללו לעזוב.

הם זרמו לכאן מכל רחבי גרמניה, חסרי התקווה וקשיי היום, צעירים וזקנים, נשים, נערות, ילדים מכל הרמות והמעמדות באוכלוסייה. ניתן לראות בקהל אמריקאים, אנגלים, בלגים, שווצרים, שבדים, הונגרים, פולנים, גם רומנים לאחר החלמה מוצלחת של ילד רומני חירש. הנכים, העיוורים, החירשים – קהילה של אומללות וסבל. אנשים מסכנים ואומללים, ללא חשיבות בין אם הם יושבים במכוניות פאר או נעים בכאב על הקביים שלהם, חסרי התקווה ומלאי התקווה, התשושים והמיואשים, משאלתם היחידה חזרה במאות ובאלפים: למצוא החלמה!

אף אחד מהם לא שאל האם לכל מה שקורה יש אישור מגורם ציבורי רשמי או ממשלתי, או האם המדע הוא בעד או נגד. הם לא שאלו האם האדם שהולך לרפא אותם הוא המשיח או אדם מכת מסוימת. כל מה שהם רצו היה להחלים מיגונם, הם רצו להיות מאושרים, אנשים פעילים שוב, הם רצו להיות שוב בריאים.

בין האומללות האנושית, מצד אחד, לבין חילוקי הדיעות מצד שני, המתפתחים סביב ברונו גרונינג, כאן נפער תהום של חוסר שלימות ומומים אנושיים. הספקנים, הסקפטים, האנשים המחכים לסנסציה, החברים למסע, הקנאים, הרכלנים, המתיימרים והיהירים, כולם החלו לזרום. כולם חושבים שיש להם מה לומר, שעליהם להגן על הצדק והחוק ולשמור על הסדר הציבורי והביטחון.

ניצבים מול התדהמה והסבל האנושי, כולם הצטרפו לשמור על שלותם, להתבונן היטב ואחר-כך להתרחק בשקט. כאשר אדם יושב משותק בכיסאו במשך 20 שנה כגופה חיה, פתאום נעמד ומתחיל ללכת בצעדים לא בטוחים, משהו קורה שלא נשמע כדוגמתו, משהו מעבר לכל ניסיון יומיומי רגיל. בשבילו ובשבילנו התרחש נס, משהו שאיננו יכולים לתפוס, גם אם ננסה לנתח את זה בחוש ההיגיון שלנו ונסיק שכל מה שקורה, לא מהווה הוכחה מדעית שגרונינג ריפא מחלות אמיתיות, אלא מחלות דימוניות.

גברת קלימפהוב בת ה-70 מרחוב אוסטנפלר 123, אניגרו, ווסטפאליה, היתה משותקת במשך שבע שנים; השאלה אם היא "מדמיינת" זאת או שהיא "באמת" חולה, נתונה בידי רופאים שטיפלו בה עד כה ללא כל הצלחה. ב-16 ביוני 1949, לקראת 2:00 בצהריים, אישה מבוגרת זו, לאחר שבע שנים, הרימה את עצמה מכיסאה ללא עזרה והניעה את זרועותיה בחופשיות; עובדה זו, שהייתי עד לה, היא עבורי אחד מאותם 'ניסים', והיא הרבה מעבר לטווח הידע האנושי וההבנה, דברים שאינם תואמים את כל החישובים וההערכות שלנו.

3. הנכים הולכים והעיוורים רואים

ד"ר קאול נותן תיאור מדהים בחוברת כיצד ברונו גרונינג עובד:

מבין האנשים שחיפשו עזרה וחיכו בכיכר וילהלם 7 לבילי ה-17 ביוני 1949, היו גם אנגלים, גברים ונשים ששמעו על גרונינג. רופא גרמני הגיע עם 3 ממטופליו: בחור צעיר עם מחלת ריאות ועצמות וכתוצאה מכך התאבנות הרגל השמאלית, ילד משותק, בחורה צעירה עם כאבי ראש כרוניים.

גרונינג לא נותן שום אבחנה. ללא היסוס הוא מספר לבחור הצעיר שהוא צריך לשים לב לעצם ברגלו השמאלית. "מה אתה מרגיש כעת?" "זרם חם עובר בתוך גופי." "ועכשיו?" "יש עיקצוץ ברגלי השמאלית." "עכשיו הרם את רגלך גבוה כפי שאני עושה עכשיו!" גרונינג מדגים, מכופף ומרים את רגלו גבוה עד הבטן. האישה הצעיר מהסס. "אתה מסוגל לעשות זאת כמוני!" ללא מאמץ נראה לעין, האישה החולה, כפי שהתבקש לעשות, מרים את רגלו, אשר רגע לפני כן היתה נוקשה כפי שהיתה תמיד. לא מאמין למראה עיניו, הוא ממשיך להביט על רגלו ועל הרופא שלו. "האם זה באמת אפשרי? אני יכול להזיז את רגלי!" "אתה תרגיש יותר טוב, אבל זה ייקח קצת זמן. תכתוב לי!", ואחר-כך הוא פנה לרופא ואמר: "תעדכן אותי!"

הילד המשותק בשתי רגליו ישב ליד אימו עם הקביים שלו: "קום, נערי!" אימו אומרת: "הוא לא יכול לקום, הוא נכה!" גרונינג פונה אליה. "אסור לך לומר זאת!" הוא אומר לה, כמעט בקשיחות. "את מחזיקה במחלה של הבן שלך! קום, ילדי, אתה יכול לעשות זאת!"

יש כתמים אדומים על פניו הקטנות של הילד, הפה שלו רועד ודמעות יורדות מעיניו. מספר רב של אנשים בחדר ראו את הילד מתרומם מכיסאו ועומד בעצמו, ללא הקביים שלו. "ועכשיו בוא אליי!" בצעדים לא בטוחים הוא הולך לגרונינג, שמושיט אליו את ידו ומביט לתוך עיניו למשך זמן רב. הוא מלטף באהבה את ראשו של הילד ושולח אותו בחזרה אל אימו: "תמשיך להתאמן באיטיות, אל תשאל יותר מדי; הרגליים עדיין חלשות! השתמש בקביים שוב בדרך הביתה, אבל בקרוב תוכל להשליך אותם הרחק!" העיניים המאושרות של הילד והאם המאושרת הם התודה שלו.

הנערה הצעירה שסבלה מכאבי ראש כרוניים כבר החלימה עוד לפני שגרונינג דיבר אליה. לא, אין לה כבר שום כאבים. "האם את רוצה את הכאב בחזרה?" "לא, לא, למען השם, לא!" נפלט מפייה.

והרופא? הוא צפה בתהליכים אלו מבלי לומר מלה. הוא הושיט את ידו לגרונינג: "מר גרונינג, אני לגמרי לרשותך, אני איתך בעניין זה." גרונינג: "אני נותן לך שלושה כיסאות חינם למטופליך! קח מקרים חמורים וגם קלים ותאמר לי איך זה מתקדם. בתוך שבועיים תשמע ממני שוב!"

הטלפון תמיד מצלצל. השיחה מבית-חולים בב. מטופלת מבקשת את גרונינג בדחיפות. "תאמר לה שאינני יכול לעזוב. אני עסוק עד מחר בבוקר, אבל אני אעזור. שימי לב לשעה. התקשרי אליי שוב מחר בשעה 9:00."

עוד שיחה: "כן, הבטחתי שאבוא. נצא מכאן בשעה חמש. אני אהיה שם ואעזור!"

אישה צעירה מהפרורד: דלקת עצבים; היא לא מסוגלת להתמודד יותר ללא מנות משמעותיות של משככי כאבים; היא לא ישנה, וסובלת מכאבים איומים. היא לא יכולה לסובב את ראשה. כאב-הראש נעלם, ראשה משוחרר. "סובבי את ראשך שמאלה!" טוב. "עכשיו ימינה!" כאב. "ימינה שוב!" זה כבר יותר קל. שמאלה, ימינה, שמאלה, ימינה; ראשה מסתובב כאילו היא היתה מתעמלת: "כרגע זה נפלא!" "כרגע? כל החיים שלך הם רק רגע אחד. את חושבת שזה ישוב להיות כפי שזה היה קודם! אבל אם לא תחשבי על הסבל שלך יותר, את תהיי בריאה!"

"קיבלתם עזרה כי האמנתם!"

גבר בן 70, הסובל ממחלת פרקינסון כבר ארבע שנים. כעת הוא עומד שם ללא מקל הליכה, ישר וזקוף. "שוחררתי מסבל!"

יש עוד דוגמאות אחרות. קל יותר לכתוב על זה מאשר לחוות את המציאות. מילים, מאחוריהן מסתתר סבל גדול; שעות, שבמהלכן יש להגיע להחלטות. זהו אדם שנותן ולעולם לא מתעייף מנתינה. הסיגריה לא נכבית, החדר אפוף בענן כחול. השעה היא הרבה אחרי הצות. העיר ישנה. בכיכר וילהלם 7 אין זמן לישון. (...)

אדם כבן 48, מר ר.ה. מדויסבורג, שוכב ברכב בעל ארבע דלתות. הוא משותק, גוף חסר ישע. קרוביו השכיבו אותו על כריות ברכב כדי להביאו אל רופא הפלאים בהרפורד. הם כבר מחכים כאן ימים. כמה ניסיונות הוא כבר עשה לזכות בהחלמה במהלך 10 השנים הללו שלבסוף גרמו לאיש המסכן להיות כבול למיטתו? כמה תקוות נגוזו ממנו לפני שהוא הרים ידיים בייאוש? כעת קרן אור חדשה מאירה אל תוך חייו האומללים. אולי זוהי ההזדמנות היחידה להצלה? ביום חמישי ה-16 ביוני 1949, כמו אלפים רבים אחרים, הוא ממתין לאיש המדהים. ברונו גרונינג הולך לרכבו. הוא מתכופף לתוך המכונית ומדבר ברכות עם האיש החולה. לאחר מספר דקות הוא מתרחק מהרכב. שינוי מתרחש בחולה. הוא מושך את רגליו כלפי מעלה ומתרומם באנחה. הרגליים המתות שקודם לכן ניתלו למטה ברפיון, לפתע מתמלאות בחיים חדשים, ולאחר מכן, באופן מופלא, מר ה. זוחל בכבדות ובקשיים מתוך המכונית הצרה, בכוחות עצמו, ללא כל עזרה.

קרוביו ברכב פוקחים עיניהם בתדהמה, לבם מחסיר פעימה, וזעקה בודדת נשמעת מתוך הרכב: "הוא הולך! הוא הולך!" רועדים ומתייפחים, הם צופים באיש שרגע לפני כן היה משותק, הולך סביב הרכב; כמו אדם אחוז דיבוק, הוא עושה תנועות מתנוודות, תמיד במעגל; הולך ומועד, אבל הוא יכול ללכת! קולות גרגור עולים מפיו, אנלי זיעה מופיעים על מצחו: "אלוהים עזר לנו!" הגבר שהחלים נשען על דלת המכונית, נושם בכבדות. הוא אינו מסוגל להביך זאת; שוב ושוב הוא צריך לוודא שלא הונח אותו באיזשהו סוג של חלום. לא, הוא מסוגל ללכת.

ברונו גרונינג עומד לצידו בשקט. הוא שם את ידו על כתפו של האיש שהחלים ובעדינות מורה לו לקחת את הכל בקלות ולא להתיש את עצמו. "תהיה סבלני; החלמת, אבל זה עדיין ייקח עוד זמן."

גם מר א.ה. מורנדורף, בן 58, ישב וחיכה במשך זמן רב. במשך עשר השנים האחרונות הוא היה מסוגל ללכת רק בקושי ובעזרת מקל הליכה. הוא הגיע להרפורד בתקווה שגם הוא יוכל לקבל עזרה, והוא אכן קיבל עזרה. הוא לא יכול לתפוס את זה עדיין, שעששיו הוא הולך בכוחות עצמו, ללא מקל הליכה. הוא רוצה להודות לגרונינג, בשתי ידיו. "אל תודה לי, תודה לאלוהים!"

4. על המרפסת בהרפורד

ד"ר קאול מתאר בחוברת שלו כיצד ברונו גרונינג דיבר מהמרפסת אל האנשים שחיפשו החלמה:

בערב ה-17 ביוני 1949, שלושת או ארבעת אלפי אנשים התאספו בקדמת כיכר וילהלם 7. בריאים וחולים, נתמכים בקביים, בכסאות גלגלים, על אלונקות, מחכים בציפייה לרגע שבו ברונו גרונינג ייצא אל המרפסת. לחישות של אלפי קולות חודרים לתוך חדר המגורים, ביניהם חולים מאנגליה המחכים להחלמתם. ביניהם נמצאת אשתו של קצין אנגלי רם-דרג מאיזור הכיבוש הבריטי.

פעמון הכנסייה הפרוטסטנטית הקרובה מצלצל ב-21:45. גרונינג יוצא מהדלתות המתקפלות יחד עם עוזריו; תרועות עידוד ומחיאות כפיים מקבילות את פניו. הוא סוקר את הקהל בדממה. משתרעת דממה. עננים מתולאים נעים בשמי הערב המתקדרים, הרוח רוחשת בצמרות העצים.

ברונו גרונינג מדבר בקול עמוק ורך, אך במעט חזק יותר מאשר אילו דיבר אל עצמו:

מחפשי החלמה יקרים! זו לא אשמתי שהייתם צריכים לחכות זמן רב. זה נראה שונה אתמול וזה שוב נראה שונה היום. כבר הראיתי בדרכים רבות, שאני יכול לעשות משהו. אינני ממלא אחר הוראות אנשים. עשיתי דברים שתדברו עליהם כניסים, אך הם אינם ניסים. בן-אדם לא יכול לבצע ניסים, אך גם אין אדם המסוגל להשיג את מה שאתם רואים כאן. אנשים אולי ינסו למנוע מכם להחלים, אך למרות זאת תחלימו. אין צורך שאהיה כאן; אני עדיין ארפא אתכם. אנשים שהיו משותקים במשך עשרות שנים, הצליחו ללכת שוב, עיוורים זכו לראות שוב, וחירשים

התחילו לשמוע. גם אם ישימו אותי בארון ויקברו אותי באדמה, כל מה שצריך לקרות יקרה בכל מקרה. לא ניתן לעצור זאת. אין המדובר שעליי לעזור לכולם. אני יודע שעשרה מתוך מאה לא יגיבו. כל מי שלועג לאלוהים ואין בו אמונה, לא ניתן לעזור לו. אם ירצו לאסור על עזרתי בגרמניה, אאלץ לעזוב את המדינה, אך אפילו אז שום דבר לא ישתנה כאן. ההחלמה תתרחש בכל העולם.

במהלך הדיבור נשמעים אנחות וקולות כאב מאישה הנמצאת למטה. באיטיות גרונינג מפנה עיניו כלפיה. האנחה הופכת ליבבות ומסתיימת בדממה מלאת ציפייה. האישה מזדקפת.

כל אחד, מכל לאום, גזע או דת, זכאי לקבל עזרה. כולנו ילדי אלוהים ויש לנו רק אב אחד והוא אלוהים. רק הוא יכול לעזור לנו לצאת מהסבל ומהאומללות אותם עלינו לשאת. הכל יקרה בהתאם לרצונו, גם כאשר לא אהיה איתכם יותר. כל מה שיש לי, אמסור, אפילו את חיי. גם אם נותרתי עני, אני עדיין האדם המאושר ביותר בעולם, כיון שאני יכול לעזור. ישנו דבר אחד בו אני חפץ: תודה! אימרו תודה לאלוהים. הוא לבדו נותן לנו הצלחה זו. חיי שייכים לכל אחד ולכן כל דקה וכל שנייה הן בעלות ערך. צריכות להיות פחות מילים על מנת שיהיו יותר מעשים. ככל שהסבל גדול יותר, כך כאבי הוויסות (Reglung) ארוכים יותר. כל הטוב שבאנשים חייב לסלק את הרע. ניחשב בהתאם למעשים שלנו, ואם לא נימצא מוארים מדי, עדיין ישנה תקווה לריפוי. השליכו מעליכם את סבלותיכם, גרשו אותם מעליכם!

לפתע איש מבוגר עם דמעות בעיניו רץ בהתרגשות דרך הקהל; ביד אחת הוא אחז כיסא מתקפל שבו הושיבו אותו קרוביו. רגלו הימנית היתה משותקת לחלוטין וגם ידו השמאלית היתה משותקת ומאובנת. הוא הגיע לאמצע ההמון והלך ללא עיכובים, מעט בחוסר יציבות. ידו עדיין כחולה ומעט נפוחה. "קיבלת עזרה כי יש בך אמונה! הרימו את ידיכם כל מי שסובל ויש לו כאבים!" כאלף זרועות הורמו. "וכעת לא תרגישו עוד שום כאב". רק מספר נמוך של ידיים נשארו מורמות. "אני רוצה להגיע אליכם לכל מקום, בצפון, בדרום, במערב ובמזרח, כך שלא תצטרכו לבוא אליי! אני אודיע לכם היכן תוכלו לצפות לי. שאלוהים יעניק לכם כל טוב!" מאות קריאות הגיעו אליו: "האם תגיע גם למינכן, לשטטוגרט, להיידלברג, לקייל, לאגם קונסטנסה?"

כאשר עזבתי את ביתו של גרונינג, כשעתיים לאחר הצות, מאות

אנשים עדיין חיכו בפני השער, מחכים ומצפים. למעלה ישב האיש שאינו מתעייף או זקוק לשינה, בקרב סבל החולים להם הוא עוזר.

אני הולך לבית המלון, אפוף מחשבות. מספר אורחים יושבים בחדר האוכל, להקה מנגנת וכמה זוגות רוקדים. מחשבותיי נודדות חזרה לאיש המופלא שבכיכר וילהלם 7. הוא יושב שם עם אנשים מוכי סבל שלמענם הוא נלחם. בעוד שעתיים עליו לנסוע 180 ק"מ לבית-חולים אל אישה חולה מאוד שקראה לו לעזרה. על המזלזלים להשתתק ועל הספקנים לשמור על שלוותם, כי משמע ממלכה שמימית עבור הבריאים, וחיים עבור אלה שזכו בהחלמה.

כמה קטנוניות השטויות המשפטיות של הבירוקרטים לעומת הדבר חסר הגבולות אך הקיים, דבר שיש להתייחס אליו כאל פלא אך אינו מוערך. במקום בו ההגיון קטן מלתפוס ולסווג כל זאת, עלינו להישמר מיהירות מופרזת ומגאוה. בשעתם הקשה, אנשים נהיים/הופכים לקטנים ומתחילים לקוות. (...)

גרונניג מדבר:

"גם לי לעגו, וזלזלו בי. אך אני ממשיך בשלי. אינני צריך לדבר בקול רם. הקול מגיע לכל אדם סובל וכל אחד מקבל את מה שהוא חיכה לו במשך זמן כה רב! אני הוא רק המתווך, האמונה לבדה יכולה לעשות את כל הדברים. ושוב: התודות אינן מגיעות לי. הן שייכות לאלוהים לבדו! (...)

ההחלמה היא הוויסות (Reglung). כל מחלה המוצאת את הוויסות (Reglung) שלה, תהיה מלווה בכאבי וויסות (Reglung). הכאב יבוא וילך עד שהחלמה תושלם. (...)

זה לא תלוי בי, אדם קטן, וגם לא בכוח האל הכל-יכול. זה תלוי רק באדם עצמו. (...)

אני רוצה להבהיר זאת לכם: אדם הנמצא בין אנשים בעלי אמונה באל, החי באמונה או לפחות מוכן להפנים אותה: אנשים כאלו יקבלו עזרה לנצח. (...)

בעבר היו לי רק אחד או שני עדים. עכשיו המדובר כבר באומה קטנה. חכו מעט ותנו למה שאני אומר לשקוע; מילים אלו לא יהיו ריקות מתוכן. כל מי שנמצא כאן יוכל לקחת את ההחלמה גם לביתו עבור קרוביו. המספר הגדול

של ההחלטות שהתקבלו מרחוק הוכיח זאת. אנשים שהיו על סף מוות, ניצלו מכך. הסכנה חלפה בדיוק כפי שאמרתי כי יקרה. (...)

ההחלמה היא הדבר הכי קטן שביכולתי לעשות. תזכו לגלות דברים נוספים על כך בהמשך. תהיו המומים לחלוטין".

5. הבדיקה בהיידלברג

כבר מלכתחילה, מטרתו של ברונג גרונינג היתה לעבוד עם רופאים. כאשר הוא קיבל את ההצעה לבדיקת "שיטת הריפוי שלו" * ב"ניסויים" רפואיים בשיתוף עם מרפאת אוניברסיטת היידלברג, הוא הסכים. המגזין *דיווי* ביקש משני כתבים ומהפסיכולוג פרופסור גרד היינץ פיישר לבחון את ההחלטות בהרפורד. הם הצליחו לאמת אותן. העיתון החליט לממן את כל הפרויקט. ברונג גרונינג הסביר כדלהלן ב- 1950 מדוע הוא הסכים להשתתף בניסוי זה:

העובדה שעמדתי, ואני עדיין עומד, לרשות הרופאים, מוכחת בכך שהעמדתי את עצמי לרשות הרופאים בהיידלברג תחת פיקוחו של פרופסור וויסאקר, פרופסור פיישר ודוקטור ווסט, בכוונה אמיתית להוכיח להם את שיטת הריפוי שלי ולהראות שאני מעוניין לעזור לאנשים מבלי לגזול מהרופאים את עבודתם.

בכתב היד שנקרא "הבדיקה בהיידלברג", ברונג גרונינג מתאר כיצד התנהלו הבדיקות :

ביוני 1949 קיבלתי שלא בצדק מרשויות המדינה, איסור בכתב על ריפוי. זה היה בלתי הוגן, כי לא אני ריפאתי, "הוא" ריפא. מילות ההסבר שנתתי לאנשים שנאספו לקבלת עזרה היו כה עצמטיות וחודרות, עד כי אנשים רבים שהיו שם קיבלו החלטות, כלומר אלו שחיפשו עזרה והוכרזו כחשוכי מרפא על-ידי רופאיהם. אנשים רבים היו מודעים לכך. פרופסור פ. שבאותה תקופה גר במרבורג, כל כך התרשם עד שהחליט לערוך מעקב, בשיתוף עם המגזין *דיווי*, על

* עבור המושגים 'טיפול', 'מטופלים', וכו', ראה סעיף "מטופלים, טיפול, ניסוי", פרק 2, סעיף 7.

מספר אנשים שהחלימו, ובכך אישר שהחלמות אכן התרחשו. הדבר הגביר את התעניינותם, והם לא כשלו בביצוע מחקרים נוספים ורחבים שגם הם הורו על הצלחת הריפוי.

באותה עת לא הייתי בהרפורד, אלא בצפון גרמניה. פרופסור פ. ניהל את הכל בהרפורד כך שקיבלתי את ההודעה בצפון גרמניה שעליי להגיע מיד להרפורד כי פרופסור פ. ועוד מספר אנשים חיכו לי בענין רב, והם מתכוונים לפנות את הדרך עבורי, כך שאוכל לעבוד באופן חופשי. נעניתי לבקשה זו. היו לי מספר שיחות עם פרופסור פ. בהרפורד שבהן הוא הבטיח לי עזרה ושיתוף פעולה עם פרופסור ו. ומרפאתו בהיידלברג.

הם לא רצו רק לעשות הכל על מנת לאפשר לי לפעול. לרופאים גם היה עניין רב ביותר בי ובפעלי, ומסיבה זו הם רצו ליצור שיתוף פעולה מתמשך. אנשים אלו היו בעלי עניין כה רב כי, כפי שהם הדגישו, הם היו משוכנעים בעבודתי ב-100%, וכן על כל האנושות להנות מעבודתי. הוסכם שאעמוד לרשות אנשים אלו במרפאת היידלברג למשך 10 ימים. הכוונה היתה גם להוכיח לכל הקהילה הרפואית שהחלמות דרך גרונינג ניתנות לאימות והוכחה באופן רפואי.

מספר ימים לאחר מכן גיליתי שהמגזין ריווי היה מוכן לממן את כל הפרויקט. לרשותי הועמד בית קרוב לפרנקפורט, שם יכולתי לשהות מספר ימים והיתה לי אפשרות להכין את עצמי בפנימייתי לקראת המשימה שהוצבה בפניי.

המגזין ריווי דיווח באופן בלעדי על הבדיקות:

ברונו גרונינג עמד בפני הרופאים במרפאה האוניברסיטאית של היידלברג. (...) אנו מסכימים עם ד"ר ו. שהניסויים יחלו ב-27 ביולי 1949. המטופלים ייבחרו מתוך מספר חולים שביקשו במכתב עזרה מגרונינג. למעשה התקבלו 80,000 מכתבים: מכתבים מחולים שנותרה להם רק תקווה אחת, שגרונינג יוכל לרפא אותם, ומכתבי תודה מאנשים שגרונינג טיפל* בהם. הבאנו את 80,000 המכתבים איתנו במשאית מהרפורד.

^{6*} עבור המושגים 'טיפול', 'מטופלים', וכו', ראה סעיף "מטופלים, טיפול, ניסוי", פרק 2, סעיף 7.

מספר חולים אחרים היו אמורים לעבור ממרפאת לודולף קרל לטיפול. ב-26 ביולי המגזין ריוויי שכר בית בהיידלברג עבור גרונינג ועוזריו הקרובים, שבו יוכל לטפל באנשים. בבוקר ה-7 ביולי, גרונינג עזב את הבית הבודד ביער בהרי הטאונוס והגיע להיידלברג ללא פגע ברכבנו כמה שעות מאוחר יותר.

הבדיקות בהיידלברג הוקלטו בטייפ והועלו על הכתב על-ידי קצרן. הרופאים צפו בזהירות במה שגרונינג עשה, ובהשפעה שהיתה לכך על החולים. כל החולים נבדקו במרפאה לפני ואחרי הטיפול על מנת לקבוע מה השתנה כתוצאה מהפעילות של גרונינג. גרונינג עצמו לא קיבל שום מידע על תוצאות הבדיקות הקליניות הפרלימינריות, וגם לא קיבל מידע על ההיסטוריה הרפואית או האבחנה. אף-על-פי-כן התרחשו החלמות יוצאות דופן.

6. מקרה סטרובל

המגזין ריוויי דיווח בהרחבה על האירועים בהיידלברג. בין השאר, מקרה סטרובל גרם לסנסציה די גדולה:

סטרובל הוא עובד מומחה במפעל כבלים, נולד ב-30 בינואר 1906, נשוי מאז 1928, עם ילד אחד. מלבד דלקת ריאות, מעולם לא היה חולה קודם לכן. במהלך המלחמה הוא נפצע מרסיסי רימון שלוש פעמים ברגליים ובישבן. היתה לו תאונה קשה ב-1944. היה לו הרושם ששבר את הצוואר, אך הסתבר כי טעה. הוא היה שבוי מלחמה ב-1945, אך הוא שוחרר באפריל באותה השנה. באוגוסט 1945 הוא התחיל להתקשות לסובב את ראשו, אז היה לו כאב במפסעה, ולבסוף היו לו בעיות בהליכה. התאבנות טוטלית של עמוד השדרה; אי יכולת להזיז את ראשו; כאב משמעותי בהליכה ובעלייה במדרגות. מקרה טיפוסי של מחלת בכטראו [Bechterew's disease (ankylosing spondylitis)].

מופיע כאן חלק מהקלטת פס הקול; היא נותנת אינדיקציה טובה לדרך בה ברונו גרונינג עבד:

סטרובל: (פתאום חש בכאב מסויים בעצמות האישיאס בשני הצדדים.)

גרונינג: עדיין יש לך כאב?
 סטרובל: כן, אך כבר לא כל כך חזק.

גרונינג: הוא יוצא באיטיות. עצום את עיניך ושים לב! מה קרה עכשיו?

סטרובל: הכאב נחלש. התאבנות בעמוד השדרה שלי. ההרגשה היא כאילו הוא עומד להתפקע.

גרונינג: עקצוץ קל הגורם להתרככות החולייה. קום, הזז את גבך התחתון, התכופף מהצוואר כלפי מטה! (סטרובל מתכופף עד הרצפה.)

גרונינג: עכשיו אחורנית – עשה קשת בגבך!
 סטרובל: זה כואב בגב.

גרונינג: ראש למטה – כאילו אתה רוצה להסתכל על הרצפה!
 ראש ימינה, שמאלה – תמשיך! הסתכל למעלה ולמטה ומצד לצד, למעלה ולמטה ומצד לצד – ימינה ושמאלה!

סטרובל: (חוזר על תנועות אלה מספר פעמים).

גרונינג: כופף את האגודל הימני שלך פנימה. למה אתה שם לב באגודלך? (הפסקה)

סטרובל: תחושה קלה.

- גרונינג: ומה אתה מרגיש עכשיו בקשת גבך?
 סטרובל: אינני מרגיש דבר. מאוד שקט שם.
- גרונינג: שב טוב! מה קורה עכשיו בגופך?
 סטרובל: עכשיו אני מרגיש רגוע מאוד.
- גרונינג: אך מה למעשה קורה עכשיו?
 סטרובל: אינני יכול לומר דבר ברגע זה.
- גרונינג: ישנו לחץ קל המתחיל בישבן שלך.
 סטרובל: אינני מרגיש דבר.
- גרונינג: עצום עיניך ושים לב לגופך!
 סטרובל: נעלם הכאב בעמוד השדרה שלי, אני חש רענן יותר.
 (הוא קם ללא כל קושי)
- גרונינג: איך בדרך כלל עמדת קודם לכן?
 סטרובל: בקושי רב – הייתי מאובן לחלוטין, אתה יודע.
- גרונינג: עכשיו צעד כמה צעדים!
 סטרובל: בזמנו כאב לי באיזור המפסעה, במיוחד כשעליתי במדרגות; בקושי הגעתי למעלה. כאב מאוד, בצד שמאל יותר מאשר בצד ימין.
- גרונינג: נסה לעלות עכשיו במדרגות!
 סטרובל: ישנה חריקה, כאילו ישנו קצת חול בפנים.

- גרונינג: איך זה עכשיו?
 סטרובל: זה נהיה יותר קל עבורי.
 גרונינג: האם הפסיקה החריקה?
 סטרובל: לא, החריקה עדיין ישנה!
 גרונינג: החזק שם קצת את ירך – עכשיו סלק את ירך!
 סטרובל: (ממשיך להזיז את ראשו).
 גרונינג: זה נחלש.
 סטרובל: (עדיין מזיז את ראשו) כן, זה הולך טוב. (גרונינג מעסיק עצמו עם מטופלים אחרים*)
 סטרובל: אני מרגיש שקל לי – אני כבר לא חש בשום כאב, אפילו לא בעצמות הישבן שלי, כל הכאב נעלם.
 גרונינג: (מבקש מסטרובל לעלות שוב במדרגות).
 סטרובל: (מדלג במעלה ובמורד המדרגות).
 בדיקה חוזרת: אחרי הטיפול הראשון שלו אצל גרונינג, נעלם כל הקושי שלו בהליכה. המטופל חש בטוב."

* עבור המושגים 'טיפול', 'מטופלים', וכו', ראה סעיף "מטופלים, טיפול, ניסוי", פרק 2, סעיף 7.

איך דבר כזה אפשרי? ברונו גרונינג רק מדבר עם החולה, שואל אותו איך הוא מרגיש, מבקש אותו לשים לב לגופו. ובזמן שהוא עושה זאת, נעלם המצב הרפואי שבעבר הרופאים לא הצליחו לטפל בו, מצב שכיום נחשב כבלתי ניתן לריפוי.

7. מטופלים, טיפול, ניסוי

מלבד העובדה שזהו קטע עיתונאי סנסציוני, לכיסוי של דווייג היתה השפעה שלא כדאי להמעיט בהערכתה. ברור שבהערות הנ"ל בקשר למקרה סטרובל, צורת עבודתו של ברונו גרונינג חזרה ותוארה במונחים רפואיים טכניים: "הטיפול של גרונינג", "גרונינג עסוק עם מטופלים אחרים", "שיטות הריפוי של גרונינג", "הדר הטיפולים", "איבחון", וכו'. במבט ראשון הדבר מובן ואינו יוצא דופן במיוחד. אך מאוחר יותר הדבר גרם לנזק אדיר לברונו גרונינג. אחת התלונות העיקריות נגדו היתה שכאילו הפר את חוק המטפלים ברפואה משלימה. ניכנס לעניין זה ביסודיות רבה, יותר במהלך ספר זה, אך כדאי לציין כאן שהוא הואשם בקבלת מטופלים ובטיפול בהם, במתן איבחונים, וכן בעיסוק בתחום הרפואה מבלי לקבל הכשרה או להיות מוסמך כרופא או מטפל ברפואה משלימה.

במבט ראשון, קו זה של היגיון נראה כניתן להבנה. מה שברונו גרונינג השיג הוא בדיוק מה שאנשים רגילים לצפות מרופא: חולים זוכים מחדש בבריאותם. לכן, מה שגרונינג עושה צריך להיות מה שבדרך כלל רופא

עושה. אך לגרונינג לא היה אישור רשמי לעשות זאת ולכן יש לאסור עליו לעסוק בכך.

ה"ניסויים" בהיידלברג, והדיווחים מזווי שליוו אותם, שטענו כי גרונינג מטפל באנשים, שיש לגרונינג מטופלים ושגרונינג נותן איבחונים, הפכו לידע כללי ואפילו לעניין ציבורי מתועד. לכן יש לתאר את פעילותו במושגים רפואיים. לא רק שהרופאים בהיידלברג עשו זאת, אלא האנשים מחפשי העזרה ואלה שהחלימו, דיברו באותו האופן: גרונינג טיפל בהם, הם היו בחדר ההתייעצות שלו, וכו'. באמת, אפילו גרונינג עצמו בשנותיו הראשונות דיבר על עבודתו הציבורית כ"שיטת ריפוי" והשתמש במושגים רפואיים כ"טיפול", "מטופל" ואיבחון".

רק מאוחר יותר, כשהוא הבין שהוא כרך חבל סביב צווארו על-ידי שימוש במושגים אלה, הוא דחה אותם והבהיר שלמה שהוא עשה אין דבר עם טיפול רפואי של מחלה, אלא שהחלמה קורית רק בדרך הרוחנית. באופן קבוע הוא הדגיש שלא הוא, אלא "הוא" ריפא, שההדרכה שלו הובילה את החולה חזרה לבריאות ולהרגשה הטובה, ושאלוהים היה הרופא הגדול מכולם והמרפא האמיתי היחיד.

בדעת מומחה שמאוחר יותר נתן לגבי ברונו גרונינג, ד"ר ווילהלם בייר כתב:

עדיף לומר שהודות למזג המיוחד שלו, הוא מתאים באופן מושלם לשרת כתחנת דרך, כצינור, כמתווך עבור הכוח הבורא הגדול הזורם דרך הכל ומזין ומשמר את כל החיים על פני כדור הארץ. גרונינג רואה רק כך את עבודתו והוא מביע זאת באומרו בבהירות ובאופן שאין לטעות בו: "אינני מרפא, אלא 'הוא' מרפא דרכי." מדעות זו שהוא אינו פועל בכוחו שלו אלא משמש ככלי לכוח עליון, זאת היא אמונה/דתיות אמיתית.

אך הרופאים בהיידלברג לא תפשו ולא הבינו רקע זה לעבודתו של ברונו גרונינג. הם רק כמהו לתאר את האירועים סביב ברונו גרונינג במילים המיוחדות שלהם ובדרך בה הם מסבירים דברים, כך שהם יוכלו למצוא מקום עבורה במסגרת הסיווגים שלהם. כך שהם תיארו את עבודתו של גרונינג בשימוש מוטרינולוגיית המומחיות שלהם ובכך גרמו לו לנזק אדיר. הוא נלחם נגד זה במשך שנים רבות, ללא הצלחה. לא היה כל קשר בין דרך העבודה שלו לבין טיפול במחלה – הקלטת הריפוי של מר סטרובל שניתנה לעיל, מבהירה זאת במיוחד. הוא לא טיפל, הוא לא עשה ניסוי, והוא תמיד ייחס את הצלחותיו לאלוהים עצמו.

8. לא שרלטן

ברונו גרונינג תיאר את תוצאות הבדיקות בהיידלברג כדלהלן:

בדיקות הרופאים הובילו לתוצאות טובות. הדבר נאמר לי על-ידי פרופ' פ. וד"ר ו. שהתפנה לבדיקות אלה בהתאם לבקשתו של פרופ' פ. בהתבסס על תוצאות אלה, הובטח לי באופן חד-משמעי שהדרך לעבודה ללא מכשולים בעתיד, תיפתח עבורי אחת ולתמיד. יעמוד לרשותי סנטוריום בו יעבדו גם רופאים כך שהם יוכלו לעקוב אחר כל מקרה ביסודיות, עד כמה שניתן, כדי לזכות באישור נוסף, לא רק מידי הציבור, אלא גם מתוך כבוד למקצוע הרפואה.

בדעת מומחה מוקדמת שהודפסה במגזין *לווי*, פרופ' פישר אישר שברונו גרונינג לא היה שרלטן. אך האישור המובטח הסופי לא הגיע. בפרק 3 נבהיר יותר את הרקע לזאת. כאן רק ניתן רקע כללי של הקשיים שהתגלו ביחס בין ברונו גרונינג לבין מקצוע הרפואה. ב-10 בספטמבר 1949 הופיע המאמר הבא בעיתון *ניו פרס* בפסאו:

לפעילות הריפוי של גרונינג אין דבר עם הרפואה. ברונו גרונינג גרם למתח גבוה בקרב תחום אומנויות הריפוי. לאחר שהוא קיבל איסור רשמי לטפל במטופלים, הוא מיד נעלם ללא עקבות. עכשיו ידוע לנו היכן הוא היה: פרופסור ושני עיתונאים מטעם המגזין הבינלאומי *לווי* הבהירו את תופעת גרונינג, והוא מפרסם עתה בסדרת מאמרים ארוכים את תוצאות הבדיקות.

מתוך דעת המומחים שנתנו פרופ' ד"ר ג.ה. פישר ממברורג והפסיכולוג גרמר ביחס לבדיקה שנערכה בשיתוף פעולה עם המרפאה האוניברסיטאית בהיידלברג, ברור שגרונינג אינו שרלטן, היפנוטיסט או רופא פלא, אלא פסיכותרפיסט לא רפואי מוכשר, רופא הנשמה, הנפש, שיש לו דרך עבודה חדשה מעניינת, בדרכה שלה, ומבטיחה מבחינה מדעית.

אושרו השמועות בעניין הצלחות הריפוי יוצאות הדופן. לכן גרונינג קיבל הכרה מצד בעלי המקצוע, והמתחים שנגרמו סביב אישיותו משקפים סדרה של נסיבות מכוונות אותן אנו יכולים לזהות בתקופתנו: המון שלא החלים.

ההתקדמות הגדולה של הרפואה המודרנית מפורסמת בעולם כולו ומאושרת שוב ושוב מבחינה סטטיסטית. לכן עלינו להניח שישנם פחות ופחות חולים היוצאים מבתי-חולים ושרופאים הופכים להיות מיותרים. בהתאם למה שמשתקף מגרונינג, ביכולתנו לראות שבדיוק ההיפך קורה, והדבר נכון גם לגבי רופאי פלא אחרים, שאליהם ישנה עכשיו עליה לרגל של חולים שעדיין לא זכו בהחלמה, אנשים המקריבים הרבה מזמנם ומהונם כדי לזכות בבריאותם מחדש, למרות שמרביתם יכלו להיוועץ בחינם ברופאים.

איך ניתן להסביר סתירה זו בין מקצוע הרפואה בעל תעודות מדעיות מרשימות, לבין ההמון שלא החלים? רק על-ידי כך שהטבע האנושי עדיין אינו מובן במידה מספקת. כלומר, אדם הוא יותר מאשר גוף בלבד; הוא גם נפש-נשמה ורוח, וכשהוא חולה, תמיד המדובר באדם כולו, בגוף, בנפש וברוח המותקפים. בטוח שהטיפול הגופני בלבד של האנשים, יכול אולי לרפא אברים, אך לא את החולים עצמם. המקור הרוחני הבסיסי של המחלה עדיין קיים וימשיך להשפיע על האברים, הגוף. גוף שהחלים, אין פרושו שהאדם החלים. המחלה שהוצאה בדלת הקדמית כאורח בלתי קרוא, תחזור בדלת האחורית ותחזיר את האדם לאמון שלא החלים. אך כיון שהרפואה הינה מדע, וככזאת יכולה רק לחקור את החומר, גם המאמצים הטיפוליים שלה מוגבלים לעולם החומר. רופאים פרקטיים אינם בהכרח כבולים לרפואה. בעבר הם היו אנשי דת רופאי הנפש, והם היו ממשיכים להיות כאלה אם המדינה לא היתה הופכת זאת לבלתי אפשרי עבורם בשיטת הביטוח הרפואי הציבורי.

שיטה שנכשלה! הביטוח הרפואי הציבורי מבוסס ובנוי על העקרון שמחלות מבוססות על החומר, תהליכים גופניים, ולכן ניתנות לביטוח. לכן שיטת הביטוח הרפואי אינה מציעה כל אפשרות לטיפול הקשור בנפש וברוח. חוץ מהעובדה שכל הארגון מוגבל לאיבחונים גופניים ושמשלמים מעט לרופאים, כבר מלכתחילה הבירוקרטיה מתערבת בין הרופא לבין המטופל, עם תעודת המחלה, ולכן מונעת מקשר אישי החיוני לטיפול בהתפתחות הנפש. משרד האוצר משלם מיליארדים לריפוי אברים חולים בזמן שהנפש נשארת חולה וממשיכה להיות מקור למחלות גופניות חדשות. באופן עקרוני ההמון שלא החלים, הופך להיות מעמסה על מערכת הביטוח הרפואי הציבורי, מערכת שהרסה את הרעיון שמחובת הרופא אכן לרפא.

הסיפור של המפלצת פרוקרוסטס שניסתה להכריח אנשים להיכנס למיטתה, או בכך שמתחה אותם או בכך שכרתה להם אברים, מצביע על הרוע הקדום הרודף את האנושות והמשתקף שוב דרך מראת גרונינג. יש לכפות את רוח הריפוי לתוך מיטת הרפואה, הזרה לטבעו. גם חוקר בעל כוונות טובות וללא דעות קדומות כפרופ' פישר, פוחד שגרונינג יעשה נזק כלשהו בכך שלא יזהה מחלות מסוימות כמסוכנות ולכן דרש שגרונינג יקבל הכשרה רפואית כלשהי או שיעבוד תחת השגחת רופא. אך כאן פרופ' פישר סותר את הצהרותיו הקודמות כי אם לגרונינג יש באמת כוח ריפוי בלתי רגיל, אז יש להשתמש בו בדיוק נגד אותן מחלות מסוכנות שלגביהן מעולם לא היתה לרפואה הצלחה. (...)

אם היו מכניסים את גרונינג לתוך מיטת פרוקרוסטס של מדע הרפואה, הדבר היה הורס את כל כוחות הריפוי שלו, וההפסד היה כולו של אותו המון שלא החלים. מתת הריפוי לה זכה גרונינג, אינה יכולה לעמוד בפני סוג כזה של אינטלקטואליזציה הנכללת בהכרח בלימודים הרפואיים. ואם איש מקצוע רפואי יעמוד כבוחן של גרונינג, תיהרס האנרגיה הזורמת בין גרונינג והמטופל שלו. בניסויים שכבר נעשו עם גרונינג, לא ניתן היה ליצור מחדש את התנאים המקוריים של הצלחות הריפויים שלו, כי עורכי הניסוי הפריעו בעומדם בדרכו, והרסו את הריפוי.

אין כלל אפשרות לכפות את רצון אדם על מרפא יוצא דופן. הריפוי שלו צמח ללא רפואה ויש צורך לאפשר לו להתפתח מעצמו מבפנים. יש לאפשר לרפואה ללכת בדרכה ולגרונינג ללכת בדרכו שלו. האיסור על פעילות הריפוי של גרונינג התבסס על חוק המטפלים ברפואה משלימה מ-1939, שעדיין תקף, ואפילו עכשיו נותן למקצוע הרפואה את הזכות להעמיד במבחן את גרונינג, המרפא. אך למעשה הם אינם בודקים אם הוא יכול לרפא, דבר שהוכח לפני זמן רב, אלא הם בודקים אם, לשם הביטוח, הוא יודע היכן שריר החזה, או מתי גילו לראשונה את חיידק השחפת, וכד', והופכים את אפשרות הריפוי הרוחני לתלויה בדברים שכאלה. הליכים שכאלה פשוט הופכים למגוחכים בעיני ההמון שלא החלים בידי הרפואה המקצועית.

"בעבר היו לי רק עד אחד או שניים.
היום כבר יש לי קהל קטן."

9. ברונו גרונינג עולה על בימת ההסטוריה

ב-1950 ברונו גרונינג תאר איך התפתחו העניינים לאחר הבדיקות
בהיידלברג:

הולסמן יצר קשר עם מינכן, וכפי שגיליתי מאוחר יותר, יצר קשר
עם העיתונאי סלוג מ"חדשות הערב של מינכן".

סלוג העמיד סנטוריום לרשות הולסמן. כפי שגיליתי מאוחר יותר,
היה מדובר בטרכרהוף שברוזהיים. בעל המקום, מר הרוארד, קיבל
אותי שם והזמין אותי להיות אורחו. מר הרוארד העמיד לרשותי
דירה מרהטת לחלוטין כך שאוכל להסתובב בה באופן חופשי; הוא גם
העמיד חדרים לרשות האנשים שליוו אותי. הוא העמיד לרשותי
ולרשות בני לווייתי מזון, שתיה ומקום לינה ללא צורך בתשלום.

הימים הראשונים היו רגועים כמו בגן עדן. בהדרגה החלו להופיע
עיתונאים, רופאים וחולים, החולים אף במספרים גדולים יותר, כך
שבסופו של דבר מידי יום, לא רק פנים הבית, אלא גם השטח בפניו
התמלא והיה מפוצץ באנשים.

בתיאור חייו מ-1956, ברונו גרונינג כתב:

בכל מקום אליו הגעתי, קרו החלמות. בספטמבר 1949, היו ימים רבים בהם קדמת הבית בטרברדהוף היתה מלאה בלמעלה מ-30,000 איש שהגיעו לרוזנהיים מכל חלקי גרמניה ומשאר העולם.

כיום קשה לתאר עד כמה יוצא דופן היה מה שקרה סביב ברונו גרונינג, קרו דברים מדהימים. ב-1950 עורך הדין והעיתונאי ד"ר קורט טרמפלר תיאר זאת בהקדמה לספרו, "המהפך הגדול":

בגרמניה ב-1949 בקושי ניתן היה למצוא אירוע שמשך כל כך הרבה תשומת לב, תמיכה ואהדה עמוקה מצד גברים ונשים גם יחד, כאירועים שסבבו את ברונו גרונינג. פשוט לא ניתן לתאר במושגים חומריים את הייחודיות שנבעה מאדם זה. ברור שזאת הסיבה העמוקה יותר לדעות החלוקות לעיתים שהתעוררו ביחס לאיש ולריפויים שלו. מי שהתרגל לדרך החשיבה החומרנית במידה כזו שיכול להאמין רק בניתפוש בידיו, או בעזרת מדידות או הוכחות הנעשות בשימוש מיכשור, לא יבין, ולעיתים קרובות לא יהיה סובלני, בהתמודדו עם מה שקרה דרך עבודתו של גרונינג. אך מי שעדיין יש בו חוש של יראת כבוד בפני הבלתי מובן והאלוהי, מי שאינו משאיר את ההחלטות החשובות ביותר בחייו להיגיון בלבד, לפחות ינסה לקבל באופן אחראי ורציני את זרם כוח הריפוי של גרונינג שמקורותיו האינסופיים הם מעבר ליכולת התפיסה שלנו. בנוסף לכך, אדם שכזה יהיה מוכן להאמין בתופעה בה צפה בזהירות, גם אם הוא אינו מוצא לה כל הסבר מתוך מאגר הידע הקיים.

בלי קשר לתגליות הסופיות לגביו ולגבי עבודתו, הופעתו של ברונו גרונינג מאלצת אותנו להתפלג בין אלה המוכנים בפנימיותם להכיר בקיום הבלתי מובן, לבין אלה שפשוט מסרבים להאמין בכך.

כיום ישנה בעולם תחושה כללית שעידן החומרניות נמצא בדרך להרס קיומו. אך גם כאן ישנה מחלוקת בין אלה הנסחפים לכיוון האסון בכניעה עמומה, או אם הם משתייכים למעמדות בעלות ההשפעה, מקווים לשרוד זאת במידה מסויימת של מוסריות, לבין אלה שבאמצע התווה ובהו, שומרים על אמונתם הבלתי מעורערת, שעולה עידן חדש של חיות שיוביל את כל החיים חזרה לאיזון הרמוני ושיתוף פעולה עם הסדר העליון. הדבר נובע במיוחד מהמספר הבלתי מבוטל

של אנשים בעולם כולו השואלים עצמם שאלה זו ושמשמעות חייהם כבולה בסיבת הפנייה לגרונינג של החולים אנושות. גם הבריאים שואלים אם הריפויים שלו שאינם ניתנים להסבר, הם חלק מהסימנים המצביעים על תפנית המתרחשת בתקופתנו. באמת, עבור חולים רבים שאלה אחרונה זו היא אפילו משמעותית יותר מאשר ההחלמה שלהם.

10. תפילת רוזנהיים

במקום אחר טרמפלר תיאר כדלהלן את האירועים יוצאי הדופן והבלתי נתפשים בטרבררהוף:

מפגש גרונינג עם האלפים הרבים של האנשים שחיפשו עזרה בפני הבית בטרבררהוף על-יד רוזנהיים היה אירוע בעל השפעה דרמטית: התפנית בהסטוריה, המתרחשת עתה במקום בו אנו עומדים, התגלתה בבהירות סמלית.

האנשים שנהרו יחד בתקוותם האחרונה לנחמה ולהחלמה, עקב מכת הגורל - סובלים, נטושים ומוכים, כולם קורבנות עידן החומרנות, ובמצוקתם המרה היו עדים ודאיים לכשלון ההרסני של עידן זה. אנשים שהגיעו לגרונינג, הוכו באלפי פציעות ומחלות בעקבות המלחמה, גורשו ממולדתם, ננטשו במצבם הנואש והאומלל.

אולי רק מעטים מהם היו מודעים לעובדה שהם יוצאים מתקופה לא בריאה, ובמלוא מובן המלה, בלתי קדושה, ועוברים באמונה חזקה את המפתן לתקופה חדשה בה כל היצורים החיים יוצרים קשר שלם הרמוני שאין לנתקו, עם אלוהים. אך בכל האנשים הללו שכנה התחושה הברורה שהם ניצלים מהניתוק הקר וחסר הלב מאלוהים שנגרם על-ידי החומרנות, ובעקבות קריאת המרפא, הם גם הפקידו את אמונתם ובטחם באל הטוב והרחום.

נראה שהתמונה האפוקליפטית של אומני ימי הביניים, הופכת למציאות כשמבינים את הזוועה שהובילה אנשים אלו לכאן. כל המחלות והפציעות הבלתי ניתנות לריפוי, ההרס הפסיכולוגי והפחד הקיומי העמום, שהסתתרו בצנעה בבתיהם מחוסר סקרנות, ניגלו כאן במהותם חסרת הרחמים והבלתי ניתנת למילוט. נשים וילדים חיוורים

ומוכי צער וסבל, בעלי עיניים מעונות ששכחו כיצד לבכות. היו שם קטועי איברים ומשותקים שלא יכלו כבר לזוז; היו אנשים שסבלו מעויות נוראיות, שפרצופם המעוות היה מכוסה בקצף, ואחרים שרעדו בבכי בלתי נשלט. כך הם התכנסו יחד: אלפים על גבי אלפים, ללא סוף.

כל אנרגיית חיים ויצירתיות, כל אושר וביטחון עצמי שאי פעם היה להם, נהרס מאחורי גדר התייל של מחנות שבויים, נקבר תחת הריסות הבתים, ננטש עם אובדן המולדת.

בימים ובשבועות ההם לא פגשתי איש שלא הוכה בתדהמה והזדעזע ממפגן זה של סבל ואומללות מעבר לכל דימיון בנוראיותו. מי שיכל להציץ במספר העצום של מכתבים מתחננים בהם אנשים שמסיבות בריאותיות וכלכליות, לא יכלו להגיע לגרונינג והתלוננו על סבלם, היה רואה בבהירות כי האנשים שהתעקשו להגיע לשם והיו דחוסים יחד במשך ימים, מחכים לתקוותם האחרונה, בקושי ייצגו את ההמון האינסופי של אנשים חולים, פצועים ונאשים, המון שהופיע בכל מקום בו מלחמה, סיבות מדיניות, שנאה וחוסר ביטחון, שלטו בגורל האומות.

ללא ספק היו רבים מביניהם שמחלותיהם הופיעו בתקופת שלום. אך רוב מחפשי העזרה הללו היו קורבות של שיטות מדעיות משוכללות של הרס אנושי, ושל עומסים פסיכולוגיים בלתי נסבלים של העידן הנוכחי.

רובם היו שבויים חוזרים ופצועים שכחסי בית ופליטים, צעדו תשושים מרשות אחת לאחרת לפני שיכלו לזכות בעזרה דלה כלשהי, לפני שזכו בקורת גג בבקתות או בדירות צפופות. הם הפכו למספרים במספר בלתי מבוטל של מחלקות, לעיתים קרובות מדי זכו להיתקל בפרצופים זועפים ומשועממים, ולא בחום אנושי של אנשים העוזרים מרצון. ולעיתים קרובות מדי הם גילו כי העשירים שיכלו לתת משהו, קיבלו דברים בנכונות רבה מזו שניתנה לעניים חסרי הכל שזכו רק בעול סבלם.

האנשים שחיכו לגרונינג כבר לא השתייכו לפתיים או לאלו הנסחפים עקב סנסציה. ברובם הם היו תשושים, סקפטיים ואפאתיים, אך עם אוזניים חדות לכל אי צדק ודברים ריקים מתוכן, אנשים שיכלו

להשתכנע רק ממעשים שעזרו באמת.

אלו היו היממות שלפני הריפוי ההמוני של ה-9 בספטמבר – גרונינג עצמו היה בצפון גרמניה באותה תקופה – כשבקרב הקהל המחכה החלו להתרחש ההחלמות הראשונות ממרחק. בעקבות החוויה המדהימה של התרחשויות אלה, החל לחול שינוי בקרב החולים: לנגד עיניהם הופעל כוח שלא היה לו כלל הסבר אנושי, וכוח זה הביא עזרה במקום בו איש לא יכל לעזור קודם לכן.

אלה שראו זאת, לא היו מלומדים שניסו לנתח "נס" ולסדר אותו כך שיתאים לספריהם. הם היו רק בני-אדם הזקוקים לעזרה שלא יכלו ליכות בקבלתה בשום מקום אחר, ושעברו את כל שלבי הבדיקה והסבל. ולכן הם היו עכשיו מוכנים, ברגע זה, בעזרת ההחלמה לה זכו, לזהות את יד אלוהים, לחוות את הכוח האלוהי הנותן להם אות שהרימה והוציאה אותם מכל המנגנון הנוקשה של עידן החומרנות שלנו. הם, העניים שבעניים, היו עשירים באותה השעה, כי הם חוו שינוי מדהים בתוך לבם, משהו שנבצר מהרבה עשירים בריאים בכל מהלך חייהם.

שוב, החושך העמוק אפף את כל האלפים המחכים. ואז זה קרה: אחדים החלו להגות את המילים שאולי לא נאמרו זמן רב, ועוד ועוד הצטרפו לתפילה. ואז בכנות ובחגיגות ובחרדת קודש כולם פרצו בשיר מזמור.

באותה שעה מרגשת, אולי קרה אפילו נס גדול יותר מאשר החלמת האברים המשותקים והעצבים ההרוסים: האנשים מצאו את דרכם חזרה לאלוהים.

כשביום המחרת ברונו גרונינג עמד בפני מחפשי העזרה, הוא מצא אותם מוכנים בפנימיותם ליכות בהחלמה, כפי שלא היו מוכנים מעולם לפני כן. הוא עמד שם במשך קרוב לשעה בפני הקהל המתפלל, השותק, הקולט והמעבד את סבלו. ואז, כשאמר את מילות הישועה מאלוהים ורופא כל האדם, מחזות תנ"כיים הפכו למציאות.

חולים קמו מהאלונקות שלהם או זרקו את הקביים שלהם ויכלו ללכת, ילד עיוור החל שוב לראות. קריאות תודה הודיעו על עוד ועוד החלמות שרק את חלקן ניתן היה לראות באופן חיצוני. עתה, חודשיים מאוחר יותר, קורות החלמות שהחלו באותו היום, עליהן עדיין

ממשיכים לדווח, וימשיכו להגיע במשך תקופה ארוכה.

אחד מהרופאים הטובים ביותר שלנו היה עד ראייה לאירועים אלה מהמרפסת בטרברדוף. מזועזע עמוקות, הוא הבין כי מה שייקח איתו מאותה השעה ולתוך שארית חייו, היתה האמונה שהמין האנושי הינו חסר ערך ללא חסד האל, וששום כמות ידע או מקצועיות לא יכולה לעזור לבני-האדם להחלים ולהיות בריאים מבלי להוכיח בצניעות שהם ראויים לחסד.

שוב החשיך. ברונו גרונינג שהיה במסע במשך ימים ללא שינה, ישב לבדו לזמן קצר לפני שחזר שוב לטפל במקרים אינדיבידואליים חמורים מסויימים. בהתנהגות שהביעה טוב וחמלה, הוא הקשיב לקולות אלה שחיפשו את עזרתו.

לא נשמעה כל מלה בחדר כולו. איש לא יכל להביע במילים את התחושות שנגעו בלב כולנו. אך מבחוץ שמענו אותם, כמו תשובה לתקוותינו, למחשבותינו התוהות: "ממלכתך הגיעה."

11. "אני מאפשר לך לדעת..."

ד"ר טרמפלר ממשיך בתיאורו את האירועים סביב גרונינג:

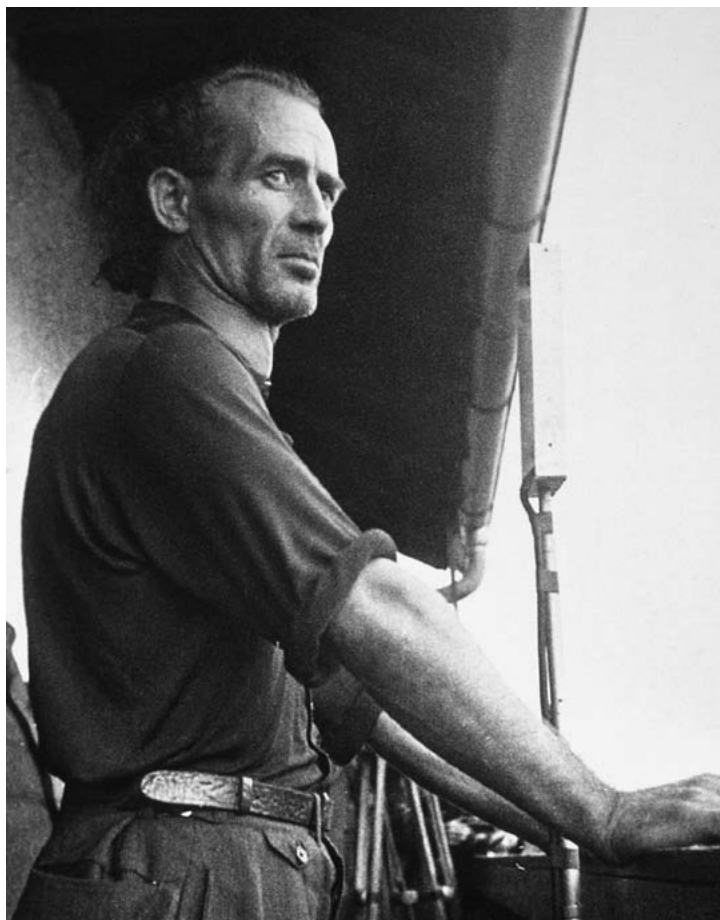
כפי ששמנו לב קודם לכן, בכל ניגודי הדעות סביב ברונו גרונינג, עיתונאים, רופאים ומדעני הטבע שבו וניסו להגיע לסוד כוחו של גרונינג בעזרת בחינת הצלחות הריפוי שלו מנקודת המבט של דרך מחשבתם הרגילה. באופן מוזר, לעיתים רחוקות פנו למקור המידע הקרוב והמידי ביותר: מהות דברי גרונינג. בדרך שטחית ביותר, אנשים התרגלו לטפל בנאומיו רק כתוספת לריפוייו, וחשבו שניתן אף להתעלם מהם. הם לא הבינו שדבריו, הם המפתח שדרכו מתאפשרת הגישה להבנת התופעה הבלתי ניתנת להסבר, שבהשתאות, אנו חווים סביבו. רבים מהחולים שבברור זוכים באנרגיית הריפוי במהלך כל ביקור של גרונינג, כפי שאני מאמין, עדיין לא זכו בהחלמה, כי הם נכשלו בקליטה מודעת ובהפנמת דברי המרפא. משקל כל מלה בפני עצמה מספיק כדי לשקול ולהעריך אותה ברצינות ולכלל מלה יש משמעות מכרעת ודחופה בריפויים של גרונינג עד שניתן כמעט לומר: מי שאינו מוכן להקשיב למלה, שלא יחפש כלל ריפוי, כי המלה היא

הכוח המדריך והמוביל שישמר את ההחלמה. "אני מאפשר לך לדעת...": כשגרוננינג מציג מסר ברצף מילים אלה, זהו אינו סגנון דיבור; פירוש מילים אלה שהוא מעניק מתנה למאזיניו, המתנה להיות מסוגל מעתה ואילך לדעת משהו מוגדר בעניין מהות הכוח שלו, משהו אותו יכלו בעבר רק לנחש ולחוש.

בואו נקשיב לאחד מנאומיו (טרברדהוף, ה-27 באוגוסט, 1949 בערב), מה הוא עצמו אמר בקשר לריפוייו:

מי מקבל ולמי יש את הזכות להחלים? רק לזה המאמין באלוהים מבפנים, והמתכוון לחיות לפי אמונה זו, יש זכות שכזאת. ישנם גם אנשים שאיבדו את אמונתם לפני שנים, שלפני שנים הניחו את אמונתם בצד, וחיו רחוק ממנה, הכפישו אותה ברפש ובזוהמה. אני מאפשר לכם לדעת שכולכם, כפי שאתם חיים כאן בעולם גדול זה של אלוהים, הינכם רק ילדי האלוהים. הרופא היחיד, רופא כל האנושות, הוא, ולעולם יהיה, אלוהים. רק הוא יכול לעזור. אך הוא עוזר רק לאלו שמצאו את דרכם אליו, או במילים אחרות, כפי שכבר אמרתי, מוכנים ללכת בדרכיו, ליטול על עצמם את האמונה ולחיות בהתאם לה. אינכם צריכים להאמין בגרוננינג הקטן, אלא עליכם להיות מוכנים לבטוח בי ולהודות לאלוהים עבור כל מלאכתו הכל-יכולה, עבור כוחו האלוהי ועבור תפארת כבודו/תהילתו. אינני רוצה תודה. לא. לא זכיתי בה. אני עושה את תפקידי בדיוק כפי שאתם עושים במקצועותיכם... הדבר תלוי בכל אחד איך הוא משחרר עצמו כדי לזכות בהחלמה. כלומר, עליכם להיות טהורים. עליכם לדעת שאתם לא חיללתם את השם. עליכם לדעת שאתם חשים מחוייבות לחיות עם אלוהים. אז אתם טהורים.

גם בשיחות פרטיות שמעתי לעיתים קרובות מגרוננינג את נחישות ההצהרה שהיתה לו אחריות בפני אלוהים להביא 'החלמות דרך כוח אלוהי טהור בלבד' ולעשות זאת עבור אנשים סובלים שרצו באמת ובתמים לחיות בהתאם לחוקי האל, בזמן שהיה עליו למנוע החלמה ממי שלא היה מוכן להשתחרר מהרוע. הוא פעם אמר: "יכולתי להביא להחלמת ההמון רק באומרי, למשל: 'אנא אפשר לכל החולים בעיר זו וזו או במדינה זו וזו להחלים שוב!' אך האם לא היה בכך הפסד יותר מרווח בדרך זו? האם הרעים מביין החולים היו מוכנים לשנות את דרכיהם? האם הם לא היו מנצלים לרעה את בריאותם

"אני קורא לכם ל'שינוי הגדול"

המחודשת? לא! על האדם להביא לשינוי פנימי, עליו תחילה להיות מוכן לנתק מעצמו את הרוע ולמצוא את דרכו לאלוהים. רק אז הוא יהיו ראוי לזכות בהחלמה."

יריבי גרונינג תקפו גישה זו בחריפות והסיקו מכך כי ישנה סכנה שכל אדם חולה שלא נרפא מגרונינג, עכשיו יחוש שאלוהים דחה אותו

ושבעקבות עול פסיכולוגי ורוחני זה, הוא יסבול אף יותר מאשר בעבר. גרונינג עצמו דחה בהריפות ביאור זה של דבריו ותיאר אותו כזדוני בכוונה תחילה. מי שנוהג להחשיב מילים בדיוק כפי שהן נאמרות, אינו יכול להבין מדברי גרונינג דבר מלבד העיקרון שהוא מונע מאנשים רעים ומאלה המתכחשים לאלוהים את הזכות להחלים. אך אין כלל הכוונה לכך שכל האחרים יחלימו. הדבר רק אומר שהם רשאים לבקש החלמה. אך האם למעשה ההחלמה תקרה בכל מקרה אינדיבידואלי? הדבר תלוי בסדרה שלימה של קריטריונים שאין להם כל קשר עם כל שיפוט לגבי מטופל, נושאים עליהם גרונינג לא אהב לדבר אפילו בקרב חוג האנשים המקורבים אליו ביותר.

על הסיבות הבסיסיות למשבר האנושי שאנו עוברים כיום, גרונינג אמר (טרברדוף, ה-31 באוגוסט 1949 בערב):

לפני מאות שנים, המין האנושי סטה מדרך הטבע והתרחק מהאמונה באלוהים. כולם האמינו שהם יכלו להתקיים בעצמם. כולם האמינו: "עכשיו אנחנו על כדור הארץ הזה, עכשיו נסתדר כפי שאנחנו רוצים, ובקרוב נדע איך לעזור לעצמנו בהתאם לצרכינו." אך אני מאפשר לכם לדעת שאיש אינו יכול לעזור בלי אלוהים. וכל המאמין שהוא יכול להתנתק מהטבע, הטבע אותו אלוהים ברא עבורנו בצורה כל כך יפה – ובכן, אנא לכו לאן שתרצו. אנשים הניחו שאדם בודד יכול להבדיל בינו לבין האחר בכך שהוא מפנה את גבו לטבע ועולה בסולם התרבות. כאן שוכנת הטעות, כאן שוכן הכל; כלומר, הדבר אותו האדם מפסיד: את הטבע. חזרה לטבע! חזרה לאלוהים, חזרה לאמונה בטוב שבבני-האדם!

עד עתה שנאה וקנאה היו קיימות לא רק בקרב הגרמנים, אלא בקרב כל האנשים על פני כדור הארץ הזה. גם זה חייב לבוא לקיצו. זה יבוא לקיצו רק כאשר כולם ימצאו את דרכם חזרה לאמונה. אז לא תהיה עוד שנאה ביניהם, בין אומות העולם, ובדרך זו יובטח השלום.

הוא תיאר בדרך הבאה מה שהוא ציפה מכל אחד שרצה לחוות החלמה (טרברדוף, ה-27 באוגוסט 1949 בערב):

עליך להתנהג כאדם לרעיו. ואהבת לרעך כמוך! אל תשנא או תרמה, אל תעשה דבר רע לאיש! על כולכם להיות טובים, טובים זה לזה. עליכם לדעת שאתם שייכים זה לזה, אם אתם עניים או עשירים.

לעולם אל תקנאו! לאחד יש ולאחר אין. הטוב והאדיר ביותר, העושר האמיתי אינו קשור בכסף, כפי שחשבתם; בריאות היא עושר. בריאות היא הכל, יותר מאשר כסף. ולכן אין לכם זכות לומר על אנשים אחרים, שיש להם יותר כסף מכם, שהם עשירים.

גרוננינג עצמו הוא קתולי. אך למרות שהוא בברור ציפה לאמונה באלוהים מהאנשים המחפשים החלמה, הוא אינו חושב רק על הדת שלו. לעיתים קרובות הוא הדגיש שאין כל הבדל לדרך בה אדם מחפש את אלוהים, כי "כל בני-האדם הם רק ילדי האלוהים." אך הוא ממשיך לעמוד על כנות ללא תנאי ומודעות בחיפוש האלוהים. הוא מתעב כל מפגן אדיקות. בנאומו לחולים (רוזנהיים, ה-17 באוקטובר 1949) הוא מזהיר אותם כדלהלן:

על האנשים רק להביע בי אמון, לא רק בהימצאנו פנים אל פנים, אלא בכל מקום, בלי קשר למקום בו הם נמצאים. אך הדבר הקשה ביותר עבור האדם הוא לפעול בדיוק בהתאם לאמונה באלוהים אותה הוא נושא בפנימיותו ולחיות בהתאם לה. אין המדובר רק בדרך בה עד עכשיו אנשים חשבו שכך צריך להיות, שפעם בשבוע הם יגיעו לבית התפילה ויתפללו שם וזהו זה למשך השבוע, ואז הם יוכלו לצאת ולעשות כאוות נפשם. זאת טעות. אם אני אומר שאני מאמין באלוהים, עליי להיות גם אדם בהתאם לאמונה זו, עליי לשמש דוגמה, עליי להראות שאני אדם טוב.

בזמן שהוא אומר זאת, מישוהו מודה לו עבור ההחלמה לה זכה זה עתה. גרוננינג ממשיך:

התודה אינה מגיעה לי. התודה שייכת לאלוהים. הודה לו כל חיידך! הוכח שאתה באמת אדם מאמין, הבוטח באלוהים! לך לבית התפילה*, כשהחלל שם במחויבות אמיתית! לא כפי שזה היה עד עכשיו, כשאחידים, אולי אפילו רבים, הלכו לשם רק כדי לראות איזה מין בגדים מישוהו או אחרים לובשים ולשוחח עליהם, ולמטרות שפלות אחרות אותן ראיתי במו עיניי ושמעתי במו אזניי. אסור לעשות זאת. כשהולכים לבית התפילה*, יש להודות לאלוהים בחום על כל הטוב שהוא עשה עבור בני האדם.

*הכוונה לבית-כנסת, כנסייה, מסגד, וכד'.

דברים אלה של גרונינג גם הבהירו את התנגדותו לכל ניסיון להקים סביבו כת. (...) הוא מנחה אנשים למקומות תפילה בהתאם לדתם שלהם. הוא דורש מהם להתחזק בדתם שלהם. (...) ולכן ניתן לראות שאנשים המקשיבים לנאומיו חשים התחזקות בדתם ולא רצון לשנות או לחדש את נטייתם הדתית, ושהם מצאו בהחלטתם אישור לאמונתם, והם מלווים החלמה זו בתפילות תודה בבתי התפילה שלהם*, מבלי שמישהו יחשוב זאת לבלתי מקובל.

12. השינוי הגדול

טרמפלר ממשך:

לעיתים קרובות ברונו גרונינג אומר למאזיניו: "אני רוצה להיות בטוח שכולכם טובים ושיש בכם אמונה." הוא מזהיר אנשים שהחלימו, מפני כוח הרוע וגורם להם להיזהר מפניו, כך שיוכלו לזהות את הרוע, לא רק בצורתו הברורה הדוחה, אלא אף יותר במעטה המצודד שלו, לא משנה איך הוא מסווה עצמו. כמענה לשאלה שהצגתי בפניו, הוא פעם אמר: "כיום, תשעים אחוז מהמין האנושי נשלטים בדרך זו או אחרת על-ידי הרוע. עליי לגרום למהפך בנדון. עליי לנתק אותם מהרוע כך שבסופו של דבר תשעים אחוז מהם יהיו טובים." הוא מתייחס לתפקיד אותו משחק הרוע כמקביל או המאזן את הטוב, כמשהו שיישאר לעד. תמיד יהיו אנשים שבצורה מודעת יקדישו עצמם לרוע ואין באפשרותם להשתחרר ממנו. אך מצד שני, גרונינג חושב שהרוב המכריע של האנשים שעשו מעשים רעים וממשיכים בכך, הם קורבנות של השפעות סביבתיות שליליות ושל חולשותיהם שלהם, אך למרות זאת עמוק בלבם הם עדיין משתוקקים לטוב. הוא רוצה במיוחד לעזור לאנשים אלה. (...)

במהלך שיחה כזאת בקשר לטוב ולרוע, העליתי גם את השאלה בדבר הרצון החופשי. בהחלטיות רבה, בבהירות ובהדגשה, גרונינג דחה כל סוג של התערבות ברצונם החופשי של אנשים. "אני יכול

* כלומר דת

לעזור לאדם למצוא את הדרך לטוב, אך אני לא יכול ליטול ממנו את ההחלטה שעליו לעשות בנדון, ובשום פנים ואופן אסור לי לאלצו לכיוון הטוב. על כל אחד למצוא את דרכו שלו." בדיוק מסיבה זו, כלומר, שאין להתערב בחופש ההחלטה שלנו, בני-האדם, הוא ראה ב"סוגסטיה והיפנוזה כמשהו שטני." (...)

אך מה שהאנשים הללו אמרו, אותם עניים שבעניים, שהתייסרו במחלות 'חשוכות מרפא' וחיכו לגרונינג בפני טרברהוף, הראה שהם היו מחוברים אליו במסירות ובנאמנות. בנוסף לטיפול* עצמו, הם חשו מאושרים ומגנים, כי הפעם הם נפגשו בטוב לב ונכונות לעזור ללא צורך לספק הוכחות מוקדמות, ללא טפסים, שאלונים ומסמכים רשמיים מסוג כלשהו. במיוחד אלו שהתביישו בעוני שלהם, אנשים שלא יכלו להשיג כסף כדי לדאוג לבריאותם, אך עדיין לא למדו לבקש אותו מאחרים, בהוקרת תודה, חוו את הגדולה האנושית של אדם שעזר להם ללא אנוכיות מבלי אפילו לשאול אותם לשמם.

השאלה הראשונה של מישהו שאינו מכיר את גרונינג כמו שצריך, היא: "אילו מחלות אתה יכול לרפא?" גרונינג מסביר שהוא באופן בסיסי יכול לרפא כל מחלה, אך הוא אינו יכול לעזור לכל אדם. ביחס לכמה מחלות חמורות במיוחד, הדבר תלוי בשלב המחלה אליו הגיע האדם המחפש עזרה. ישנן מחלות מסויימות אותן הוא יכול 'להסיר' במספר רגעים. אך אנשים אחרים יצטרכו להתכונן לתקופה ארוכה של הסתגלות חוזרת. "עלי להחזיר לחיים משהו שהיה מת במשך תקופה ארוכה," הוא מסביר. "אתה לא תמיד יכול לחוש מיד שחיים חדשים נכנסו. יכול להיות שתצטרך לחכות תקופה ארוכה, אך אז זה יבוא באופן די פתאומי – כל עוד שלא תאפשר לספק או לסקפטיות להפריע לך." עבור האנשים שעליהם להכין עצמם לקראת תקופה ארוכה של המתנה, הוא אהב לומר: "גם העובדה ששינית כיוון, שווה משהו". למעשה, הצהרה זו חוזרת שוב ושוב. מטרתה להבהיר לאדם אליו היא מכוונת, שחל שינוי כיוון, מהפך, ושתלוי בו מה שהוא יעשה בזאת. הוא סיכם את אחד מנאומו כדלהלן: "זכיתם במה שהגעתם עבורו. עכשיו הכל תלוי בכם איך תחזיקו בו."

* עבור המושגים 'טיפול', 'מטופלים' וכד', ראה סעיף 'מטופלים, טיפול, ניסוי', פרק 2 סעיף 7.

להחזיק בהחלמה ללא ספק דורש רמה גבוהה של אמונה ומשמעת ורוחנית של האדם שזכה בהחלמה. יציבות ההחלמה שהושגה, תלויה בנקודה קריטית זו. (...)

לעיתים קרובות גם כאבי הוויסות (*Regelung) מבלבלים את אלו המחפשים עזרה. חייבים להיות כאבי הוויסות (Regelung), אומר גרונינג. לעיתים קרובות, בתקופת כאבי הוויסות (Regelung), אנשים מסויימים פוחדים שהמחלה חזרה. ואז הם אומרים: "זה אפילו גרוע יותר. בוא נלך לרופא." גרונינג: "לכן אני מתריע לגבי העובדה שכאשר מגיעים כאבי הוויסות (Regelung), עליכם לסבול אותם. שום דבר רע אינו קורה, האדם רק נמצא בתהליך החלמה."

זהו חלק מהאמון המוחלט הנחוץ שעל האנשים המחפשים עזרה להאמין לגרונינג בשקט וברוגע כשהוא אומר שהכוז המרפא, ברגע שקלטו אותו, ממשיך לעבוד בתוכם בכוחות עצמו ושגרונינג, כפי שהוא אומר, תמיד נמצא עם החולה ומוכן לעזור, אפילו כשקיים המרחק הגדול ביותר ביניהם. "מי שיש בו אמונה, ילך עכשיו הביתה, מי שיש בו עוד ספק, שישאר כאן", היתה הדרך בה היה עליו לענות לאנשים רבים כשהם חשבו שיוכלו לזכות במשהו נוסף אם הם יעקבו אחריו לכל מקום וימשיכו להציק לו במשאלותיהם ובדרישותיהם. למעשה הם רק מפריעים להחלמתם שלהם בכל הדחיפות וההתרגשות, ואפילו אם הם יראו את גרונינג מידי יום. למעשה הם משיגים הרבה פחות ממישהו הפונה בשקט פנימה לתוך עצמו, בצניעות ובאמונה, אולי מחזיק בכדור הכסף הקטן [שגרונינג חילק] בידו. הדרך המובילה כלפי ההסתכלות פנימה, היא המביאה אותנו למטרה! אלוהים נותן הכל לצנועים, למאמינים הבוטחים – פעם גרונינג הזהיר מפני כך אנשים שחיפשו עזרה, כמתנת פרידה, ובהפגנתיות סובב את גבו לאלו שדרשו את עזרת הכוז המרפא שלו כאנשים המוציאים תעודת ביטוח, הדורשים פיצוי כלשהו או הטבה מסויימת עבורה שילמו, או הרוצים לתת לו רשימת הוראות איך עליו לקיים את שליחותו (תחילה עבורם, כמובן!). (...)

מי שיש בו את הבגרות והיכולת להתרכז, 'להפנים את הדרך', לא

* ראה באורים בעמ' 6

יהיה תלוי בנוכחות הפיסית של גרונינג עבור החלמתו, כי הוא חש בוודאות את הנוכחות המטאפיסית בכל אובייקט שהוא ממריץ, ולעיתים קרובות אפילו מעבר לגשר המחשבות עצמו. בהתאם לדברי גרונינג עצמו, כדור הריפוי (או כל אובייקט ממריץ אחר), משפיע על המציאות גם של הנוכחות האישית המתמדת שלו וגם של הקשר עם אנרגיית הריפוי האלוהית. שניהם נחוצים כדי להביא את ההחלמה. (...) גרונינג: "כשאני נוגע בכדור הכסף, סמל קטנטן מעולמנו, כל האנרגיה הזורמת סביב כדור הארץ נשפכת לתוכו ומביאה את האדם המחזיק בו, במגע עם האנרגיה האלוהית הזאת, קשר ומגע שאינו יכול להיחלש." מהרגע בו משהו לוקח כדור זה לתוך ידו, הוא חווה סידור מחדש שונה לחלוטין. כל מרכזי הגירוי של מערכת העצבים באדם מופעלים כך שאפילו הסרקולציה של הדם מתחילה לפעול שוב. כל המחלות באברים ובגפיים שזורים כך שהם נכנעים לזרם המרפא, אפילו כשהמדובר במחלות חמורות כשחפת, ניוון עצם, ואפילו שינויים בחוליות עמוד השדרה וסרטן בשלבי הראשונים. אין דבר שלא ניתן לטיפול בעזרת הכדור. כשפקפקתי בזאת, גרונינג ענה: "ברור שישנם אנשים מסויימים טובים ומאמינים, אך שעדיין בהתחלה אינם יכולים לעשות דבר עם הכדור. טעותם נובעת מחוסר סבלנותם. באנשים רבים העצב המאפשר לנו להיות רגישים לאנרגיה הזאת, כל כך רופף וקהה שתחילה יש להחזירו לחיים. זה יכול לקחת דקות, שעות, ימים או שבועות עד שמתחילים חיים

חדשים. אך הכוח מהכדור מתחיל לרפא מרגע המגע הראשון; פשוט החולה עדיין אינו יכול להבחין בכך." (...)

כשמשתמשים באובייקטים ממריצים כאלה, ישנו גורם חיצוני נחוץ ביותר, גם אם הוא קטן, החשוב בדיוק כמו המוכנות הפנימית. צריך לשבת עם גב חופשי ולא לשלב ידיים ורגליים. לדעתו של גרונינג, אם הידיים נוגעות זו בזו, הדבר גורם לקצר בזרם החיים בחלק העליון של הגוף, או, אף גרוע מזה, כשהרגליים שלובות נגרם אותו נזק לחלק התחתון של הגוף. מי שרגיל לעשות טעויות כאלה, בטווח הארוך יכול אפילו לפתח מחלות מסויימות מאוד בלתי נעימות. (...)

בנוסף שאלתי אותו אם הוא ייקח את כוחו יחד איתו לקבר: "כשכבר לא אהיה כאן, האנשים כבר יגיעו לשלב בו הם יוכלו לרפא את עצמם."

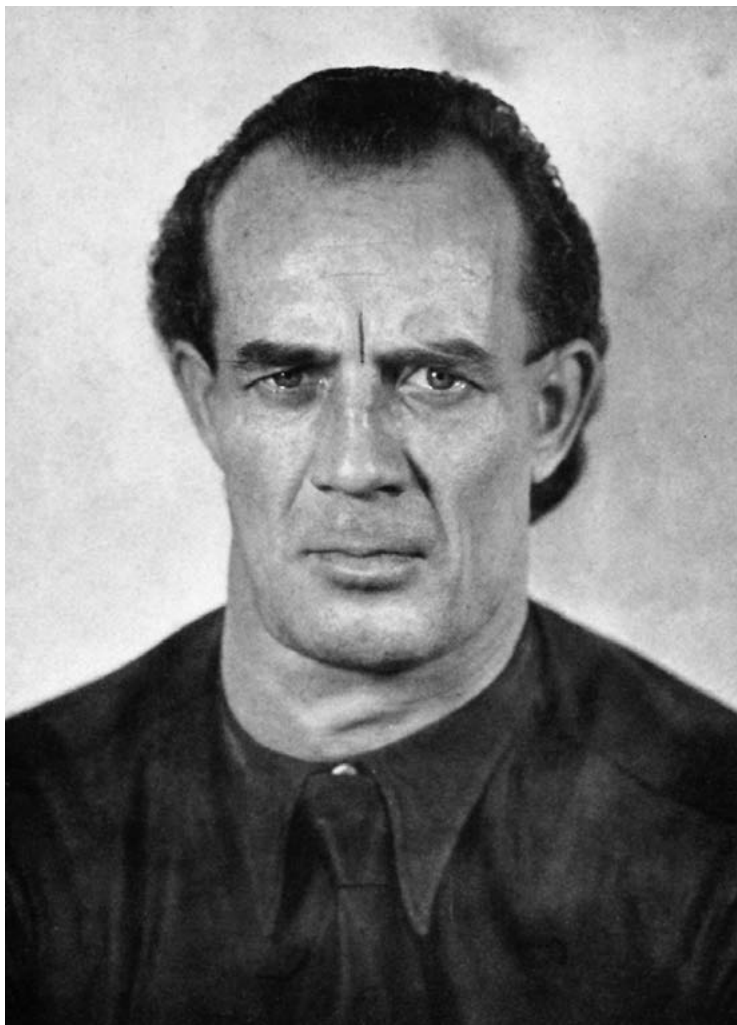
תחת הכותרת "המהפך הגדול", טמפלר כתב כדלהלן בסיכום ספרו:

בעזרת כוח בסיסי, עולה האשמה נגד תקופה החסרה בריאות (במובן האמיתי של המלה) מתוך הופעת מחפשי העזרה בפני טרכרדוף. האשמה זו ניתן לקרוא מתוך רבע מיליון המכתבים שנשלחו לברונו גרונינג, ואפילו יותר בין השורות המזעזעות. (...) ההתפתחות הטכנולוגית חומרנית שלנו הובילה, דרך מומחיות גוברת, לחלוקת אחדות החיים, ובטירוף, כפי שמעולם לא היה העבר, התגליות המדעיות הגדולות משרתות, דבר ראשון, כדי לאפשר את הרס טווח/מרחב רצוננו. (...)

עלינו לצאת מהעידן המכני לתוך עידן החיים, בו הכוחות של הטכנולוגיה, במובן הרחב של המלה, לא יהיו עוד השדים, הרוחות הרעות, אלא משרתי בני-האדם. עידן בו החוקים שמקורם בדתות של התרבויות הגדולות שלנו, באמת יתאימו ליחסים הבין-אנושיים והבינלאומיים.

[החזון של גרונינג אומר] שאנשים כבר ילמדו לרפא את עצמם בעזרת האנרגיה שהוא זימן בתקופת חייו. אך בין תקופת ההווה והעתיד, בה האדם ירפא את עצמו, משהו קרה: המהפך הגדול! ניתן לראות בבהירות מה מהפך גדול זה כולל ולאן עליו לקחת אותנו כשאנחנו לוקחים בחשבון עד היכן הובילה אותנו הדרך השגוייה בה הלכנו במשך תקופה ארוכה. (...)

אך אדם יחיד זה הצטרך למשוך את הזרם המרפא מאינסוף כלשהו, כך שהוא יוכל להאציל אנרגיית חיים זו לכל אובייקט בעולם, רק מתוך נגיעה בו, וכל מה שהוא רוצה בכוח זה המונח בידו הוא שאנשים יפנו עורף לשגעון ההתאבדות של החומרנות, יבחינו ויכירו במציאות כוח ריבוני עליון – זהו יכול מאוד להיות אחד הסימנים המבשרים שינוי אמיתי במהלך ההסטוריה. כי כל הערים בעידן האטומי, עם צבא הפועלים והמדענים, אינו יכול ליצור כוח מרפא טוב זה שפשוט זורם מכדור יחיד בו גרונינג נגע בידו עבור אדם בעל אמונה.

אנשים לא השאירו אבן בלתי הפוכה כדי להרוויח כסף
בהשתמשם בשמי ובמי שאני. (...)
ברצוני ליידע אתכם שתיכשלו בכך!"

פרק 3

התנגדות והצבת מכשולים

מאותו יום בו ברונו גרונינג נגרר ונחשף לפרסום בינלאומי, אנשים רבים ראו באיש קטן זה מדנציג, כהזדמנות נהדרת להרוויח כספים דרכו. רבים קיוו להתעשר ולהתעשר, להתפרסם דרכו, כי כאן היה איש שהשיג דברים שמעולם לא קרו בעבר. לעומת זאת היו אלפי ומאות אלפי אנשים, שקיוו לקבל עזרה והחלמה מאיש זה, כך שכל מי שהצליח להעמיד עצמו בין השניים והצליח להפגיש בין גרונינג לבין האנשים שרצו בעזרתו – בגמול כספי הולם, באופן טבעי – ייהפך לאדם שעתידו מובטח.

שוב ושוב היו אנשים סביב ברונו גרונינג שנמשכו אליו כפרפר לאור, שכפו עצמם עליו בטענה שברצונם לעזור, טו חוטים סביבו כל חייו, והמשיכו להבטיח לו את עזרתם, למרות שהם חשבו רק על תועלתם וריווחתם האישית.

ב-1952 ברונו גרונינג כתב בתארו את חייו בקצרה:

עם הצלחותיי, נחשפו שתי תופעות שליליות: האחת, מקצוע הרפואה ורשויות הבריאות שאסרו את פעילותי כי לא הייתי מטפל מוסמך, והשנייה היתה אלו שכינו עצמם מנהלים, פקידים, 'עוזרים' ודמויות מפוקפקות אחרות.

נתייחס לקבוצה הראשונה בפרק הרביעי בספר זה. כאן נתייחס לנציגי הקבוצה השנייה ולתחבולות שזממו. אך לשם התחלה, נפנה לברונו עצמו. גם הוא הואשם בהתעשרות על חשבון סבלם של החולים.

1. "בריאות אינה ניתנת לקנייה"

בהגיעו לפסגה – העולם כולו ידע על פעילותו – נפתחו בפני ברונו גרונינג שתי דרכים אפשריות: האחת שהיתה הופכת אותו לאדם העשיר ביותר בתבל והיתה מביאה לו פרסום וכבוד, והאחרת שהיתה מובילה אותו לדרך חתחתים והקרבה.

ב-1950 המהדורה הראשונה של המגזין "די אומקר" - "השינוי" פרסמה כדלהלן:

יכול היה להיות קל עבור גרונינג להפוך לאדם העשיר ביותר בתבל אם ניתן היה לקנות ממנו בריאות. הוא כנראה אפילו לא היה גורם בכך להתנגדות, כי התנהגות מעין זו היתה תואמת לחלוטין לרוח הזמן. אך בסרובו לקבלת תמורה כספית ובמקומה הציפייה מהחולים שהגיעו אליו לשינוי פנימי מוחלט, שינוי אמיתי בחייהם, הוא מנפץ את כל הסטנדרטים בהם השתמשו בני-זמנו כבסיס לשיפוט והערכה ובכך חשף עצמו לחשד מצד אלו שלא יכלו להבין איך במאה העשרים כסף לגמרי לא עניין אדם כלשהו.

ברונו גרונינג עצמו פעם העיר:

אני לא מרפא תמורת תשלום או הטבה עסקית! העניים והעשירים, עניים במידה שווה בהיותם בתחתית. היכולים אתם להאמין לכל מה שהוצע לי? מכוניות, כלי רכב מפוארים ככל שארצה, וילות, אחוזות ענקיות, טירות, כסף, זהב, כל זאת כבר הונח לרגליי.

הדאגה האמיתית של ברונו גרונינג היתה לעזור ולרפא ולהחזיר אנשים לאלוהים. הוא אמר בעצמו:

ברצוני לדעת שהם כולם טובים ושיש בהם אמונה. ברצוני שהם ימצאו שוב את האמת, את האינסטינקט האלוהי אותו איבדו. תפקידי להביא לידי כך.

היו לו מספיק הצעות איך להרוויח כסף. למשל, ב-4 במאי, 1950, העיתון "ווכנפוסט" כתב כדלהלן תחת הכותרת: "גרונינג באור חדש! פיתוי כספי...גרונינג לא נענה!":

השלווה לפתע הופרה על-ידי רעש מנוע. מכונית עצרה בפני

השביל. קולות נשמעים; מישוהו מבקש את גרונינג. אדם מופיע בפתח הדלת ומדווח שהגיע אמריקאי ומישוהו מהקולנוע כדי לשוחח איתו בקשר לכמה נושאים חשובים. זה היה עיתונאי אמריקאי, נציג סוכנות חדשות בינלאומית, ואדון מחברת סרטים גרמנית מובילה; הם רצו להזמין את ברונו גרונינג לסיור באמריקה.

גרונינג הקשיב בזהירות ומיד אמר שהוא מוכן לשוחח בהרחבה בעניינים אלו עם האורחים. "אתה תהיה האורח שלנו, מר גרונינג!" אומר העיתונאי האמריקאי כפתיחה, ואחר-כך הוא מנסה להציג בפני רופא הפלאים של הרפורד את כל התוכנית אותה אירגן ביסודיות. גרונינג ייסע לאמריקה למספר שבועות וירפא שם כמה מטופלים עשירים*. ההכנסות מכך יעזרו לו לבנות את הסנטוריום אותו הוא מתכנן בגרמניה. כיון שיש צורך בהכנת הרקע מבחינת פרסום, ברונו גרונינג ייסע באונייה ולא יטוס במטוס. האמריקאי חשב במשך זמן מה ואז הוסיף שהוא כבר דאג לכך שחולים מסויימים שבמקרה ייסעו באונייה יוכלו להיות מוצגים בפני גרונינג כך שיוכל לנסות עליהם את שיטות הריפוי שלו.

"זה יהיה וואו אמיתי!" אמר המפיק לגרונינג. "אין לך מושג לגבי קבלת הפנים שתקבל בניו-יורק. כמובן שתצטרך להסכים לתאריכים המתוכננים כדי להבטיח את ההתקדמות החלקה של הסיור!"

"ישנם שם כל מיני אולמות ציבוריים בהם תוכל להשתמש עבור ריפויים המוניים", הדגיש האמריקאי. "מדיסון סקוואר גרדן בניו-יורק, לדוגמה. ניתן להושיב שם למעלה מ-20,000 איש! אני כבר יכול הבטיח לך תפוסה מלאה. הקהל יצטרך לשלם משהו לשם כך, כמובן."

"אני חושב שנוכל לבקש משהו בין 5 ל-30 דולר", הוסיף איש הקולנוע. "נוכל גם לארגן ביקור לקוואקרים ועמותות אמריקאיות אחרות. ברור שריפוי באירגונים כאלה יש לערוך בחינם, מר גרונינג. באותה הזדמנות נוכל להקים סינדיקט בארה"ב. נבטיח אישית שתהיה לגמרי מבודד במהלך שהותך בארה"ב כך שלא יטרידו אותך ארחי-פרחי הרוצים להרוויח על חשבונך!"

* עבור המושגים 'טיפול', 'מטופלים' וכו', ראה סעיף 'מטופלים, טיפולים, ניסויים', פרק 2 סעיף 7.

גרוננינג שוב ושוב קיבל הצעות כאלה. במהלך נאום ציבורי הוא פעם אמר:

בחוג ידידים זה (בצרפת) היתה (...) אישה צעירה. ואמרתי: "יש בלבך משאלה." אתם מבינים, היא יכלה לדבר גרמנית. למעשה היא שלטה במספר שפות. "כן, יש משאלה בלבך ומשאלה זו התגשמה עכשיו. אין צורך שתסמכי על אמונה בלבד. חובתך היחידה היא לשכנע עצמך! אני מודה לך בכל לבי שגם כאן היתה לך אמונה עבור אמך ושמשאלתך היחידה עבור אמך היתה שגופה יחזור להיות בריא. את יכולה לשכנע עצמך מיד." היא נדהמה. היא קפצה ואמרה: "כן, נכון, מר גרוננינג היקר!" אמרתי: "במקרה."

והיא באמת שכנעה עצמה בכך. היא מיד צלצלה לאמריקה וניהלה שיחה ששיכנעה אותה. אני חושב שהיא דיברה במשך למעלה משעה. אין כל חשיבות לאורך הזמן; היא רק דיברה עד שלא היה לה עוד דבר לומר. היא חיפשה אותי לאחר מכן ורצתה לספר לי על כך. אך היא מצאה אותי רק שלושה ימים אחר-כך, במקרה ברחוב, סתם כך. ואישה זו הציעה לי את כל רכושה. לא מיליונים, אלא מיליארדי דולרים, עושר עצום, הכל. הייתי נענה לכך וגם אמרתי לה זאת, אך בתנאי אחד: שאגורה אחת מכל לא תהיה שייכת לי, שיורשה לי לתת כל זאת לעניים שבעניים, לחולים. היא אמרה: "כן." אך עכשיו היה גם לה תנאי. אז אמרתי לה: "אינני יכול להסכים לתנאי שלך," – היא רצתה אותי רק לעצמה, בתמורה לכסף. (...)

אך, את מבינה, אני לא מאפשר לעצמי להתפתות, או לסטות מהדרך. גם לא בדרך זו. כן, היא יפה, כפי שאת מבינה את המלה, אישה יפה. אך אני אינני מתפתה או סוטה מהדרך בעקבות כך. כי בדרך זו הייתי באמת – תפשת את התיקון הזה – הייתי באמת מוכר עצמי ואותך איתי – דבר ששכחת להזכיר. רב תודות שהכרת בזאת. ואני פשוט שמח ומאושר שלא עשיתי זאת!"

הדבר נגד את אמונתו הפנימית. במקום אחר הוא פעם אמר:

"נתתי לאנשים להבין שאני נותן את חיי לאנשי כדור הארץ הזה, שאני מניח את חיי לרשותם באופן מלא ומוחלט."

ושוב:

"אני חי כדי שהאנושות תוכל להמשיך לחיות."

כדי להגשים זאת, הוא נזקק לעוזרים. הוא נזקק לעוזרים בשליחות זו, שליחותו שהיתה לפתוח את הדרך לבריאות, אושר ובטחון עצמי עבור כל האנשים. ואנשים רבים הציעו את עזרתם. אך מה הם עשו למעשה?

2. אגון ארתור שמידט, "הביוגרף של גרונינג"

ברגע שעבודתו של ברונו גרונינג הפכה לציבורית בהרפורד, הוא היה מוקף לא רק בחולים אין ספור, אלא גם בעוזרים ששמו עיניהם על ההזדמנויות לרווח כספי טוב. בראיון ב"ניוס בלאט", ברונו גרונינג אמר:

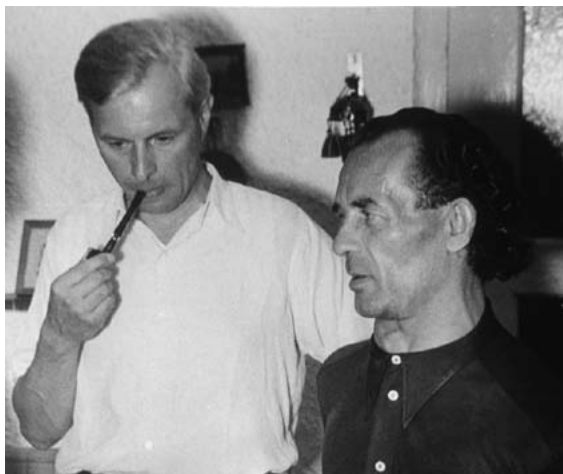
אתם מכירים את הדיווחים שהזוהירו את כל אירופה בזמנו, אפילו את העולם כולו. קרנבל אמיתי החל. הוטל עליי לשלם מיסים מוגזמים. אנשים התקהלו סביבי ודרשו מעל למה שיכולתי לתת, וניצלו אותי. עדיין לא יכולתי להתמודד איתם ובמצב בכללותו. ביקשתי עזרה מאנשי ציבור שונים ומשרדי ממשלה, אך ההדים והעזרה הממשית לא הספיקו כדי להחזיר את הסדר לקנו.

אחד האנשים שהתקהל סביב ברונו גרונינג היה אגון שמידט, עיתונאי מהיידלברג. הוא אירגן את כל הקורות סביב וויהלמשפליץ בהרפורד והתעסק בפרסום מפוקפק בעד ונגד גרונינג.

ב-1950 ברונו גרונינג תיאר כדלהלן את התנאים בהרפורד ואת דאגותיו בזמנו:

באופן טבעי ערימה עצומה של דואר הגיעה כתוצאה מהעיתונות, הרופאים ובמיוחד מהחולים, שברור כי לא יכולתי עוד להתמודד איתה בכוחות עצמי. משפחת הולסמן, יחד עם מר אגון ארתור שמידט, שבדיוק הגיע, אמרו שיהיו מוכנים לעשות כאן איזושהו סדר, כלומר, שהם ישחררו אותי מהעבודה הנוספת בטפלים בדואר, לסדר כך שאוכל לראות את החולים, וכו'. התכנון היה לבנות מעין "טבעת" סביבי.

כיון שמר הולסמן היה מארחי ובנדיבותו העמיד לרשותי את כל ביתו, חשתי שיהיה נכון להפוך אותו ליד ימיני, וביקשתי ממנו לקדם ולפקח על הקמת הטבעת ולטפל בכל עבודת ההכנה הנחוצה. נתתי

אגון ארתור שמידט

למר הולסמן את ייפוי הכוח הנחוץ לפעול בשמי, ובנוכחות מר וגברת הולסמן ומר שמידט הוריתי כדלהלן:

יש למצוא דרך כלשהי לטפל בדואר הנכנס, ויש לתעד את מתנות הכסף שלעיתים נכללו במכתבי האנשים מחפשי העזרה. אין לפתוח מכתבים ביחידות, אלא רק בנוכחות עד, מתוך אחריות. גם סיבת נוכחות העד היתה למנוע כל חשד שיעלה אם המכתב הראה סימנים כלשהם שהוא כלל סכום כסף כלשהו כשלמעשה הוא לא נכלל בו.

בכסף שהגיע בדרך מסודרת, יש להשתמש להוצאות כלליות ובעזרה לאנשים שחיפשו החלמה אך לא יכלו להרשות לעצמם את עלות הנסיעה להגיע אליי ולכן נזקקו להיעזר בו. בעודף היה להשתמש לעזרה סוציאלית, בדיוק כפי שסיכמתי עם פסטור קונסט מהרפורד, ראש ועדת הכנסיות.

בסופו של דבר היה לבנות סנטוריום בו החולים יוכלו להגיע אליי ללא תשלום ובו ניתן יהיה לטפל בהם ביסודיות. בדרך זו היה לעזור במידה מסויימת לאנשים שהיו עניים במיוחד, באופן חד-פעמי או מספר פעמים.

אם נשאר עודף כלשהו מהכסף, היה להשתמש בו לבנייה מחדש של כנסיות שנהרסו במהלך המלחמה מסיבה כלשהי, ובנוסף לכך, ככל האפשר, תכנתי את בניית אחוזות שיאפשרו לאנשים העניים ביותר שאיבדו את רכושם, כולל את מולדתם, במלחמה האחרונה, לזכות שוב בבית.

כאשר ברונו גרונינג עזב את הרפורד ביוני 1949, סוף, סוף שמידט לקח את הדברים לידיו. בתיאור חייו, ברונו גרונינג מעיר בעניין זה כדלהלן:

בעת ההיא, כאשר כבר לא שהיתי בהרפורד, מר אגון ארתור שמידט (...) נשאר שם לבד. ביקשתי ממנו להקדיש עצמו לטיפול כראוי בכל הפורמליות הנחוצה להקים ולהפעיל את האירגון שהוא עצמו, יחד איתי וההלסמנים, תכננו, את "טבעת ידידי ברונו גרונינג", ולעשות זאת בדרך כזו שלא ניתן יהיה לתקוף את האירגון בדרך כלשהי.

ששה עד שבעת אלפים מכתבים הגיעו כל יום עבור "טבעת ידידי ברונו גרונינג" זאת. (...)

אירגון זה, "טבעת הידידים", למעשה הוקם, אך מעולם לא מילא את ייעודו בדרך לה התכוונתי. הבנתי שלא נשאר כל סכום כסף מתוך מה שנשלח במכתבים, אשר נכלל במעל למיליון מכתבים, ויכול היה להגיע לכמה מאות אלפי מארקים גרמניים. (...)

אי-סדר זה יכול היה לקרות רק עקב אי שמירת ההבטחה שנתן לי אגון ארתור שמידט בה הוא יפעיל הכל בהתאם להוראותיי המדוייקות. בהתאם להצהרות שניתנו על-ידי עדים, הוא ידע איך לנהל הכל כל כך טוב שהוא עצמו נעשה די עשיר מהכסף שנכנס מהחולים. כדי לברוח מכל אחריות, הוא העביר את כיסא יושב הראש של "טבעת ידידי ברונו גרונינג" לפרופסור ברנדט אחד ובמהלך כמה חקירות משטרתיות ידע איך להעביר את כל האשמה ליושב הראש (יש לי הוכחות לכך).

כעיתונאי ערמומי, שמידט ידע מצויין איך להשתמש במאמרי המערכת בעדי ונגדי ואיך להרוויח כסף מכך. למעשה, בסדרת המאמרים שלו הוא הציג אותי באור כל כך שלילי שנדמיתי כאחד האנשים הגרועים והשפלים ביותר שהיו קיימים מעולם. הדבר אפילו בלבד את הרשויות. אז הוא ניסה להעמיד פנים בפניי שהוא, מלאך

תמים, לא ידע שהעיתונות תעוות את המאמרים בדרך זו. הטענות שהיו לי אליו נכנסו באוזן אחת ויצאו מהשנייה.

ב-1950 ברוננו גרונינג כתב עוד בקשר לשמידט:

בכל מקרה, שמידט השתמש בחוכמה הצרופה ביותר כדי להסתיר את תוכניותיו גם ממר הולסמן, וכדי לעוות דברים כך שהולסמן בהתמדה נפל בפח היושר המדומה ששמידט טמן לו. אני בעצמי נתתי למר שמידט הוראות מדוייקות לא לעשות דבר ללא ידיעתי ואישורי. כן שמרתי לעצמי את הזכות לאשר כל מסמך הסבר, פעולה אירגונית, כרטיסיות רישום, וכו', ולגלותם לשם הגנתי האישית. מר שמידט הסכים עם כל הצעותיי, אך הכל הסתדר אחרת. (...)

לפי המשטרה, כפי שגיליתי מאוחר יותר, מסתבר ששמידט הקים משרדים בערים שונות בגרמניה במטרה למשוך לשם חברים. לפי מידע משטרתי, מסתבר ששמידט השתמש בסכום כסף גדול שקיבל, עבור צרכיו האישיים עקב פרסומו בקשריו איתי. (...)

עד היום אני עצמי לא קיבלתי אגורה מהכסף שנלקח. שאיפתי הגדולה ביותר היתה, ועדיין, שיהיה לי סנטוריום בו אוכל להמשיך לפעול בדרך מסודרת.

ב-1949 ברוננו גרונינג נפרד משמידט, אך ב-1952 העיתונאי שוב כפה עצמו עליו. ב-1956 ברוננו גרונינג העיר בנדון בתיאור חייו:

באוקטובר 1952 פגשתי שוב את א.א. שמידט בהרפורד, לאחר שניסה כל שיכל דרך מכתבים כדי לארגן פגישה איתי. א.א. שמידט התחנן בפניי והפציר לאפשר לו לפצות על כל מעשיו בהם טעה בעבר, והוא הבטיח לי שמעתה ואילך הוא רק רצה לשפר את דרכיו. למרות הבטחותיו, הייתי מאוד חשדן, אך רציתי לתת לו הזדמנות להשתקם, למרות שהוא פחות או יותר היה האחראי היחיד למה שקרה.

הוא היה זה שהתחנן בפניי לאפשר לו לפרסם את הספר "החלמות הפלא של ברוננו גרונינג", שכבר כתב, עם תאורים מדוייקים ונאמנים שהיו חייבים להתפרסם, כפי שהציג זאת, כך שלבסוף יוכל להביע מה שחשב עליי. (...)

כיון ששמידט לא ויתר על פרוייקט זה, אלא נדבק אליי יותר ויותר, בזמן שהבטיח לי שהוא רצה לעשות כל שיכל כדי לבנות את פועלי בהתאם לתכנון הראשוני, והמשיך להציג לי תוכניות חדשות, בע"פ ובכתב, בסופו של דבר נפגשתי איתו ולבסוף קיבלתי את הצעתו לעזור. אך, למרות שהוא הראה לי את צדו החיובי, הוא שוב פרסם בעיתונים כמה מאמרים מאוד שפלים בקשר אליי, כפי שיכולתי להוכיח מאוחר יותר. לאחר שהוכחתי אותו שוב, התירוץ שלו שוב היה שהוא לא ידע שהעיתונות תציג זאת כך. כפי שאני מבין זאת, ויכולתי לאשר זאת במקרים רבים, א.א. שמידט היה האחראי הבלעדי לכל הבלבול שקם בהרפורד בזמנו, כי הוא היה האשם היחיד בגרימתו.

כשמיניתי אותו שוב לתפקיד, הבהרתי לו שלא יכולתי לעבוד איתו בשום פנים ואופן עקב כך, בסופו של דבר הוא נסוג ולאחר שכל ההנהלה של ליגת ברוננו גרונינג* דחתה את נסיונותי לקבל את המיני של מנהל העסקים שלו, הוא הראה את פרצופו האמיתי. כעת הוא בהתמדה מנהל תביעות משפטיות נגדי בהתבסס על האשמות שקריות לחלוטין ומצהיר ציבורית נגדי בהתבסס על טענות שקריות, ובכך הוא מנסה לבלבל את בתי-המשפט ולהקשות עליי בכל דרך אפשרית.

3. יוזמה אקדמית

אפילו הרופאים שהיו שותפים לניסויים בהיידלברג, חשו בהזדמנות העסקית הטובה בברוננו גרונינג; אפילו הם רצו לנצל אותו לתועלתם האישית ולהרוויח על חשבון יכולותיו. ברוננו גרונינג כתב כדלהלן בנדון:

במובן זה התנאים הכלכליים שנכפו עליי על-ידי פרופסור פ., לא היו מקובלים עליי. באופן טבעי היו דיונים רבים בנושא זה, כולל גם עם אדונים שרצו לממן מפעל זה. לא יכולתי להסכים להצעות פרופסור פ. ודחית אותן, כי דבר ראשון, לא היתה לי פרוטה על שמי ולכן לא יכולתי ליטול כל מחויבות כספית שלא אוכל למלא, ודבר שני, מעולם לא חשבתי לעשות עסקים מכל הפרוייקט.

*ראה לעניין הזה "ליגת גרונינג", פרק 3

לכן כל העניין היה בקשה בלתי אפשרית עבורי. מלבד זאת, רציתי לעשות זאת רק בדרך שהדבר ניתן לי דרך ייעודי: לעזור לאנשים שחיפשו עזרה ולכן לשים עצמי לרשות רופאים ופסיכותרפיסטים, אך מעולם לא לעשות עסקים מכל העניין.

לאחר הבדיקה בהיידלברג, פרופסור פ. הבטיח לי שאקבל ממנו ומפרופסור ו. דו"ח מומחה חיובי. אך דו"ח כזה מעולם לא ניתן לי. להיפך הוא הנכון, הכל סודר כך שפעל נגדי.

גם כאן, שוב היה עלי להכיר בעובדה שהחלק החשוב ביותר לאנשים היה הצד העסקי. היכן היה פינוי הדרך שהובטח לי בנחישות רבה כל כך, כך שאוכל לעבוד באופן חופשי?

במשפט הראשון שלי ב-1951, התובעים הציבוריים ביקשו דעת מומחים ממרפאת היידלברג שהזכרה לעיל. אך בית-המשפט לא יכל לעשות דבר איתה כי היא בשום דרך לא ענתה לשאלות שהוצגו בבית-המשפט. דעת מומחים זאת שוב הוכיחה לי שהדעה השלילית היתה טובה מספיק עבורי, כי הצד העסקי של הפרוייקט לא פעל בהתאם לתחזית האדונים.

דו"ח המומחים נבנה מהבסיס והכל שולב בתוכו, כולל הדברים השליליים שבית-המשפט אסף בקשר אליי ושעדיין לא הובהרו. המומחים לא זכו בכל כבוד בעקבות דו"ח המומחים הזה, אך הם שוב נתנו לי הוכחה למהות האנשים. הם גם לא עשו דבר להעלות את כבוד הרפואה או הפסיכותרפיה. כמובן שאיני מהאנשים הצובע את כולם באותו גוון, ואני יודע שהגני יוצא דופן בכך; ידוע לי היטב איך לערוך כאן אבחנות. בכל מקרה, התנהגות אדוני הרפואה המזכרים לעיל נתנה לעיתונות את ההזדמנות הטובה ביותר לה זכו כדי להאיר באור שלילי את החומר הזמין.

בראיון ל-*"Vegetarische Universum"* [עולם צמחוני], ברונו גרונינג נקט בעמדה בעניין דעת המומחים מ-1951:

המדענים הרשמיים הקלו על עצמם, כתבו בחריצות דעת מומחים מלוקטת יקרה ביותר בת 73 עמודים. כל מהלך חיי עד כה, שהחל בינקותי, הושם תחת זכוכית מגדלת ומהם הוסקו מסקנות שלדעתי, ואני יכול לומר זאת כאן בפתיחות, מסמרי שיער. מדע מסכן! זמן וכסף זמינים לו, אך מיליוני אנשים אובדים בסבל ובמהלה, ועד כה

הוא אפילו לא הצליח במידה פעוטה להילחם בהצלחה במה שנקרא מחלות אפידמיות, כמו ארטריטיס, גאוט, שחפת, טרשת נפוצה, סרטן ואחרות.

ואני לא מסתובב ומחטט בחייהם של אדונים אלה. בטוח שיש להם כאלה, אך הדבר אינו מעניין אותי כלל. אני מבלה את חיי בדרך כזו שאני יכול לתת עליהם דין וחשבון בפני בורא עולם ובפני אלו המצפים לעזרתי. חוץ מזה, יש בידי מאות הוכחות חותכות חוזרות ליכולותיי, אך אדונים אלה כלל לא שמו לב לכך. ברור שהם אינם רוצים בכך. אולי אין להם צורך גופני להבין ולתפוש דברים אחרים, או שהקשו את לבם ביהירות מומחים שבעקבותיה בלתי אפשרי עבורם לקבל אנשים מבחוץ היכולים גם הם להשיג משהו בדרכם שלהם.

ב-1952 ברונו גרונינג הביע שוב את דעתו ביחס לדעת מומחים זו:

דעת המומחים השנייה הזאת, שנכתבה במלואה מהבסיס, בנוייה מהרפש והלכלוך שאנשים מהסוג הגרוע ביותר הציגו נגדי. פעולה זו של בית-המשפט הסתיימה בכך שאיפשרה לרופאים, כלומר לשני האדונים שהיו אמורים להיות עדים מומחים, לתת דעת מומחים הנותנת הוכחה מצויינת לכך שהרפואה הקונבנציונלית לא תשאיר דבר שלא ניסתה כדי לחסל אותי אחת ולתמיד. ושני אנשים אלו ידעו מצויין איך לנווט את הדברים לכיוון זה.

4. עושי כספים בטרברהוף

בנוסף לעשרת אלפי האנשים מחפשי ההחלמה, האירועים בטרברהוף משכו גם נוכלים עושי כספים רבים שרצו להתעשר בעזרת גרונינג או, עדיף לומר, ממצוקת החולים.

בהסתכלותו לאחור על עבודתו הציבורית ב-1950, ברונו גרונינג העיר:

הוזמנתי אז לכינוס את העיתונות המקומית והזרה, ובדחיפות הפצרתי בהם להפסיק את הפירסום של המאמרים הסנסציוניים, כי המצב הנוכחי הפך לבלתי אפשרי ונזקקתי לזמן כדי לארגן סנטורים שם אוכל לרפא חולים בתנאים מוסדרים. אך העיתונות לא כיבדה

את משאלותיי ובקשותיי. להיפך הוא הנכון, מה שהם רצו היה להרוויח כסף ממאמרי הונאה סנסציוניים.

הסוג השני של עושי כספים היו האנשים שזכו לגישה אליו בדרך זו או אחרת ושדרשו כסף מהאנשים מחפשי ההחלמה במטרה להחליט למי מהחולים הם יאפשרו להגיע אליי.

אחרים הרוויחו כסף כלשהו על-ידי הצעת עזרה לעוזריי המעטים. מר קמשק אחד התנדב להיות השוער. הוא אמר לעוזריי בזמנו, מר קולמן וגב' וולפרום, שהוא לא יאפשר לאיש שאינו זכאי לכך, להיכנס לבית. גב' וולפרום חיפשה את עזרתי והתנדבה לעזור לי מתוך הכרת תודה (בקיץ 1949). היכרתי את קולמן מדילנבורג וכשפגשתי אותו שוב בהרפורד, הסכמתי להצעתו לתמוך בי ולהיות בן לווייתי.

קמשק, השוער, כפי שגיליתי מאוחר יותר, העביר אליי רק את מחפשי העזרה שהציעו לו סכום כסף מסויים כדמי כניסה. אף אחד לא שם לב לכך תחילה. מאוחר יותר, בויסי, שם ניסה לעסוק בסחר דומה, גיליתי שהוא איפשר למטופל* לתת לו 1200 מארקים גרמניים כדמי כניסה. אז רציתי שהמטרה תאסור את קמשק, אך הוא נעלם ללא עקבות.

יום אחד גם גב' הולסמן קראה לי מכתב מאיש שחיפש החלמה, שלפיו קמשק סיפר לגורם שלישי שהוא חבר שלי ושנשמעתי לכל הצעותיו. ניתן היה להבין מהמכתב שמחפש ההחלמה נתן לקמשק סכום כסף נכבד. אך למרות תחבולותיו של קמשק, לא יכולתי לאפשר לחולה להתדרדר. מכתב זה כנראה נמצא בידי גב' הולסמן.

מזימת עשיית כספים אחרת כללה אנשים שאמרו כי הם יסדרו סוג מסויים של טיפול מועדף, כי הם הכירו טוב את עוזריי. נראה שנלקחו כספים מאנשים מחפשי החלמה עבור טיפול שכזה. מר הולסמן פעם שוחח איתי בנון ואני מיד יצרתי קשר עם המשטרה הפלילית במינכן (פקח פלילי מרטין). מיד נתתי הצהרה למשטרה בעניין מזימת עשיית הכסף שעליה נודע לי ממר הולסמן. זה היה בסוף סתיו 1949.

* לגבי המושגים "טיפול", "מטופלים" וכו', ראה סעיף "מטופלים, טיפול, ניסוי", פרק 2, סעיף 7.

אני עצמי תמיד הבהרתי שאני דוחה כל סוג של מזימות עשיית כספים, שאינני רוצה כל פירסום או תעמולה, שאינני רוצה לצבור כספים, אלא, כפי שהצהרתי שוב ושוב, הייתי מעוניין לעבוד בתנאים מוסדרים.

יום אחד פרופסור ברנדט, אותו הזכרתי תחילה, הופיע וביקש את נוכחותי בפגישת אירגוני אותה אירגן. הסכמתי, וכשבסוף הפגישה הוא ביקש ממני לומר מספר מילים לנוכחים, הסכמתי לבקשתו ברצון, כי ראיתי שבקהל היו אנשים חולים רבים. אך אז כשפרופסור ברנדט ביקש ממני להשתתף באירוע אחר באותו היום ואז בשניים נוספים באוויר הפתוח ביום המחרת, החלטתי לסרב. פרופסור ברנדט הפציר בי ברצינות לא לאכזב אותו. אך כשגיליתי שברנדט גבה בין 3 ל-10 מארקים גרמניים כדמי כניסה, סרבתי בתוקף ועוד באותו היום צלצלתי לעורך הדין שלי בזמנו, ד"ר רודל, להסביר לו באופן רשמי את התנגדותי להתנהגותו של ברנדט.

ביקשתי גם ממר סיטק להשמיע קולו בקרב נגד סנסציה ומזימות עשיית כספים בעיתונות וברדיו. מאז ואילך, חל מהפך הדרגתי בעד ונגד. סיטק הציג עצמו בפניי כעיתונאי מטעם משרד הפנים שכמדומה נתן לו משימה לכתוב דו"ח מדוייק על פעילותי.

לא הנחתי כל מכשול בדרכו של סיטק, אך הדגשתי שאין לי דבר להסתיר. אז סיטק הפך להיות בן-לוויה צמוד שלי. נראה שהוא חש מצויין בקרבתו והבטיח לי שהוא יכתוב הכל כך שינקוט עמדה הנוגדת להצהרות שקריות בעיתונות.

הוא גם רצה לחשוף כל דבר שקר או בלתי ברור במטרה לדווח עליו לממשלה. מסיבות בטחוניות, ביקשתי ממר הולסמן לברר בממשלה בקשר לסיטק, אך מידי יום מר הולסמן ריפה את ידיי מלערוך ברורים שכאלה. אני חושד שטיעוניו הגרנדיוזיים של סיטק בעניין עזרתו לי להשיג את מטרותיי בעזרת שרים מוסיימים וכמה אמריקאים, סובבו את ראשו של הולסמן. בכל מקרה, שום דבר לא יצא מכך. הזיכרון הכמעט יחיד שיש לי בקשר לפעילותו של סיטק היא שהוא אימץ את התשלילים (נגטיב בצילום) האישיים שלי (104 במספר) מגב' הולסמן, ולקח כמה תמונות אותן רצה לשמור עבורי, אך שמר אותן לעצמו, כמוכן. הגיעו לידי סיטק כמה כתובות חשובות, דו"חות החלמה, וחומר כתוב על יריביי, אותו רציתי להעביר

למשטרה. אני משוכנע שסיטק שמר לעצמו דו"חות תודה והחלמה כך שלעולם לא אוכל להוכיח את מהות ומספר הריפויים שלי. מסתבר שסיטק רצה להרוויח דרכי כמה שיותר כסף כמה שיותר מהר מבלי לעשות שום דבר כתגמול.

כיון שגבו ממני יותר מדי מיסים עבור פעילויות הריפוי שלי בזמנו, לא יכולתי לטפל בעניינים כאלו, ועוריי המהימנים המעטים, כמו מר הולסמן, גב' וולפרום ומר קולמן היו באותה סירה.

הייתי גם רוצה להדגיש כי ברגע שהגעתי למינכן, הבעתי את משאלתי למפכ"ל המשטרה דאז, מר פיצר, וכן למספר אדונים אחרים, כמו סגני מפכ"ל המשטרה, מר וייצמן ומר הרווארט, בנוכחות מר הולסמן וד"ר טרמפלר, שהם יעשו כמיטב יכולתם לספק לי כמה עוזרים טובים וישרים. לרוע המזל בקשותי נפלו על אוזניים אטומות. קרה בדיוק ההיפך, הוצפתי באנשים שהפניתי להולסמן, אך, כפי שהוא התוודה בפניי, גם הוא לא יכל להתמודד עם ההסתערות. (...)

קרנבל *טרברדוף* (כפי שקראתי לזאת) הגיע למימדים בלתי נסבלים. עסקנים מסויימים הרוויחו למחייתם על-ידי מכירת 'דמי כניסה לגרונינג' לאנשים המחכים, על-ידי הצעת כסאות ליגעים, ועל-ידי ניסיון לגרום לאנשים לקנות מזון ושתייה. לדעתי, גב' הגן, בעלת הפונדק ב*טרברדוף*, עשתה מהעסקים הטובים ביותר שלה במהלך תקופה זו.

אפילו לא קיבלתי הודעה מהצלב האדום שהוא הקים כמה אוהלים כדי לטפל בחולים קשות עד שהם הגיעו אליי או לפני שאוכל להיות נוכח שם שוב. רק לאחר ששאלתי מה היתה מטרת האוהלים בשטח, גיליתי בקשר לנוכחות צוות הצלב האדום ואז מיד הלכתי לטפל בחולים הקשים הללו.

אפילו עוזרים שהיו תחילה נאמנים לגרונינג, נכנעו לפיתוי לעשות כסף דרכו. בתיאור חייו מ-1956, ברונג גרונינג כתב:

המארח הראשון שלי הולסמן הפך מאחורי גבי ל"איש עסקים" ממולח. כולם כפו עצמם עליי, הבטיחו להשיג עבורי אישור ריפוי, אך, לאחר שסיימו את עסקיהם, נעלמו שוב, נחשפו, פחות או יותר, כגנגסטרים, והשאירו אותי עם מוניטין מפוקפק אותו קלטה העיתונות החמדנית.

מר וגב' הוסמן

ההולסמנים נפרדו מגרונינג זמן קצר לאחר מכן. מאוחר יותר גב' הולסמן תבעה את ברונו גרונינג על שכר החזירים בהרפורד ועל שכר טירחה עבור העבודה אותה עשתה, למרות שבמקור ההולסמנים העמידו את ביתם לרשותו בחינם והעמידו עצמם לרשותו ללא שכר בעבודתם איתו. ברונו גרונינג הפסיד במשפט והיה עליו לשלם תשלומים למשפחת הולסמן מידי חודש עד סוף ימיו.

בנם של משפחת הולסמן שבתחילה החלים, מאוחר יותר חלה שוב בניוון שרירים ונפטר באמצע שנות החמישים.

סרט דקומנטרי על ברונו גרונינג שצולם בתקופתו בטרברהוף והוקרן בקולנוע מאוקטובר 1949, רק שרת למטרת רווח כספי מתופעת גרונינג. ברונו גרונינג העמיד עצמו לחלוטין לרשות מפיק הסרט, רולף אנגלר, אך הוא לא אהב את התוצאות. מאוחר יותר הוא העיר על הסרט כדלהלן בראיון עיתונאי:

הוא רק עוסק באירועים חיצוניים ועושה כספים. החלקים העיקריים נחתכו, והסרט עוות. (...) כבר נחבטתי כל כך הרבה פעמים, יותר מכל אחד אחר. ואומר זאת גם כאן: צלם והסרט עד כמה

שתרצה, אך אם ברצונך באמת לתפוס משהו ממני, עליך לתת לי לתרום בעצמי את החומר המתאים. הם הרשו לי לעשות זאת חלקית, אך, כפי שאמרתי, אחר-כך הם חתכו את רוב החלקים החשובים. כך העולם פועל.

ההצעות השונות לארגן סנטוריום, דבר אליו חתר גרונינג מאז הרפורד, לא ניתנו מתוך סימפתיה לחולים או במטרה לעזור לגרונינג, אלא על בסיס עסקי גרידא. ברונו גרונינג העיר גם בקשר לכך:

לא יכולתי ליטול אתנחתא בקרנבל *טרברדוף*. לכן בדחיתות ביקשתי ממר הולסמן לעקוב אחר ההצעות השונות בדבר הסנטוריום כך שאוכל להציץ בכמה הצעות מועדפות.

אז יום אחד הסיעו אותי לטירת אלמאו בהמלצת מפיק הסרט אנגלר שכמדומה היו לו הקשרים וההצעות הטובים ביותר. אך כל שגיליתי היה שלא היה דבר חיובי גם בקשר להצהרתו של אנגלר.

שמעתי שאנשים המשיכו כמדומה להגיע בהצעות, או התכוונו להציע הצעות טובות במיוחד. היו הרבה דיבורים, אך דבר לא נעשה. ההוכחה לכך היא שמעולם לא שמעתי דבר בעניין כל הצעות מועדפות לסנטוריום. רק המשכתי לשמוע את המילים: 'הכל יסתדר'. הדברים נראים טוב, ההצעות מצויינות ופה ושם, אנו, או אני, מעורבים בדיונים על בסיס אישי! (...)

כך הגיעו מהר בוז אחר זו הזמנות אישיות. בעיקר המדובר היה במלונות, פונדקים או אכסניות (שוורצנבך, ויסי, בעלת המקום גב' הייל) ובמקומות רבים אחרים שכאלה. בכל המקומות בהם ביקרתי מיד הופיעו אנשים רבים שחיפשו החלמה. עד כמה שידוע לי, בעל הפונדק לא ביקש כסף עבור הלינה והשהות באותה עת. אך הולסמן באופן קבוע לחש באוזני שהוא יצטרך לשבור את ראשו איך לסדר את העניינים כך שנוכל לממן את הנסיעה לחולים הקשים. אך אז גיליתי שכבר מלכתחילה, בשמחה העמידו לרשותנו את הדלק ואפילו את המכונית, ללא תשלום.

ניסיון הקמת הסנטוריום מעולם לא הגיע לשום מקום עקב בעיות כלכליות. האנשים שהעלו את ההצעות ציפו למלא את האולם דרך עבודתי, וכמובן, ציפו למלא את כיסיהם. כנראה שהם הכי פחות חשבו עליי ועל עבודתי ולא השקיעו כל מחשבה בחולים הרבים

שהגיעו אליי ללא כסף ובצורך דוחק, ושאני הייתי תקוותם האחרונה לעזרה כדי לקבל את בריאותם חזרה.

5. הרוזן ד"ר מיכאל סולטיקוב, העיתונאי

העיתונות במיוחד הזיקה לברונו גרונינג וניצלה אותו כדי להגדיל את התפוצה של עיתוניה. רוב העיתונאים לא היו מעוניינים בדיווחים אובייקטיביים או בעזרה לחולים. הם רק היו מעוניינים ברווח כספי מהאירועים שסובבו את ברונו גרונינג, בדיוק כמו האחרים. מאמרים סנסציוניים ומהדורות מיוחדות פורסמו בזה אחר זה, פורסמו שקרים, השמצות והאשמות מהגרועות ביותר. "אוסף הפרפרים", כפי שברונו גרונינג קרא לאוסף הפירסומים בקשר אליו, כלל מעל 15 תיקיות מסמכים. ברונו גרונינג אמר בעצב בקשר לכך:

נכתב דווח הרבה בקשר אליי, אך 95% מכך היו שקרים גרידא. ושאר 5% היתה אמת שעושה מתוך בורות!

אחד מהעיתונאים חסר המצפון הגדול ביותר שכפה עצמו על ברונו גרונינג בתקופתו *בטרברגהוף* היה הרוזן ד"ר מיכאל סולטיקוב. לאחר שניסה להידחק למעגל עוזריו הראשון של ברונו גרונינג, הוא פירסם פלייר משמיץ ביותר תחת הכותרת: "מהדורה מיוחדת – גרונינג נחשף." בפנייה לאגון שמידט, שכבר עזב את מעגל עוזריו של ברונו גרונינג, הוא ניסה להעביר את התחושה שברונו גרונינג ועוזריו היו אשמים בפעולות פליליות שונות. ברונו גרונינג מיד תבע את סולטיקוב. היה ברור שלכל האשמותיו לא היתה אחיזה במציאות. למרות זאת תדמיתו של ברונו גרונינג ניזוקה קשות, כי עיתונאים רבים אחרים החלו אז לפרסם לעולם שקרים והשמצות על ברונו גרונינג.

עניינו של סולטיקוב בכל הקשור בגרונינג היה רק מסיבות כלכליות. לפני שפירסם את הפלייר, הוא כבר פירסם מהדורות מיוחדות תחת הכותרת "גרונינג מדבר". בדרך זו, הוא הפך עצמו לסוכן העיתונאי של ברונו גרונינג, שהוביל למאבק משפטי עם המוציא לאור של "Gröning-Ruf" [קריאת גרונינג], שגם הוא הרגיש כי הוא האדם היחיד המוסמך לדבר בשם ברונו גרונינג. סולטיקוב קיבל 50,000 מארקים גרמניים עבור הפלייר השלילי המיוחד.

הרוזן ד"ר מיכאל סולטיקוב

סולטיקוב מעולם לא היה אחד מעוזריי. פגישתנו הראשונה היתה בטרבררהוף, שם הוא הוצג בפניי על-ידי מר הולסמן (סולטיקוב עמד על כך), כ"רוזן ועיתונאי". במהלך שיחתי איתו במשך מספר דקות בטרבררהוף, סולטיקוב הציע לכתוב פלייר חיובי בקשר לעבודתי, המבוסס על דו"חות החלמה רבים אותם אסף ורכש בעצמו. הוא הסביר שהוא רצה לערוך את הפלייר בקנה מידה גדול ביותר בשילוב פירסומות הולמות. הוא גם הסביר איך הוא רצה לערוך את הפירסום. תשובתי המדוייקת לכך היתה: "באופן אישי, לא מעניין אותי איך תעשה זאת או אם תכתוב בצורה חיובית או שלילית; אם תכתוב בצורה שלילית, תצטרך לענות על כך בעצמך." אז סולטיקוב אמר שהוא קיבל הצעה ממוציא לאור בה הוא התבקש לא לכתוב בצורה חיובית, אך למען עסקים טובים, שיהיה שלילי פעם אחת. המוציא לאור לכאורה העיר שזאת תהיה אחת העיסקות הטובות ביותר והציע לו 50,000 מארקים גרמניים עבור כך. גם כאן אמרתי לסולטיקוב שעליו לעשות מה שנכון לגביו. לא אשפיע עליו בכל דרך שהיא, אך אם יכתוב בצורה שלילית, יהיה עליי לתבוע אותו בזמן הנכון. עבור העלון העתידי, הוא ביקש ממני לאפשר לו להשתמש בכמה

מכתבים מחו"ל (סה"כ 20) ואמר שהוא יחזיר לי אותם. סולטיקוב הדגיש שהוא לעולם לא ירצה או אפילו יוכל לכתוב בצורה שלילית, כי הוא הוצף בכל כך הרבה חומר חיובי שהוא יוכל לכתוב איתו יותר מעלון אחד. (...)
לשאלתי מדוע הוא בכלל מוכן לסכן עצמו בדרך זו עבורי, סולטיקוב ענה: "מר גרונינג, ברצוני להפוך לפופולרי דרכך."

בעקבות העלון של הרוזן סלטיקוב, נפרץ סכר בדיווח התקשורת. הוא היה הראשון להשמיץ את ברונו גרונינג כך שקודם לכן בקושי ניתן היה לדמיין זאת. אך עתה ענפים נרחבים בעיתונות החלו בדיווחים מסוג זה. אפילו מגזינים רציניים כביכול, כמו "Spiegel" [מראה] היו מוכנים לאסוף את האשמות סולטיקוב ונהגו להרחיב את תפוצתם. בהתאם לכך ניזוקה התדמית של גרונינג, כפי שניזוק הביטחון בו של האנשים הזקוקים להחלמה, מה שהיה התנאי המוקדם הבסיסי להחלמה.

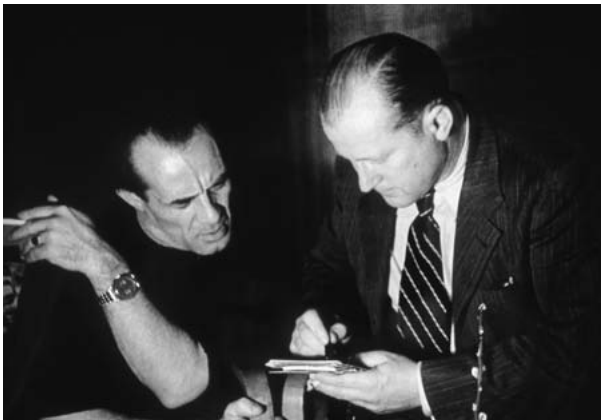
6. אוטו מקלבורג, מפקד מחנה הריכוז

אחרי זמנו בטרברדהוף, אדם בשם אוטו מקלבורג הציע לעזור לברונו גרונינג בהקמת סנטוריום. ברונו גרונינג אמר בקשר לכך:

לאחר שביליתי כמה ימים בבו ויסי, מר מקלבורג הופיע עם אשתו. גיליתי ממנו שאישתו היתה מאוד חולה בעבר ושפרופסור סאוארברוך, בין השאר, הרים לגביה ידיים. במהלך ביקורה של גב' מקלבורג בשוורצנבך, היא החלימה. הדבר קרה ללא נוכחותי. הוא, מר מקלבורג, חקר החלמות רבות. הוא גילה שהיה משהו בשיטותיי. מר מקלבורג הסביר לי שהוא טרח לעשות תוכניות לגבי סנטוריום בו אוכל לרפא בעזרת אישור רשמי ותחת השגחת רופאים. התוכניות של מר מקלבורג היו כבר מוכנות עבורי.

בתיאור חייו מ-1956, ברונו גרונינג כתב כדלהלן בקשר לתקופה זו:

ניתן להוכיח שבתקופה ההיא גם מר מקלבורג היה אחראי לאי הסדר סביבי. כפי שהבטיח לי, לאחר דיונים עם עורכי דין, שתועדו בכתב, הוא אירגן "אגודת מחקר לשיטות הריפוי של גרונינג". הוא ידע איך לנווט זאת בדרך כל כך בלתי ישרה שהצליח ליטול 100,000 מארקים גרמניים לעצמו, מבלי לתת לי מכך אפילו אגורה אחת

אוטו מקלבורג

שחוקה. ההיפך הוא הנכון, היה עליי לשלם מיסים למשרד האוצר במינכן עבור הכסף שנעלם מבלי שאראה ממנו דבר, לאחר ששמידט ומקלבורג קיבלו אותו. (...)

בהצהרת ההגנה שלו לגבי כתב האישום נגדו במשפט הגדול*, ברונו גרונינג נתן את הדיווח הבא לגבי מקלבורג:

מקלבורג נתן לי מתנות, כפי שסיפר לאנשים לעיתים קרובות, שעבורן קיבלתי חשבונות והיה עליי לשלם עבורן. בנוסף לכך, משרד האוצר שם אותי, לא את אוטו מקלבורג או את האגודה שלו, אלא אותי כאחראי לכך באופן אישי ומאוחר יותר היה עליי לשלם מס שעלה על 1500 מארקים גרמניים כי, כמדומה, השתמשתי בחצי ק"ג קפה ו-100 סיגריות ביום, במקום לקבל מזומנים! נכון גם לומר שהאגודה של מקלבורג, ולכן מקלבורג עצמו כנשיא האגודה, מינה עצמו להיות מנהל העסקים במשכורת חודשית בת ארבע ספרות, ונתן לעצמו דמי כיס להוצאות שהיו "קשורות בתפקידו". כן מקלבורג והאגודה שלו, ללא ייסורי מצפון, חיפשו אנשים שחיפשו את עזרתי, בהתאם ליכולתם לשלם.

* ראה סעיף "המשפט הגדול", פרק 4, סעיף 5.

אך אני מעולם לא שאלתי לשמו או דרגתו של איש, מעולם לא שאלתי לרקעו או למצבו הכלכלי! עבורי הם היו אנשים המחפשים עזרה, ללא כל חשיבות למקום מוצאם, למראם, לשמם או לכמה כסף היה להם. עבורי אדם הוא אדם!

אוטו מקלבורג ויד ימינו ידעו מצויין איך לסחוט כסף מגישי זן. אתם מבינים, הוא הגיע אליי תחילה עם אישתו כדי לבקש ממני "ריפוי", ובזמנו לא שאלתי לגבי עברו. רק הרבה יותר מאוחר גיליתי לגבי הקריירה הפוליטית המפוקפקת שלו ולגבי תפקידו הרשמי כמפקד מחנות מסויימים ידועים לשמצה...; התעניינתי בעברו רק לאחר שמקלבורג פעל נגדי בשיטות שהזכירו את התקופה הידועה לשמצה בעברה הפוליטי של גרמניה, ושאישיותו התאימה כבר מראש לתפקידו בעבר כמפקד מחנה ריכוז. יש להניח לתהליך המשפטי להבהיר פרטים נוספים בקשר לכך, כך שהאישיות של מקלבורג תראה באור הנכון, אך בכל מקרה, ב-1951-2 היה עליו לאשר לבית-המשפט במינכן ש"גרוננינג לא קיבל אגורה!"

בעזרת מערכת מעקב ובקרה ושיטות גנגסטר טיפוסיות, מקלבורג כבר דאג לכך שלא אוכל לזכות "בדלת האחורית" בשום נתח מהרווחים! מאוחר יותר הוא השתמש במקרה קופוס והסוף הטרגי של שני אנשים טובים אלה, כדי להסביר למה התכוון כשהוא חזר ואמר למישהו:

"בקרוב אמוץ את גרוננינג; אשבור את כל עצמותיו!" (...)

ב-10 ביוני 1950 נפרדתי מהמקלבורגים. זאת היתה תקופה במיוחד מרה עבורי, עשירה בניסיונות ובשיעורים - למה אנשים מסוגלים כשהם נכנעים למחשבות חומריות בלבד הקשורות 'בכסף' ו'בעשיית כסף' בלבד, ללא חשיבות איך, למרות שתחילה הם פעלו מתוך רצון טוב. מה שקרה בעקבות תקופת מקלבורג, מאוחר יותר שימש כתעלומה, אך ברור כחלק מוחשי במשפט נגדי.

7. יוגן אנדרלין, המטפל, וד"ר קורט טרמפלר,

"מרפא הפלא"

זמן קצר אחר-כך, יוגן אנדרלין, המטפל ברפואה משלימה ממינכן, הציע את עזרתו לברונו גרונינג. בתיאור חייו, ברונו גרונינג העיר בקשר אליו כדלהלן:

פעילותי עם המטפל ברפואה משלימה יוגן אנדרלין במינכן במהלך קיץ 1950 נראתה כדרך מוצא מכל הלחץ שהופעל מכל הצדדים. אך המטפל ברפואה משלימה אנדרלין לא פעל באופן שונה משמידט או ממקלבורג. דרך עורך הדין שלי, ד"ר ראוס, אנדרלין הבטיח לי שהוא רצה לכתוב עבורי מסמך רשמי כדי להוכיח שלפעילותי אין דבר עם פעילותו השגרתית של מטפל ברפואה משלימה כפי שהיא מובנת ומעוגנת בחוק, כך שלא תזוהה עם חוק זה. מר אנדרלין לא עמד בהבטחה זו. אך הוא גבה סכומי עתק, מהם לא קיבלתי אגורה שחוקה, שאיפשרו לו לקנות לעצמו וילה בפלדפינג ואז לשפץ אותה.

אחרי שברונו גרונינג נפרד ממנו, אנדרלין כתב לאנשים שחיפשו החלמה, וכן לאנשים שכבר החלימו, ואמר להם שאם הם זקוקים להחלמה נוספת, עליהם להגיע אליו, אנדרלין, כי הוא יכל לעשות כל מה שגרונינג יכל.

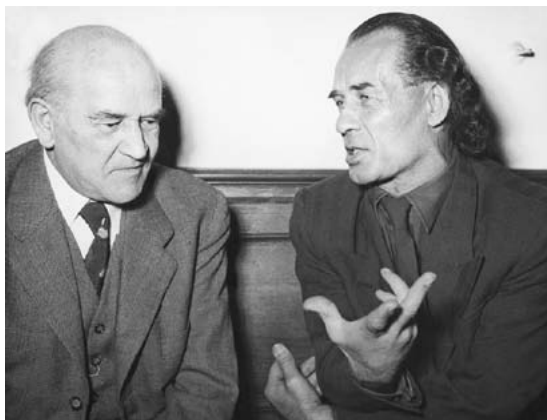
בתיאור חייו מ-1952, ברונו גרונינג כתב כדלהלן בקשר למצבו בסוף 1950:

בסתיו 1950 הואשמתני רשמית ב"הפרת חוק המטפלים ברפואה משלימה".

הרכבת הפדרלית, הדואר הפדרלי, בעלי הפונדקים, בתי המלון, המתווכים ומנהלים מכל הסוגים הרוויחו ממני מיליונים. אלפי אנשים חולים זכו לקבל את בריאותם מחדש. מצד שני, אני הגעתי לד"ר טרמפלר באוקטובר או נובמבר עם מזוודה מלאה בגדים ומצעים, ללא כסף או כל אמצעי תמיכה אחר. הוא החל לארגן כמה הרצאות במינכן קטן. זאת היתה הדרך היחידה בה יכולתי לדבר עם החולים.

באותה תקופה היתה לי גם הזדמנות לטפל בכמה חולים באופן מסודר ולעודד אותם לחזור אליי שוב, אם יהיה צורך בכך. (...)

במהלך התקופה בה ביליתי עם ד"ר טמפלר, הגוף הרפואי גרפלפינג

יוגן אנדרלין

ניסה לתקוף אותי, אך הצלחנו לעקוף זאת על-ידי הסחת הדעת לפרטים.

טרמפלר פגש את גרונינג בטרברדוף. הוא כתב ספר מרשים על האירועים שם ולאחר מכן שוב ושוב פעל לטובתו של ברונו גרונינג. בין שני הגברים נוצר קשר חברי הדוק.

אך גם טרמפלר הפנה עורף לגרונינג. בהרצאות אותן אירגן, הוא גבה דמי כניסה ופעם הוא אמר למחפשי העזרה שהם לא נזקקו עוד לגרונינג, כי הוא, טרמפלר, יכל לעשות אותו הדבר. הוא אפילו אמר: "בהשוואה אליי, ברונו גרונינג הוא יתום קטן ומסכן." טרמפלר עשה את מבחן המטפלים ברפואה משלימה, הפך למטפל ובפומבי החל להשמיץ את ברונו גרונינג. מטרתו היתה למשוך אנשים מחפשי החלמה הרחק מגרונינג ולכבול אותם אליו.

מצדו, ברונו גרונינג המשיך לשמור על הידידות המיוחדת ביניהם וכלל לא פעל נגד טרמפלר. להיפך הוא הנכון, כשאנשים מחפשי החלמה מבולבלים שאלו אותו למי מבין גרונינג או טרמפלר עליהם לפנות עתה, הוא ענה: "כל עוד אין לאנשים גישה חופשית אליי, אתן לו את כוחי."

8. רודולף בכמן, איש עסקים

ברונו גרונינג מעולם לא חדל לנסות למצוא דרך לעבוד ולעזור לאנשים בדרך מסודרת ומבלי לעבור על החוק. ב-9 ביוני 1953 הוא אמר לחבריו כדלהלן:

חבריי, מספר אינסופי של בקשות לעזרה מגיעות אליי מידי יום מכל העולם. לרוע המזל אינני יכול להענות לכולן. לכן יש לסדר סנטוריום בו אוכל לעבוד באופן מסודר. סכומי כסף גדולים הוצעו לי למטרה זו, אך היה עליי לסרב להם. עבודתי אינה יכולה לכלול עסקנים. אני יכול לקבל עזרה רק מאנשים שלבם טהור. לכן החלטתי לארגן חברה מוגבלת בשמי שתייצר מוצרי ריפוי בהתאם להוראותי ובשיתוף פעולה איתי. בדרך זו חולים מכל העולם יוכלו לקבל עזרה ואני אוכל להשיג מימון לבנות סנטוריום.

כדי לייצר מוצרי ריפוי אלה, הועמדו לרשותי מעבדה בעלת כל הציוד המודרני וצוות משתפי פעולה מדעיים. כבר יוצרה סדרת מוצרי ריפוי בהתאם להוראותי, איתה הושגו כבר תוצאות מדהימות. בנוסף למספר גדול של רופאים, גם מוצרים חדשים אלה נבדקו על-ידי המרפאה האוניברסיטאית במינכן וקיבלו דו"ח מצויין. בעקבות זאת משרד הפנים של בוואריה הוציא רישיון לייצור מוצרי ריפוי אלה. מפעלים זרים רוצים להשתלט על המכירות, וחברות ידועות בגרמניה הציעו לקנות נוסחאות מסויימות.

שוב, כמו בכל דבר אותו עשה ברונו גרונינג עבור אנשים שחיפשו את עזרתו, הפלאי קרה – קרו החלמות. תוצאות בדיקה ודו"חות רפואיים אישרו את יעילות המוצרים "L 52" ו-"G 52". אך בסוף גם זה נכשל; הסתבר שאנשים שהבטיחו לעזור לו, עשו זאת רק לתועלתם הכלכלית. בהיזכרו בתקופה זו, ברונו גרונינג כתב כדלהלן:

ב-1953 מר רודולף בכמן אמר לי שהוא רצה לתמוך בי ובעבודתי בצורה פעילה. מר בכמן עצמו ייצר את המוצרים עבור פרוייקט זה. הוא רצה, כפי שאמר, ליצור בסיס כלכלי עבורי, כך שדרכו תהיה לי האפשרות לממן את עבודתי (להקים את הסנטוריום עבור מחפשי העזרה). כדי לגלות איך התרופות שייצר בכמן יוערכו על-ידי מומחים רפואיים, יצרתי קשר עם ד"ר הוכט במינכן; הוא נתן לי את הבטחתו שלא תהיה גישה למוצר. בהתבסס על הבטחה זו, הרשיתי למעבדה

רודולף בכמן

להשתמש בשמי ולכן היא נקראה "מעבדתו של ברונו גרונינג".

מר בכמן רצה לטפל במוצרים באופן אישי כיון שלא רצה לתמוך בסוחרים (בבתי המרקחת). מעולם לא הסכמתי להצעה זו שלו, אלא רצייתי שמוצרים אלה יהיו לרשות בתי המרקחת בלבד. מר בכמן לא נענה לבקשתי; הוא היה איש עסקים ממולח. הוא רק הציע שאארגן את ליגת גרונינג. הסכמתי להצעה זו וליגת גרונינג נוסדה ב-1953.

אז מר בכמן נכנס לעסקנות ללא אישורי. הוא החל להציע את המוצרים לכמה מהחוגים שלי שהיו כבר קיימים תקופה די ממושכת וביקש מהם להציע את המוצרים לידידים אחרים (מחפשי עזרה). הדבר הוביל לויכוחים נוספים ביני לבין מר בכמן. אמרתי למר בכמן שהדבר עמד בסתירה שאני, מכל האנשים, אציע מוצרים למעגל ידידי, כי מה שהוא עשה שם נעשה בשמי, ככלות הכל. מר בכמן, תמיד מוכן עם תשובה שלופה, ידע איך להעמיד זאת באור שונה. (...)

בסופו של דבר, הייתי רוצה להדגיש כאן בקיצור שדבר ראשון, לא התכוונתי לעשות עסקים מכל זאת, ודבר שני, התוצאה (הפצת מוצרים אלה) לא הביאה לדבר, כי מר בכמן, עקב התנהגותו הרעה, רימה אותי עד כדי כך שהיה עליי לשלם אלפי מארקים גרמניים, ועדיין עליי להמשיך לשלם. מר בכמן הזדקק לכמות כסף גדולה כדי להקים

מעבדה. הדבר נאסף דרך הלוואות מחבריי, שעכשיו עליי להחזיר. מר בכמן נפטר בשנה שעברה. לכן אינו יכול למלא את התחייבותו במובן זה. כיון שלא השאיר אחריו דבר, עליי לסבול במקרה זה.

9. ליגת גרונינג

ב-22 בנובמבר 1953 נוסדה "ליגת גרונינג" במורנאו בעזרתו של אגון ארתור שמידט ורודולף בכמן. לברונו גרונינג היו תקוות גדולות לגבי ליגה זאת. הוא קיווה שהיא תספק לו הגנה מהפרעות חיצוניות כך שסוף, סוף הוא יוכל לעבוד בצורה מסודרת. כך הרעיון היה שהוא ייטול חלק בקהילות חוגי הליגה רק כמרצה ולא כמרפא. כל שרצה היה להרצות בקשר לאמונה, לא עוד. הוא הרגיש שמשמעות הדבר תהיה שהוא לא יצטרך להתעמת עם חוק המטפלים ברפואה משלימה ושפעילות מסוג זה כללה את פסקה 16 של החוק הבסיסי בדבר חופש הבעת הדעה. בפגישת הקמת הליגה, הוא פנה לקהל שלו בכמה מהמילים הבאות:

חבריי היקרים! אורחים יקרים!

אני שמח שמימשתם את משאלתי היום ואני מודה לכם מעומק לבי על כך, ולכן עליי לספר לכם היום, לא סתם משהו, אלא את זאת: מדוע חיכיתי כמעט חמש שנים שיצא לאור איך אנשים בימינו יכולים להיות רעים בלבד. מדוע חיכיתי במשך חמש שנים אלה? כשהופעתי בפעם הראשונה בהרפורד ב-15 במרץ, ידעתי מה מצפה לי ועד כמה קשה יהיה עבורי להעניק עזרה לאנשים.

לרוע המזל, היו אנשים שהלכו בעקבות מטרותיהם האישיות, אנשים שאפילו היום עדיין לא הצליחו לשחרר עצמם מעניינים חומריים ושזרקו אותי לקדחה יחד איתם. הלכתי בנתיב זה כדי להעניק לאנשים הוכחה בדבר מהות האנשים, גם כיום. עבור אנשים הזקוקים לעזר, אין הדרך קלה. (...)

היום החלטתי להקים ליגה. ברצוני לקבור את העבר ואיני רוצה לכעוס גם על אנשים אלה, כי הם נפלו טרף לרוע. אין זה באשמתם; אנשים רעים אינם יכולים להיחלץ מידי הרוע. הליגה הזאת תיתן לכולם הזדמנות להראות לאנשים דרך לזכות בבריאותם מחדש. (...)

תיארת בקצרה מה שלמדתי במשך חמש השנים האחרונות, אך יש לי עוד הרבה לומר בנוון. יהיה מוגזם לומר עד כמה בית-ספר זה היה טוב וקשה. אני יודע שבעבר אנשים הפיצו סיפורים אינמיים. ידעתי כבר מלכתחילה שאנשים ינסו למחוץ אותי. אף אחד לא הצליח עד כה. האמת תמיד מנצחת! אינני זקוק לשקר לאנשים או לרמות אותם. הצורך שלי, מה שאני חש שתמיד נחוץ, הוא לעזור לאנשים. תגלו זאת יותר דרך החוקים (של הליגה). כיון שהליגה קבעה לעצמה תפקיד לפנות את הדרך עבור אנשים חסרי אונים ולתת לאנשים את הביטחון שגם הם יכולים לקבל עזרה.

להיכנס כאן לפרטי ליגת גרונינג, יהיה מוגזם. לכן נגביל עצמנו לציטוט קטעים נבחרים מתוך "מניין הפעילויות של הליגה", מסמך הכולל למעלה מ-50 עמודים שברונו גרונינג חיבר באוקטובר 1957:

אם כיום אשווה בין בני לוויתתי הקודמים (עושי הכספים: מקלבורג, אנדרלין, שמידט והולסמן) לבין בני לוויתתי העכשוויים (חברי מועצת הליגה), אגיע לאותה תוצאה: כיום כאן, התוצאה היא אחת. כיום, דרך אלו הרוצים להיות חבריי הטובים והקרובים ביותר, דבר לא קרה שונה בהשוואה לעבר. אז סוחרים ממולחים רימו אותי. היום ידידים איכזבו אותי; הם עמדו בשקט מהצד וצפו בהתמודדות עם תביעות משפטיות ומשפטיים, ללא קבלת עזרה, ללא יכולת להגיע לחוגים שלי ללא מכונית. הם לא עשו דבר לעצור את מסע ההשמצות בעיתונות, ויצרו רק בלבול כי הם לא היו שם לצדי כשנזקקתי לאנשים בעלי השכלה ועמדות בחייהם בעולם שיכלו והיו צריכים לתמוך בי, וכך בסופו של דבר, לא יכולתי להשיג את הדבר לשמו הגעתי לכדור הארץ.

איש מחברים אלה לא נרתם להילחם עבור חרותי, לאיש מהם לא היה באמת האומץ להתערב עבורי. דבר לא קרה. כמו הבירוקרטיה הקטנונית, הם שוב ושוב נטלו החלטות. איש לא באמת התערב עבורי, איש לא באמת הקדיש עצמו לחלוטין במאמץ טוטלי כדי לשחרר אותי מהמאבק הזה במהלך התביעות המשפטיות, או נגד העיתונות, או עבור עוזרים, עבור מכונית שהתקלקלה, או נגד כל הרפש וההשמצה, וכו'. איש לא עמד כמגן לפניי כך שאוכל לעשות מה שלשמו הגעתי לכדור הארץ הזה, להעביר לאנשים את כוח החיים ולהדריך אותם חזרה לאמונה.

איש מידידי, או מאלה שהיו אמורים להיות ידידי, לא חשב שאני זקוק לשלווה כדי לעשות זאת ואסור לי להתעכב שוב ושוב על-ידי השפעות עולמיות חיצוניות, שאני זקוק לחומת הגנה אמיתית סביבי שתאפשר למה שניתן לי, להשפיע. וזה מה שהכי מבייש ואיכזב אותי: עושי הכספים רצו לנצל אותי; הם מזוהים כאנשים רעים. החברים בליגת גרונינג יותר מדי פושרים, אדישים, נינוחים, אינני רוצה לומר ללא רצון. אך התוצאה זהה: לא השתחררתי. ידידים רבים ממועצת הליגה אינם עומדים בהבטחתם. תעתעו בי עם כל הסידורים הללו.

מדוע ברוננו גרונינג המשיך להקיף עצמו באנשים שהזיקו לו, בכוונה או שלא בכוונה? מדוע הוא המשיך למשוך אנשים שניצלו אותו או רצו לכפות עליו להתאים לשיטותיהם? מדוע הוא לא התרחק מהם? מדוע הוא לא התרחק מדרכם? הרי הוא יכול היה לראות דרך אנשים ולדעת מה בנפשם.

במהלך הרצאה במינכן ב-31 באוגוסט 1950, ברוננו גרונינג ענה על שאלה זו כדלהלן:

מה שאנשים לא ניסו עד כה כדי להרוויח כסף מאיש קטן זה בעל הידע והיכולות שלו. הם חשבו שמצאו מכרה זהב. והיתה להם הזדמנות להרוויח קצת כסף, במובן מסויים, אך, תודה לאל, לא היתה להם באמת תועלת מכך. היו צריכים להיות גם אנשים כאלה כדי להבהיר את מהות בני-האדם, שבני-האדם יידרכו על גוויות ולא יישאלו אם החולים אכן מקבלים עזרה, או לא.

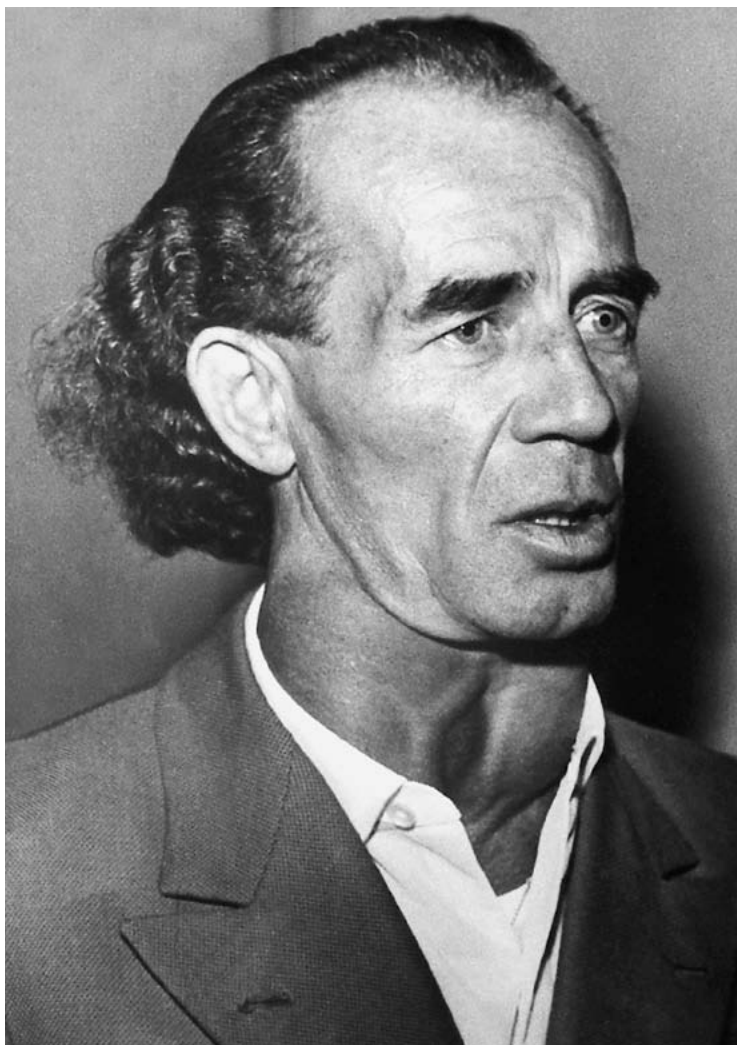
ישנם אנשים הדורכים על גוויות ובשלווה יכולים להסתכל על איש חולה פשוט שוכב שם. אנשים כאלה מעולם לא שאלו על כך, אך הם מעולם לא החמיצו הזדמנות להתקרב אליי. אני יודע שלעיתים עולה השאלה: "ובכן, אם איש זה יודע כל כך הרבה, מדוע לא ידע זאת? אולי הוא אינו יודע דבר." אם ועד כמה אני יודע, תגלו טיפין, טיפין. אך הדברים היו אמורים להתנהל כך. אלה הפרטים שהיו חסרים מתוך מכלול הדברים שאני מחזיר למקומם כדי לסלול את הדרך שתהיה פתוחה עבור כולכם.

כמה שנים מאוחר יותר, גרטה הויזלר חוותה את הדבר הבא:

פעם כשנפרדתי לשלום ממר גרונינג, איחלתי לו כל טוב ואמרתי: "מר גרונינג, אני מאחלת לך קצת שלווה להמשיך עכשיו בעבודתך"

ושלא תהיה עוד טרף לעוזרים שליליים. לתדהמתי, הוא ענה: "את בהחלט טועה; הדבר צריך להיות כך!" לא הבנתי זאת בזמנו. מאוחר יותר הוא הסביר לי מדוע היה עליו לעשות ולסבול כל זאת, ובכך הוא חשף בפניי סוד גדול:

אני יודע מה האדם נושא בתוכו. אך אם הייתי אומר לאנשים: "ראו, הנה שקרן, הנה רמאי, גנב", איש לא היה מאמין לי. אז מה עליי לעשות? עליי למשוך אליי אנשים אלה, ללמד אותם מה טוב, לעודד אותם לשנות את דרכיהם, ואז לתת להם הזדמנות לשקר, לרמות ולגנוב. אם אז הם עדיין ממשיכים בכך, כולם ידעו מה הם. אז אני נותן להם לבוא ישר אליי בחוסר פחד, ואז אני נלחם.

"לאן שתפנו, אין סוף לאנשים המחפשים עזרה והחלמה. כואב לי עמוק בנשמת
כשאני רואה בפניי מלה אחת החוזרת ונשנית: איסור! אני חושב שעליי לומר
לכם איך זה גורם וגרם לי להרגיש."

פרק 4

איסור ריפוי, משפט וחזרה הביתה

חוץ מעושי הכספים, האיסור על פעילויות הריפוי שלו גרמו לברונו גרונינג לבעיות הגדולות ביותר. הדבר התחיל ב-3 במאי 1949 כאשר המפקד הראשי של מינהלת מועצת העיר הרפורד נעזר בהשלמת החוק למטפלים ברפואה משלימה ואסר על ברונו גרונינג להמשיך בכל פעילות ריפוי:

נרשם שאתה מתעסק בריפוי בכיכר וילהלמס 7 בהרפורד ללא רישיון כרופא וללא קבלת רשות בהתאם לפיסקה 1 של החוק הנוגע לפעילות מקצועית בריפוי ללא רישיון (השלמת החוק למטפלים ברפואה משלימה) מה-17 בפברואר 1939 (RGB1. I.S.251). מכאן אני אוסר עליך להמשיך בפעילותך, תקף מיידית.

זאת היתה הפעם הראשונה בה ברונו גרונינג ניתקל בהשלמת החוק למטפלים ברפואה משלימה. הדבר רדף אותו עד סוף ימיו. ב-1952 ברונו גרונינג העיר כדלהלן על מה באמת עמד מאחורי איסור הריפוי:

זהו פשוט עניין של המושבים היקרים הפשוטים של הרופאים הרשמיים. לכן, על איסור הריפוי להמשיך, או למעשה, לא יהיה דבר אותו לא ינסו כאן כדי להחמיר את המצב. היום כבר ה-31 ביולי 1952. כבר למעלה משלוש שנים שאני משחרר אנשים מהסבל החמור ביותר בדרך חופשית ואוהבת. למרות זאת, קיים איסור הריפוי!

1. הרופאים בהרפורד

כבר בהרפורד הועדה הרפואית המקומית, או לפחות חלק מנציגייהם החשובים/הבולטים, הובילו את העדר לקראת איסור הריפוי הראשון. למרות שרופאים רבים בזמנו פנו לברונו גרונינג לעזרה עבור מטופליהם או עבור חלק מבני משפחותיהם – רבים אפילו שלחו את מטופליהם אליו או הסיעו אותם אליו בעצמם – רוב הרופאים התאגדו בהחלטיות נגדו. למעשה, נציגות שלימה של רופאים חשובים/בולטים עשו את כל שביכולתם כדי לעצור את פעילותו לחלוטין. ב-14 באוגוסט, 1949 העיתון *ווני* כתב כדלהלן בקשר למאורעות בהרפורד:

ועדה רפואית הופיעה בבית ההולסמנים רק עשרה ימים לאחר שניתן האיסור המבוסס באופן רשמי על השלמת החוק למטפלים ברפואה משלימה של הרייך השלישי. היא כללה את מנהל בית-החולים העירוני בילפלד, פרופסור ד"ר וולף, את מנהל המוסד הרפואי בבתל, פרופסור ד"ר שורש, ואת היועץ הרפואי ד"ר איינר מבילפלד. כן נכחו המפקד הראשי של המנהלה, מייסטר, ורב-פקד קונסט. קונסט וולף ניסו להיות אובייקטיביים. ד"ר ריינר התנגד לחלוטין. כפי שהציג זאת: "רבותי! כל שהראיתם כאן אינו חדש למדע הרפואה. ידוע לנו איך לטפל במקרים דומים באותה מידת הצלחה. אם הגעתי לכאן, ברצוני לראות ניסים!" כך שהברית התחזקה בין יריבי הרפואה של גרונינג לבין רשויות העיר, מבלי לדעת מה לעשות לגבי תופעה כגרונינג שגייסה המון אדם שכוה. (...)

למר קלמה, אותו ריפא גרונינג, היה חלק בזאת. קלמה הציע שגרונינג יפסיק להילחם ברשויות הרפורד וכתחליף יתמודד עם הנשיא המחוזי דרקה בדטמולד, אותו הכיר היטב.

ב-23 במאי 1949 נוצר המגע עם דרקה, אך בנסיבות מצערות. (...) ד"ר דייס, מפקד הבריאות הציבורית של דטמולד ויריב מושבע של גרונינג, השתתף בדיון וזכה בו. הוא הודיע לגרונינג שלא חשוב מה שיעשה או יוכיח, יופעל איסור הריפוי.

אז דייס אישר את דעתו כתשובה לחקירה של פרופסור פישר. העיתון *ווני* מדווח:

ד"ר דייס אמר בגלוי את דבריו. נראה שגרונינג עשה עליו רושם

קטן ביותר. ד"ר דייס היה מלא יהירות רפואית והיה מרוצה במיוחד מנקודת מבטו ומדעותיו האישיות.

ברור כי יהירות רפואית היתה פקטור בהחלטות רופאים רבים בדחייתם את גרונינג. אחד הרופאים בועדה הרפואית בהרפורד הצהיר ש"להתחבר עם גרונינג תהיה הפרת הקוד המקצועי של הרופא. כאשר מר וירינג (RA) הצביע על כך שמספר משמעותי של רופאים כבר שיתפו פעולה עם גרונינג ובברור לא חשבו שהם מפריים בכך את הקוד המקצועי שלהם, הועדה הרפואית טאטאה זאת בהצהרה שאין זה תלוי ברופאים האינדיבידואליים להחליט אם הדבר נוגד או אינו נוגד התנהגות מקצועית הולמת. כל רופא שעבד עם גרונינג יידרש לתת על כך את הדין."

אגון ארתור שמידט כתב כדלהלן בספרו, *הריפויים הפלאיים של ברונ גרונינג*:

לאחר זאת, רופאים רבים (...) הפנו את מטפליהם באופן קבוע לברונ גרונינג, בליווי מלא של ההסטוריה הרפואית שלהם. (...) זמן קצר אחר-כך שמעתי שבמקומות שונים, כשרופאים גילו מה 'הזרים' הללו עשו, הם נפגשו וכתבו הצהרה מקצועית מביט, שכל עמית שנתן הפנייה שכזו לברונ גרונינג, יועמד בפני חבר שופטים מקצועי.

וויי כתב כדלהלן בקשר למחקר שעשו כתביו בהרפורד:

פרופסור ד"ר וולף, ראש מוסדות הבריאות העירוניים בבילפלד, הציג עצמו כאדם פתוח. נראה שהוא היה בדעה כי יש לבדוק את מקרה גרונינג ללא דעות קדומות. אך הוא ציין כי, כפי שידוע היטב, הוצעה לגרונינג ההזדמנות לבסס את ההוכחה ליכולותיו במרפאות ובבתי-חולים. מה עליו להסיק מכך שגרונינג סרב להצעה זו? האם באמת ניתן להאשים את הרופאים שבחשד גדול עקבו אחר אדם שסרב להדגים את יכולותיו בפניהם?

ברור שגם אנחנו שאלנו עצמנו את אותה השאלה. מדוע גרונינג נמנע מהסתכלות קלינית כזו ומשיפוט שיטת הטיפול שלו? האם היתה לגרונינג סיבה כלשהי לפקפק באובייקטיביות של פרופסור וולף?

במהדורה מאוחרת יותר *לויני* ממשיך:

ב-14 ביולי גרונינג הגיע לפרנקפורט בוולקסוואגן שאול. הוא שכר ביקתה קטנה בחורשות טאונוס קרוב לפרנקנשטיין, שם גרונינג היה

אמור להיפגש עם פרופסור פישר. במהלך הפגישה הראשונה, הוא אמר שהוא יסכים להדגים את יכולותיו בבילפלד, כל עוד נערוב להגינות הבדיקה הקלינית.

פרופסור פישר יצר קשר עם פרופסור וולף בבילפלד, שהיה מוכן להתחיל ב-19 ביולי בניסויים הקליניים בבית-החולים שלו בבילפלד. בכל זאת הוא ביקש מאיתנו לקבל אישור מיוחד לכך משר המדינה של צפון הריין-ווספליה, ד"ר אמלונקסן. גרונינג נשאר בביקתת החורש שלנו עד שעזבנו. פרופסור פישר ואני נסענו לבילפלד ב-7 ביולי לדון בפרטים עם פרופסור וולף. להפתעתנו גילינו שכל חברי הועדה הרפואית כבר היו שם, כולל היועץ הרפואי העירוני ד"ר ריינר, שהצהיר בגלוי על כוונתו "לחסל" את גרונינג. הם בברור התכוונו מלכתחילה, במהלך הדיון הראשוני, לבטל את זכותו של גרונינג.

למרות זאת, פרופסור פישר היה יריב שונה מגרונינג. כשנאמר לו שגרונינג התחזה כיכול לרפא הכל, אפילו מחלות אורגניות, הם בחרו במיוחד במקרים אורגניים עבורו כדי להוכיח שהוא ייכשל. פרופסור פישר ביקש לראות את כל המקרים אותם הזכירו. הוא גילה, יחד עם היועץ הבכיר בבית-החולים, שכמעט כל המקרים הללו היו מטופלים סופניים שחוסלו כל תקוותיהם לחיות ושאין שום נקודת התחלה עבור סוג כלשהו של טיפול רוחני.

פישר הסביר שיעץ לגרונינג להסכים לניסויים הקליניים רק בקיום תנאי עבודה הוגנים וללא משוא פנים. כיון שהשר מצפון הריין-ווסטפליה סרב לתת את אישורו, הרופאים משכו את הצעתם. אז צלצלנו לדיסלדורף, אך קיבלנו כל כך הרבה הצהרות סותרות שנהיה ברור לנו כי הם רצו לחסל לחלוטין את כל העניין. אחר-הצהריים גילינו שהעניין כלל לא הובא בפני השר אמלונקסן. אז החלטנו לעזוב את בילפלד. נסענו חזרה לפרנקפורט וערכנו תוכניות שונות.

2. הפלייר של ד"ר ויילר

אחד מהרופאים הבולטים בקרב נגד גרונינג היה נשיא המועצה הרפואית של בוואריה, סנטור ד"ר ויילר. במהלך שהותו של גרונינג בטרברקה בספטמבר 1949, הוא כתב פלייר עויין נגד ברונו גרונינג תחת הכותרת

עצה למי שלא החלים: שגועון הגדלות של גרונינג, ובאוקטובר 1949 הוא קידם בקריאה זועמת את ההקרנה הראשונה של הסרט התייעודי על גרונינג. הוא מחה קשות וביקר בחריפות את הפצת הסרט. הוא הסביר את תגובתו לסרט בהצהרה "על כל הקרנה של סרטו של גרונינג לגרום לנו לפחד מנזק חמור לבריאות האוכלוסייה שלנו ומאפשרות גרימת בלגן ציבורי".

ד"ר ויילר כתב בפלייר בספטמבר 1949:

למרות שלא היתה לי הזדמנות לצפות בהחלמה שקרתה בזכות מר גרונינג – לכן עליי להסתמך על דיווחים עיתונאיים – אני עדיין מאמין שביכולתי לאפשר לעצמי לשפוט ביחס לטבע הדברים הקורים כאן. היתה לי הזדמנות לצפות בהחלמות פלאיות דומות במהלך השנים האחרונות של מלחמת העולם הראשונה.

אז הוא ניסה להסביר את השיפור האפשרי שחלק מהמטופלים חוו במגעם עם ברונג גרונינג, בכך שהניח כי מחלותיהם יכלו להיות רק פסיכוסומטיות ושגם רופאים יכלו לרפא אותן באותה המידה. הוא כתב:

בתקופה הקשה בה אנו נמצאים, מבחינת התנאים הקיימים, היא המתאימה ביותר להתרחשות "החלמות פלאיות"; אין זה משנה אם הדבר קורה על-ידי רופאים או אנשים אחרים, כי הלוץ הפסיכולוגי על כל כך הרבה אנשים גורם להפרעות פסיכולוגיות המספקות הזדמנויות רבות עבור מרפאים לעסוק בפעילויותיהם.

אין צורך להסביר בכל דרך אחרת את האירועים סביב גרונינג. נשאלת השאלה אם יש לזקוף כמה "ריפויים" גאוניים להשפעה סוגסטית של אישיותו או לסוגסטיה המונית שהופעלה, בין השאר, על-ידי התעמולה העצומה בעיתונות וברדיו.

זה סוג ההסבר שחזר אז ומאוחר יותר: סוגסטיה, היסטריה המונית, היפנוזה, וכו'. מצד שני, ברונג גרונינג דיבר בברור נגד סוגסטיה והיפנוזה:

רבים אומרים שמה שגרונינג עושה יכול רק להיות היפנוזה. ריפויים המוניים הם בדרך כלל תוצאה של היפנוזה. מצד שני, הם אומרים שזאת סוגסטיה. אוי, לא! אינני מציע דבר לאיש; אינני מרדים או מעמעם את מוחו של איש, כי דרך היפנוזה המוח נהיה רדום/קשה.

דו"ח החלמה מרשים ביותר מטרברדוף מראה שהטענה כי ברונו יכול לרפא רק מחלות פסיכוסומטיות אינו מתקרב לאמת. ב-27 באוגוסט 1949 עיתונאי, ד"ר קורט טרמפלר הגיע לטרברדוף ככתב עיתון במינכן. הוא כתב בקשר לביקורו בספרו *Die Grosse Umkehr* [המהפך הגדול]:

הגעתי כעיתונאי, לא כמטופל*. מה שהיה לא בסדר איתי לא היה פסיכולוגי או פסיכוסומטי, אלא כתוצאה מפציעה רצינית בחיל האוויר, שהוכחה בצילומי רנטגן. ארבע שנים לאחר הפציעה, בדיקה רפואית רשמית שנערכה ב-9 במאי 1947 על-ידי ד"ר קליין ממשדד הביטוח הלאומי, אישרה שהבעיה היתה שבר בשוקה הימנית ובעצם העקב בתוספת עיוות ארתריטי. השברים התאחו בעיוות משמעותי; כל תנועה, במיוחד תנועה רחבה של כף הרגל, היתה כואבת במיוחד. אפילו בזמן מנוחה, הכאב מעולם לא פסק.

הפציעה היתה בדרגה 2 (50% נכות). התרגלתי להשלים עם תלונות אלה עקב התוצאות הבלתי נמנעות של המלחמה ומעולם לא היתה לי תקווה לשום שיפור רפואי במצבי. כמובן יכולתי לנוע בבית ובגינה ללא עזרת מקל הליכה. אך בחוץ לא יכולתי להסתדר ללא תמיכה כזאת; אפילו הליכה קצרה ללא מקל גרמה לכאב חד ומשמעותי. האם היה זה "מקרה" עבור גרונינג? אפילו לא חשבתי על כך.

בזמן שעדיין טיפל* בחולה אחר, גרונינג העיף אליי מבט. באותו הרגע חשתי בכאב פתאומי בכתפי הימנית. המחשבה עברה במוחי שזה היה המקום הנכון להיות בו אם הייתי חוטף כאב ראומטי ברכבת. כמה דקות לאחר מכן גרונינג פנה אליי: "מדוע אתה עדיין משתמש במקל? הרי אינך זקוק לו עוד? תחילה חשבתי שהשאלה היתה איזשהו סוג של סוגסטיה היפנוטית וטענתי שלא הייתי שם כמטופל* אלא ככתב עיתונאי ושלא הנחתי שאוכל לקבל עזרה. ציינתי את סוג הפציעה שהיתה לי.

גרונינג האזין בחיוך לטיעון, עודד אותי להיות פעם אחת אנוכי ולחשוב על מחלתי במקום על הכתבה שהיה עליי לעשות. הוא אמר

* עבור המושגים 'טיפול', 'מטופלים', וכו' ראה סעיף "מטופלים, טיפול, ניסיון", פרק 2, סעיף 7.

לי לשים במיוחד לב למה שקורה בגופי. אז תחילה תיארתי את הכאב בכתפי הימנית ושאלתי אם היא היתה חלק מזה. גרונינג אמר שכן ואמר לי להמשיך לשים לב לעצמי. הייתי סקפטי והמשכתי לחשוב על הכתבה העיתונאית ולא על בריאותי; תחילה לא שמתי לב לשום דבר חדש. גרונינג חיכה בסבלנות לתגובתי הבאה וזמן קצר אחר-כך שמתי לב שהכאב בכתפי התחלף בתחושת חמימות ועיקצוץ שהתפשטה לכל הצד הימני של גופי. ציינתי לעצמי שהתחושה היתה מוגבלת לצד הימני של גופי. "בכל מקרה אתה רק זקוק לה בצד הימני! האנרגיה עצמה מחפשת את הנקודות שעליה לעבוד עליהם."

אחרי זמן מה, גם הפציעה שלי בכף רגלי הימנית נהייתה חמה. משהו באמת התחיל לקרות מבפנים. תחושה זאת של חום יכלה להשתוות עם טיפול דיאתרמי, אך היא היתה הרבה יותר אינטנסיבית, ולמעשה די שונה. היה לי הרושם שהדם זורם חזק יותר בכף רגלי. העורקים הלמו. זאת היתה תחושה שלא הרגשתי במשך שש שנים. דיווחתי כל זאת וגרונינג היה מרוצה. (...)

העיקצוץ ותחושת החום המשיכו לזמן מה. כף הרגל עדיין כאבה מאוד. אך לאחר שחזרתי הביתה ונהניתי משינה עמוקה חסרת חלומות במשך כמה שעות, הייתי חופשי לחלוטין מכאב. השרירים שלי עדיין כאבו במשך כמה ימים נוספים, אך אחר-כך גם כאבי הוויסות (Regelung) הללו נעלמו.

מאז עברו ארבעה חודשים. (...) אני יכול להשתמש בכף רגלי בדיוק כפי שיכולתי לפני הפציעה. אפילו קפיצה נמרצת אינה גורמת עוד לכל כאב. (...)

ד"ר הרמן ר. במינכן שטיפל בי לאחר פציעתי, הצהיר שכתוצאה מהטיפול* של גרונינג התנועתיות של נכותי הקשה לשעבר בכף רגלי הימנית בהשוואה לכף רגלי השמאלית, כמעט אינה מוגבלת. הוא ציפה שהשוני הכמעט בלתי מורגש, בקרוב יעלם דרך שימוש רגיל קבוע. ד"ר ר. לא יכל להסביר איך גרונינג השיג זאת.

* עבור המושגים 'טיפול', 'מטופלים', וכו' ראה סעיף "מטופלים, טיפול, ניסיון", פרק 2, סעיף 7.

הדו"ח של ד"ר טרמפלר הוא בקשר להחלמה גופנית טהורה, כלומר, ממחלה גופנית טהורה, לא פסיכולוגית או פסיכוסומטית. אין אפשרות להסביר החלמה שכזאת בדרך שד"ר ויילר רצה. למרות זאת, הפלייר שלו ממשיך:

עד כמה מדהים שאנשים החשים חולים או שסבלו מהפרעות פסיכוסומטיות יכולים להשתחרר מחרדותיהם או מסבלם על-ידי אמונה ב"איש פלא", פעילות בלתי מבוקרת של אנשים ללא הכשרה רפואית מדיגיגה ביותר כשהיא בלתי מרוסנת, כמו במקרה של גרונינג.

דרך הכרוזותיו, הניזונות משגעון גדלות טהור, המוני אנשים חולים שמחלותיהם כלל אינן קשורות בהשפעה פסיכולוגית, סובלות ממאמץ הנסיעה שהוא לא רק בזכו טוטלי של הוצאת אנרגיה, וגם יוביל להחמרת מצבם.

הרבה יותר גרוע שאנשים חולים גופנית יאפשרו לעצמם להתפתות להתעלם מעצות רפואיות להם הקשיבו בעבר, ושבמקרים מסויימים למעשה הצילו את חייהם, ורק בגלל שהיו תחת השפעה סוגסטית בהיפנוזה המונית, הם יכולים לחוש הטבה קלה קצרת מועד במצבם ולרוע המזל מתרגמים זאת כשינוי אמיתי במצב בריאותם. (...)

מר גרונינג השתמש גם בשיטה עזת פנים זאת בכך שקרא לעצמו איזה מין שליח הנשלח על-ידי אלוהים וכופה חובת אמונה על החולים, אם ברצונם לזכות בהחלמה. הביזיון הטבוע בגישה שכזאת שייטבע באדם שלא זכה בהחלמה כאדם שנדחה על-ידי אלוהים, מכיל אין ספור סכנות שאין להתעלם מהן.

כל זאת נראה ממש מדהים כשזוכרים כי לא נראה שרוב הרופאים דאגו לנזק הפסיכולוגי והגופני שהם עושים לאנשים אותם הם מאבחנו כ"בלתי ניתנים לריפוי" או אומרים להם: "לא נשאר לך הרבה זמן לחיות".

נראה שהיגיון הרפואה מניח כי בסדר גמור לשדוד את החולה מכל תקווה, בזמן שמתן תקווה גורם לסכנות אין ספור. נשאלת השאלה: "סכנות ממי?"

במאמר עיתונאי תחת הכותרת "תשובתי ליריביי", ברונו גרונינג מגיב לפלייר של ד"ר ויילר מספר ימים מאוחר יותר:

כאשר התרחקתי מהציבור לזמן קצר ב-13 בספטמבר במטרה שההתכנסות ההמונית הגדולה של חולים סביבי תתפזר, היה לי ברור שיריביי ישתמשו בעיקוב זה כדי לתקוף אותי ואת המטרה הטובה אותה באתי לשרת. במהלך תקופה זו היו התקפות חוזרות במאמרים עיתונאיים ובפלייר בו נשיא המועצה הרפואית, ד"ר ויילר, הציג את דעתו האישית. אין להטיל את האחריות עליי לגבי גודל ההתכנסויות ההמוניות, שהפחידו גם אותי. להיפך הוא הנכון, יש להסיק מכך עד כמה מדהימה כמות האנשים שבברור לא הצליחו להחלים בעזרת שיטות הרפואה הקונבנציונליות. בינתיים הבנתי שבהתכנסויות עצומות אלה הזעקה הבלתי מרוסנת לבריאות הובילה להתרחשויות שהפכו זאת לכמעט בלתי אפשרי עבור החולים להכין עצמם מבפנים להחלמה. אז החלטתי (כמה ימים לפני שההתקפות הנ"ל החלו) בינתיים לא לדבר בפני התכנסויות גדולות. אני מבקש מכל חבריי להימנע מקיום התכנסויות גדולות ומלחכות לי במשך שעות ואפילו ימים אין ספור. יהיה עליי לאכזב אותם, כי דאגתי המיידית להתביית על תפקידי לבנות סנטוריום במטרה ליצור דרכים מסודרות ונשלטות שיאפשרו לי לעסוק במלאכת הריפוי.

תוך זמן קצר, הראשון מבין סנטוריומים אלה יתחיל לפעול בקשר הדוק עם בית-חולים קיים. דרך בדיקות ראשוניות ונוספות שיעשו על-ידי רופאים שיהיו מוכנים לעבוד יחד איתי ללא תשלום, תינתן הזדמנות לנפות את סוג המחלות אותן ביכולתי לרפא, וכך ד"ר ויילר ישוחרר מהתפקיד לשבור את ראשו לגבי בעיה חולפת זו. אדאג שתוצאות הרופאים יהיו זמינות לציבור, אך לא לד"ר ויילר.

אינני רואה כל צורך לדון באמונותיי עם ד"ר ויילר. כבר הצהרתי בציבור שאני מתנגד בחריפות להשוואות בין ההחלמות שלי והניסים בלורדס. ההחלמות שלי מבוססות על כוח הנובע מהסדר האלוהי בטבע, ולא על הפרת חוקי הטבע. בנוסף לכך, אין לראות בהן כניסים אפילו אם אין אפשרות או קשה להסבירן בעזרת המדע העכשווי.

אם נשיא המועצה הרפואית של המדינה מאמין שהוא יכול לדבר בשם הארגון המקצועי שלו, אז הוא טועה. עליי להגן על רופאים אלה שמרצונם החופשי יזומים שיתוף פעולה איתי במספרים הולכים וגדלים, מההאשמות שפתיחותם לתובנות חדשות משתווה לזו של ד"ר ויילר. מעולם לא הייתי אויב הרופאים, ולעולם לא אהיה כזה.

משאלתי היא לעבוד בשיתוף פעולה עם רופאים הרואים את מקצועם האחראי כייעוד, וחוקרים את כל האפשרויות המבטיחות החלמה למטופליהם. כל שיתוף פעולה כזה הניב את התוצאות הטובות ביותר כאשר הוא נעשה מכל הלב. אך לאלה שמתוך קנאה ודעות קדומות, וללא הוכחות סותרות מתכחשים ליכולות הריפוי שלי, אסור לתהות לגבי דחייתי אותם בהכירי את מהותם.

ללא קשר לאמונותיהם וספקותיהם, תוך זמן קצר ידידי ואויביי יוכלו לקבל תמונה ברורה לגבי ההחלמות שלי שעליהן אף עלון לא יוכל להאפיל. אז גם הספקנים, ובמיוחד אלו שהוכשרו במקצוע הרפואה, ילמדו להבין עד כמה האמונה באלוהים והרמוניית החיים עם חוקיו הם הבסיס לבריאות הנפש ולכן גם לבריאות הגוף.

במקום אחר גרונינג כתב כדלהלן בקשר למערכת היחסים עם הרופאים:

עד היום מעולם לא כעסתי על אף רופא, למרות שכמה מהם זרקו לעברי סוגי רפש שונים והשמיצו אותי ללא כל סיבה. מוח אנושי קטן זה מבהיר שהוא בוחל במה שטוב, שהוא מעולם לא רוצה בשום דבר טוב. על הרופאים באמת לעמוד מאחורי דבריהם כשהם מכריזים על עצמם כעוזרים, שהם באמת שם בגוף ובנפש כדי לעזור לחולים.

3. חוק המטפלים ברפואה משלימה

הנשק החשוב ביותר נגד גרונינג של מקצוע הרפואה והבירוקרטיה היה החוק הקשור במטפלים ברפואה משלימה. בין השאר, הוא מצהיר:

פסקה 1:

(1) מי שרוצה לעסוק כמטפל ללא רישיון רופא, עליו לקבל אישור לשם כך.

(2) בתנאי חוק זה, "תעסוקה כמטפל" כוללת כל פעילות העוסקת במקצוע או סחר הכולל איבחון, ריפוי או שיכון מחלות או פציעות גופניות באנשים, אפילו אם הדבר נעשה בשירות מישוה אחר.

פסקה 2:

(1) מי שלא עסק כמטפל באופן מקצועי עד עכשיו ללא רישיון רופא, יכול לקבל אישור לעשות זאת בעתיד, בהתאם לפסקה 1 (...)

פסקה 5:

(1) מי שעוסק כמטפל מבלי שיורשה לו לעסוק במקצוע הרפואה ומבלי שיש ברשותו אישור בהתאם לפסקה 1, יורשע וידון למאסר עד שנה, או יקבל קנס כספי.

במהלך השנים שלאחר המלחמה, חוק המטפלים ברפואה משלימה היה מאוד שנוי במחלוקת. למשל, ב-30 ביוני 1949, השר והנשיא לשעבר של ה-Rheinisch Westfälische Volkspartei (מפלגת העם של ריין-ווסטפליה), מר קוך כתב כדלהלן במכתב לשר לביטוח לאומי של צפון ריין-ווסטפליה ביחס לחוק המטפלים ברפואה משלימה:

חוק המטפלים ברפואה משלימה הוא חוק נאצי טיפוסי שנוסד על בסיס פעולות ופשרות מושחתות וסולידיות ביותר על-ידי אנשים שהרמה המוסרית שלהם היתה כל כך מוטלת בספק שהליך חוקי הקשור בפשעים נגד האנושות עדיין צריך לפעול נגדם.

חוק זה הועבר על-ידי שר הפנים של הרייך, פריק, ותוכנן על-ידי המפקדים הנאצים ד"ר ווגנר וד"ר קונטי, ועבר עריכה והוכן על-ידי ד"ר למרס, שהורשע בנורנברג.

בדרכים עקיפות חוק זה היה אמור להרוס לחלוטין את חופש הריפוי ולמנוע כל אפשרות של רפואה עממית מתקבלת על הדעת.

בעת ובעונה אחת, כל האגודות והחברות האחרות שהשתמשו בשיטות ריפוי עממיות בעלות טבע רוחני, נסגרו ונאסרו, כולל האגודה הביוכימית שבה היו למעלה ממיליון חברים. חוק המטפלים ברפואה משלימה סיפק בסיס לכך ואיפשר כל זאת.

היה צורך להיות חבר באיגוד המטפלים ברפואה משלימה כדי שיורשה לך לטפל באופן מקצועי. מנהיג איגוד המטפלים ברפואה משלימה היה קצין אס-אס בדרגה גבוהה, שעד לא זמן ישב במחנה האסירים הכללי ליד גרמיש. שמו היה קאס.

הטרור בו התעסק היה בלתי יתואר, אכזרי ובלתי נסבל עבור מטפלים ברפואה משלימה רבים, לפחות עבור אלה שלא צדדו במפלגה הנאצית.

ב-13 באוקטובר 1949, ממשלת מדינת בוואריה טיפלה בבקשה לבטל את השלמת החוק של המטפלים ברפואה משלימה. חבר פרלמנט

בוואריה, מר שייפריד, דיווח על עבודת הוועדה לגבי שאלות הקשורות בחוק ובחוקה שעסקו בבקשה:

כבר בדצמבר 1948 אגודת המטפלים ברפואה משלימה הגישה בקשה לממשלת המדינה לבטל את חוק המטפלים ברפואה משלימה מ-1939 ולהחליפו בחוק המתאים יותר לנסיבות המודרניות. הודגש שחוק המטפלים ברפואה משלימה מ-1939, שעדיין בתוקף כיום, היה חוק נאצי טהור שמטרתו היתה לדאוג שמקצוע הרפואה המשלימה יגוע. (...)

מקרה גרונינג הראה שוב עד כמה דחוף שיהיה לנו חוק מתאים. כשהוצעה העמדה במועצת המדינה, משרד הפנים תאר את בסיס הבעיה - בניסיון לשמור על הבריאות הציבורית, האם ניתן להפקיד את העיסוק כמטפל/מרפא בידי אנשים שלא ניתנו להם אישורים לכך? הדעות בעניין היו חלוקות.

הרבה יותר מאוחר, רשימות בקצרות מתעדות את דיווח המומחה הממונה, ד"ר ריס:

בהתבסס על הודעה מקצועית בשבועה, המומחה המדווח ניסה להסביר לוועדה, למרות ההפרעות, שחוק המטפלים ברפואה משלימה היה מלאכה נאצית מיוחדת המבוסס על אידיאולוגיה נאצית שאינו ראוי עוד לשימוש.

גם העיתונות דנה בחוק זה. למשל, ב-10 בספטמבר 1949, כשחשבו על "מקרה גרונינג", העיתון *Passauer Neue Presse* כתב:

חוק המטפלים ברפואה משלימה נוצר על-ידי רופאים נאצים ברוח נאצית של אלימות במטרה להרוס תחרות בלתי רצויה. אין זאת תקופה היסטורית מזהירה של הפקידים שלנו כשמצד אחד הם נלחמים ברוח הנאצית, אך מצד שני הם חוזרים שוב לעיסוקים המעשיים שלהם. יש להיפטר עד כמה שניתן יותר מהר מחוק זה כך שחופש הריפוי יושב לקנו (...). בדיוק כפי שקורה בקשר לדת, יש לאפשר חופש פעולה מוחלט לאנשי הדת העוסקים באומנות הריפוי הקשורה באופן הדוק באמונה.

הדבר נדרש הן מהאתיקה הרפואית והן מהרופאים שאינם רוצים להיתפס על-ידי הציבור כאנשי עסקים הפוחדים מתחרות. בעיני

ציבור האנשים שלא החלימו, המטרות הנדושות לגבי נזק אפשרי לחולים צריך לחזור כבומרנג לגוף הרפואה המקצועי ולחברות ביטוח הבריאות. (...) האדונים האצילים אוהבים להשתמש בשם אלוהים. אך כשאלוהים פעם מופיע בכוח ריפוי בלתי שגרתו, הם רצים למשטרה ולעורכי הדין מטעם המדינה. העמית הנאמן של השר, ביסמרק, היה יותר דתי וחכם. הוא אמר: "אסור למדינה לשדוד את אלה שלהם אלוהים נתן את מתנת ריפוי החולים." יחד עם מנהיג הרפואה האינטליגנטי ואציל הרוח בזמנו, רודולף וירשאו, והמועצה הפדראלית הגרמנית, הוא יצר חוק שהבטיח את חופש הריפוי והוערך והיה מוגן מכל התקפה על-ידי הממשלות והפרלמנטים שבאו אחר-כך, עד שנפלו קורבן לדיקטטורה הנאצית.

חופש גם בממלכת הריפוי! הטוב ביותר שביכולתנו לעשות במקרה גרונינג הוא שתהיה לנו גישה חיובית ובשום פנים ואופן אסור לנו להשוות אותו עם טיפול רפואי רגיל, שאיתו אין לו דבר במשותף. (...) פשוט לא יהיה זה אנושי אם, כאשר עומדים מול ציבור האנשים שלא החלימו, לא נרשה לגרונינג להשתמש בכוחותיו או, אף גרוע יותר, אם נשתלט עליהם באופן בו יועדו לכישלון. בואו נקבל אותו כנס ונהיה אדיבים מספיק כלפי אדם יוצא דופן זה כדי לאפשר במקרה שלו חריגה מהחוק בכך שנאפשר לו לעבוד בדרך בה דורשים ממנו שליחותו וחוקיו הפנימיים להם הוא מציית.

אם כוחות הריפוי שלו ייכלו יום אחד או שייפנו לכיוון שלילי, מטופליו יהיו הראשונים לשים לב לכך ויעזבו אותו מיד. משאלתנו שגרונינג, בענוה יתרה, לא יאפשר לרפואה להשפיע עליו ולשנותו, אלא שהוא ימשיך ללכת בדרך המנחה אותו מבפנים.

4. "חוק המטפלים ברפואה משלימה אינו תופש לגבי

גרונינג"

הגינויים שהופנו כלפי ברוננו גרונינג המשיכו להאשימו בהפרת החוק הקשור במטפלים ברפואה משלימה. *בטרברדוף* מאמצי "העוזרים" השונים שברובם מינו עצמם לתפקיד, התרכזו בניסיון להשיג לו אישור מיוחד. אך כל ניסיונותיהם עלו בתוהו. בספטמבר 1950 הוטל נגד

ברונו גרונינג איסור ריפוי גם בבואריה. הדבר הוביל למשפט הראשון נגדו ב-1951-1952. הוא זוכה, אך רק על בסיס הטענה שהוא פעל מתוך בורות ולכן אין להאשימו. הוא עסק בריפוי, אך לא בהתאם לנוהלים. לאחר המשפט, יועצו המשפטי, ד"ר א. רודל, כתב כדלהלן במאמר עיתונאי:

החוק למטפלים ברפואה משלימה אינו תופס לגבי גרונינג. כל חברה אנושית מתפתחת בהתאם לנורמות מסויימות, מתוך צורך המתפתח בהתחלות הקדומות ביותר בהסטוריה האנושית וקובע זכויות ליחיד ולחברה כולה. כיון שכל חברה אנושית דורשת בהכרת דרישות בסיסיות מסויימות, וכיון שדרישות אלה הן תוצאה של מבנה הטבע האנושי, אנו קוראים לחוקים שלה זכות טבעית. (...) בכל האומות כל זאת תוקן לעבודה הגדולה של חוקי אנוש, באופן חלקי כזכות מסורתית (תקדים) ובאופן חלקי כזכות כתובה.

כפי שהתביעה, כי יהיה מספיק מזון לכלכל את הקיום האנושי, נחשבת כזכות טבעית, כך גם השמירה והחזרת הבריאות לבני-האדם שייכת לזכויות הטבעיות של כל אדם.

זכות זו, שאין עליה עוררין, תואמת לתשוקה העמוקה ביותר של האדם, וכל קיפוח או הגבלתה תיחשב תמיד כהפרעה רצינית ומעולם לא תזכה בהכרה או בכבוד. בדיוק כפי שהתשוקה לבריאות וריפוי אינה יכולה להיות מוגבלת על-ידי המנגנון החוקי, כך לא יכול להיות מוגבל כוח הריפוי השוכן בכל אדם.

כל החוקים הכתובים שאינם תואמים לצרכים אלה, פועלים נגד זכויותינו הטבעיות ואינם יכולים לזכות בהכרה; יהיה צורך להתייחס אליהם בחוסר כבוד עד שלבסוף מחוקק הגיוני ייספק עזרה.

אחד החוקים שאותו נוטים כל כך לבאר באופן שגוי הוא חוק המטפלים ברפואה משלימה מה-17 בפברואר 1939. בהיווצרו ברוח התקופה בה היה רצון שהכל יהיה אחיד, ושהכל יהיה כפוף למדינה הכל-יכולה על-ידי אי כיבוד זכויות הפרט, זהו חוק טיפוסי מתקופה שיש לשכוח, שבה עקבו ושלטו בכל צעד שעשה האדם, וחופש ההתפתחות של הפרט נחשב לבגידה.

ישנם כמה אנשים שיש להם עדיין כוחות בלתי ניתנים להסבר והמוכנים לשים את כל הכוחות הללו לרשות האנושות ולעזור

במקרים בהם, בהתאם למצב המדע כיום, אין אפשרות להביא להחלמה או להקלה. כזכות טבעית של כל בני האדם, אין להגביל או לאסור בחוק על השימוש ביכולת זו לעזור לאנשות הסובלות.

ברונו גרונינג הוא פשוט אחד מאנשים אלה שניתנה לו זכות היכולת לעזור לאחרים וניתן לו הכוח לרפא, במיוחד במקום בו אחרים לא יכלו עוד לעשות זאת. הוא רופא מלידה ומתוך מתת האל, אדם בעל אמונה עמוקה, המלא בשליחות ונכונות להקדיש את הכוח הטמון בו לטובת האנושות, עבור כל אדם חולה ומחפש עזרה. מחובתנו לעזור לו, ויחד איתו לעזור לחולים כך שהכוח המשפיע על הריפוי לא יחנק בסבך משפטי מגביל.

כנתינים טובים, כשאנחנו לא סובלים ממחלות, חופשיים מכל דחף, משרתי חוק זה, אנחנו שואלים עצמנו איך עבודתו של גרונינג יכולה להיות קשורה לחוק המטפלים ברפואה משלימה, איך ניתן ליישר את הקו בין עבודתו של גרונינג לבין חוק המטפלים ברפואה משלימה, עלינו לחשוב על הנקודות הבאות: גם בהתאם לחוק זה, כל אחד הורשה לעסוק בריפוי כל עוד לא הפכו עיסוק זה למקצוע או לסחר. בהתאם להסבר החוק, אין למנוע מאיש לעזור לרעיו בני האדם במניעת מחלותיהם או בריפויין.

כל עוד לא הפכו זאת למקצוע או לסחר: גרונינג לא גבה כל כסף בתמורה לריפוי. המוטו שלו היה: אלו שלא זכו בהחלמה במקום אחר, כדאי שיבואו אליו, שישאירו את כספם ופחדיהם בבית ושיביאו איתם אמונה וזמן. אמונה, כי היא תנאי הכרחי לכל החלמה, וזמן, כי תהליך ההחלמה עורך תקופת זמן מסויימת.

לכן, פעילות ריפוי חינם זו בה גרונינג עסק, אינה יכולה להיות כפופה לחוק המטפלים ברפואה משלימה. בהתאם לפסקה 8, חוק זה אפילו מאפשר עבור כל הרוצה להגיש מועמדות לקבלת אישור כמטפל ברפואה משלימה, להפגין הצלחה בריפוי במשך תקופה של לפחות שלוש שנים.

בהתאם לנקודת השקפה זו, יש לאפשר לגרונינג להמשיך בפעילותו הנעשית מתוך אהבה ובחינם, ומנקודת השקפה זו משרתי החוק צריכים לאפשר לו להמשיך בפעילותו כדי שיוכל להוכיח את יכולתו ומידת הצלחתו בריפוי.

אפילו בהתאם לתביעה הקפדנית של החוק, יש להודות כי הפעילות המשרתת את בדיקת הכוחות שבידי אדם זה אינה תואמת לפעילות מקצועית, כי יש לתת לגרונינג את האפשרות לעבוד ולהתנסות, אפילו במהלך שלב ביניים זה.

אך כדי להימנע מהסכנה שבאובדן אדם שכזה, ממשלה נדיבה היתה אמורה לתת לו אישור מיוחד עוד היום, כי גרונינג כבר סיפק מספיק הוכחות ליכולת הריפוי שלו ולהצלחותיו בריפוי, ועובדה זו ידועה בציבור, כפי שהיא ידועה לרשויות. היית חושב שלטובת החולים ומחפשי ההחלמה הרבים מדי, ניתן היה להימנע מגישה בירוקרטית. הכוללת צווים חוקיים.

אך איש לא הקשיב למסר זה. כל מאמצי ברוננו גרונינג להענות לחוק, כמו ייסוד ליגת גרונינג, וכתוצאה מכך הגבלת פעילותו בניאומים בנושא אמונה, לא השיגו דבר. ב-1955 תבעו אותו למשפט נוסף. כמה רשימות שהוא כתב במחברתו מתארות את העוול שנעשה לו:

מי מאפשר למי את הזכות לאסור עליי לרפא חולים שרופאיהם הרימו לגמרי ידיים לגביהם? השוואה: צנצנות שבורות, או בדומה, ערימות זבל.

המוני אלפים של חולים (זכרו את טרברהוף) בבתיים ובבתי-חולים מחכים בתקווה לריפוי. מי לוקח על עצמו את האחריות [לכך]? בשם כל החולים, אני מאשים את כל אלה האוסרים על ריפוי החולים! חוק האוסר זאת אינו יכול להיות קיים ואינו קיים עתה, בגרמניה או בכל המדינות האחרות.

אב נושא את האחריות למשפחתו. עליו לדאוג לרווחת כל בני משפחתו, וכו'. (המדינה כאב!)

(א) מי מקים את המדינה? – העם.

(ב) מי אחראי לדאוג לרווחת המדינה? – הממשלה.

(ג) האם אנחנו אחראים לרווחת הממשלה או הממשלה אחראית לרווחתנו?

5. המשפט הגדול

ב-4 במרץ 1955 ממשלת המדינה של מינכן II יזמה תביעה נגדו. שוב הוא הואשם בעבירה על חוק המטפלים ברפואה משלימה. באחד השימועים הוא הגיב להאשמה זו כדלהלן:

האם יש להעניש אותי אם אני מראה לאנשים איך הם יכולים לחזור ולהיות שוב בריאים ולמצוא את הדרך הנכונה כדי להגיע לכך? אלפים שנדמה כי הם בלתי ניתנים לריפוי יוכלו להחלים שוב אם הם היו יודעים בקשר לכך. אינני עושה דבר השונה מאשר להראות לאנשים שהדבר תלוי לחלוטין ברצונם אם הם ישובו לבריאות שלימה, ואני מראה להם מה לעשות כדי להחזיר את הסדר לפנימיותם [לתוך חייהם]. הוכח כבר אלפי פעמים שאנשים הפועלים בהתאם לעצתי נעשים מאושרים לחיות מחדש. (...) אינני מזיק לאיש בפעילותי; ההיפך הוא הנכון, אני עוזר בכל מקום בו ננטשה העזרה.

בראיון למגזין Das neue Blatt, הוא גם מגיב להאשמות אלה:

במה אני יכול להיות למעשה מואשם? אינני נותן אף איבחון, אינני מטפל באיש, אינני מעוניין בכל היסטוריה רפואית, אינני רושם כל תרופות או טיפולים רפואיים.

האם זאת אשמת, האם זה אפילו פשע, אם החלמות מדהימות קורות למרות הכל, אם אנשים חולים מרימים עצמם ואומרים: "אני מרגיש כל כך טוב וקל, אני בריא!" האם זה באמת נאסר עליי לשאול את חבריי: "איך אתה מרגיש?" ולייעץ להם: "שימרו טוב יותר על גופכם! צרו סדר בתוכם/בפנימיותכם?"

ההאשמה השנייה במשפט זה היתה בדבר רשלנות קטלנית. ב-11 באפריל 1955 הוא כתב במכתב לחבריו:

חבריי היקרים! בימים אלה כל העיתונים וגם הרדיו פירסמו דו"ח המציג אותי באור פחות או יותר מגמתי. הם דיווחו לכם שממשלת מדינת מינכן II הכינה תביעה נגדי על רשלנות קטלנית. בסוף 1949 הייתי אמור להבטיח החלמה לילדה בת 17 שסבלה משחפת ומנעתי ממנה מללכת לרופא או לסנטוריום. אומרים שאני אשם במות אותה. נערה.

מואשם

"בלתי ניתן להבנה ומביש שעקב העונש והאיסור שהוטל עליי, לא רק העוזר, כלומר אני, מושפע מכך, אלא גם נאסר להמשיך לעזור לאלה הזקוקים לעזרה, שאינם יכולים למצוא עזרה במקום אחר, כי החוק אוסר על כך."

אלה שקראו או שמעו דו"חות אלה במוח פתוח יראו מה שהם מנסים להשיג: הם רוצים ליצור בלבול אצל חבריי ולעצור אנשים מעוניינים ואת אלה המחפשים עזרה מלגלות דברים נוספים בקשר למאמצינו ועושר התובנות שאני מעביר הלאה. בכל דרך אפשרית, הם מנסים לעצור את פעילותי ואת זו של ליגת גרונינג, וגם את זו שלכם.

כמובן הדברים שונים מהדרך בה הם מתארים אותם! אינני צריך להכין רשימה לגביהם עבור חבריי; הם יודעים שאינני "מבטיח החלמה" לאיש ושמעולם לא יעצתי נגד קבלת טיפול רפואי.

זוכיתי במשפט ב-1952. האין זה מדהים ש"מקרה קופוס" שכבר קרה ב-1949-1950, לא נפתח במשפט נגדי ב-1951-1952, למרות שכל המסמכים היו כבר זמינים? (...)

אני, וגם כולכם, כבר מודעים לכך שהכל נעשה בניסיון להרוס אותי, את האירגון שלנו ואת מאמצינו.

עדי התביעה הראשיים בזמנו היו יוגן אנדרלין ואוטו מקלבורג. ברונו גרונינג כתב פעם בקשר לכך כדלהלן:

בזמנו אלה היו האנשים שבדרכם מצד אחד תקפו ומצד שני תמכו זה בזה בכך שכל אחד מהם העיד עבור האחר נגד גרונינג. הכל התחיל בבירוקרטים, כמובן, כך שהייתי מוצף בתביעות משפטיות ונאלצתי לשים עצמי בידי אנשים מרושעים מסוג זה.

בשימוע הראשון בסוף יולי 1957, ברונו גרונינג זוכה מהאישום ברשלנות קטלנית, אך נקנס בסך 2000 מארקים גרמניים עבור הפרת חוק המטפלים ברפואה משלימה. היה שימוע נוסף בינואר 1958. ממשלת המדינה הגישה עירעור. עדי התביעה הציגו עצמם הפעם באור שונה מאשר ששה חודשים קודם לכן. הברונית אני אבנר וון אשנבך, שעקבה אחר המשפט נגד גרונינג, כתבה בפרשנויותיה:

ניתן היה לראות בברור איך עדי הנגד עשו ברית סביב נקודה אחת: 'איסור על אנשים להיוועץ ברופא'. הם הדגישו במיוחד נקודה זו והפעם התנהגותם הפגינה ביטחון רב.

ב-16 בינואר 1958 גזר הדין היה: שמונה חודשי מאסר עבור רשלנות קטלנית וקנס בסך 5000 מארקים גרמניים עבור הפרת חוק המטפלים

ברפואה משלימה. גזר דין המאסר נדחה. הברונית אני אבנר וון אשנבך
כתבה:

"גזר הדין הוא בושה וחרפה עבור גרמניה!"

מאוכזב ביותר, ברונו גרונינג אמר שהוא נענש על מעשיו הטובים.

הפעם עורך הדין של גרונינג, ד"ר אנדראס גרסמולר, נלחם נגד גזר הדין בעירעור לבית המשפט העליון של מדינת בוואריה. הדיון על העירעור היה ב-22 בינואר. ד"ר גרסמולר העיר מאוחר יותר:

בהתבסס על משפט זה, אני משוכנע שההחלטה של בית הדין לעירעורים תתבטל על-ידי דעת בית המשפט הגבוה של מדינת בוואריה. בית המשפט דחה פירסום פסק הדין בעשרה ימים.

ב-22 בינואר ברונו גרונינג לא יכל להשתתף עוד במשפט באופן אישי. בדיוק באותה השעה הוא שכב על שולחן הניתוחים במרפאת הסרטן בפריס. הוא נפטר בפריס ארבעה ימים לאחר מכן. המשפט בוטל ומעולם לא ניתן פסק דין סופי.

ב-1963, בספרו *Der Sechste Sinn* [החוש השישי], לואיס אמריך, עורך המגזין *Neues Europa* כתב מה שחש בקשר לכל המשפט:

ברונו גרונינג, המרפא הרוחני הגדול ביותר בגרמניה, הוא גם מבני אדם אלה שנבחרו למלא שליחות, ובעת שהם מבצעים הוראות אותן קיבלו, הם פועלים נגד אופוזיציה מרה של אנשים חומרניים.

מה שנעשה לו בשם הרפואה והצדק אינו מהווה דף מזהיר בהיסטוריה של גרמניה. במקרה של גרונינג התעלמו בצורה מחפירה מדברי ביסמרק: "אסור למשטרה לשים מכשול בפני אלו להם אלוהים נתן את מתת הריפוי". במלוא מובן המלה, הוא נרדף עד מוות על-ידי החוקים ששלטו באותה תקופה. הועדות הרפואיות ובתי המשפט פעלו במדוייק בהתאם לחוקים הכתובים, אך שני הגופים עדיין אשמים במוות המוקדם של אדם שהוכח כבעל יכולות ריפוי רוחני ושיכון הסבל של אלפים רבים של אנשים. (...)

למרות שרבים מהרופאים שהאשימו אותו טענו לתמיכת החוק, למרות שרבים מרשויות המדינה ביססו את פעולותיהם על מסגרת החוק הקיימת כשהם הגישו אישום אחר אישום נגדו, הם עשו לו עוול אלף פעם.

6. נשרף מבפנים

עד סתיו 1958 ברוננו גרונינג הפסיד הרבה ממשקלו. הדבר הדאיג את אישתו והיא נסעה איתו לראות ידיד שלה, רופא הגר בפריס. ז'וזט גרונינג כתבה על אירועים אלה כדלהלן:

עד נובמבר 1958 לא היה לי מושג שבעלי חולה. הוא מעולם לא התלונן, תמיד היה עליו, וכל יום הוא קיבל אורחים ואנשים המחפשים עזרה. כיון שאיבד כל כך הרבה ממשקלו במהלך אותו חודש, דיווחתי על סימפטומים אלה לידיד טוב שלנו שהוא רופא, ד"ר פייר גרובון בפריז, מומחה למחלת הסרטן; הוא חשב שסימפטומים אלה יכולים להיות סימנים למחלה רצינית.

בעצתו, בעלי ואני נסענו לפריס בסוף נובמבר 1958. ד"ר גרובון לקח אותנו לראות רדיולוג שמיד עשה לבעלי כמה צילומי רנטגן. צילומי הרנטגן הראו סרטן במצב מתקדם בקיבה. לפני נסיעתנו לפריס, בעלי כבר אמר לי בפלוכינגן: "אני יודע מה לא בסדר אתי; איש אינו יכול לעזור!"

ברוננו גרונינג פעם הראה את צילומי הרנטגן הנ"ל לחבר. ניתן היה לראות בהם כתמים שחורים - אחד גדול ואחד קטן. הוא הסביר שהוא יכל בקלות להעלים את הכתם השחור הקטן כי הוא הגיע מאנשים שמהם הוא לקח את מחלותיהם לתוך גופו במהלך הריפוי. אך הכתם השחור הגדול נגרם עקב קשיחות הלב של בני-אדם אחרים. לכן יהיה צורך להעלים אותו ביד אדם [בניתוח].

שנים קודם לכן, במהלך שיחה עם המשורר האוסטרי הנס שטרנדרר, הוא אמר:

"אם יאסרו עליי לעבוד, אני אשרף מבפנים."

זה בדיוק מה שקרה. הטירדה ללא רחם שנגרמה עקב האיסור על הריפוי, המשפט הסופי שנמשך ללא סוף והמאמצים הבלתי נלאים של יריביו לנטרל אותו, בסופו של דבר דאגו לכך שברוננו גרונינג יישרף מבפנים בכאב בלתי יתואר.

מה שד"ר בלנגר אמר אחרי הניתוח האחרון ב-22 בינואר 1959, אישר זאת:

"ההרס בגופו של ברונו הוא איום ונורא; הכל שרוף מבפנים."

אך נחזור עכשיו לאירועי נובמבר 1958. ז'וזט גרונינג ממשיכה עם הדו"ח שלה:

ד"ר גרובון הסביר לבעלי שהוא נזקק לניתוח באופן מיידי. זה היה עניין של ימים, אם לא שעות; אולי זה היה מאוחר מדי. שלו ורגוע לחלוטין, בעלי אמר לו: "בשום פנים ואופן אין לעשות זאת כעת. אנשים רבים מחכים לי בגרמניה ובחול"ל, ואני רוצה לדבר איתם במהלך חגיגות חג המולד. אחזור לפריס בינואר 1959."

ד"ר גרובון די התרגז ולמעשה הפציר בבעלי לעבור את הניתוח באופן מיידי. "בלתי אפשרי עבורך לעבור עוד נסיעות במצבך הנוכחי. אם היית אבי, הייתי מנתח אותך כבר עכשיו, עוד היום." הוא הבהיר לו עד כמה חמורה היתה מחלתו: "אדם במצבך צריך לשמור על דיאטה חמורה, לחיות חיים מאוד שקטים ללא כל התרגשויות, ולהימנע מעייפות יתר. בלתי אפשרי עבורך לעבור נסיעה שכזאת בחורף, ועוד לנהוג במכונית משלך!" ברונו ענה: "אני יכול לאכול מה שאני רוצה, ואני שותה מבלי להקיא. אני עדיין מרגיש חזק ורענן מספיק להמשיך לעבוד ולנאום כפי שתכננתי. אך כדי לרצות אותך, אחזור לפריס בעוד שבוע. עדיין יש עליי לטפל בכמה עניינים בבית ולשנות את תוכניות המסע שלי."

חזרנו לפלוכינג ביום המחרת. (...) במהלך זמננו בפלוכינג, הוא הקליט מספר פסי קול. במקום הנאומים האישיים המקוריים אותם תכנן, הושמעו הקלטות אלה בחוגים של גרונינג (...) במהלך חגיגות חג המולד.

ברור מההקלטות יוצאות הדופן הבאות מה-4 בדצמבר, עד כמה קשה היה עבור ברונו גרונינג לוותר על הופעתו האישית אותה הבטיח במהלך חגיגות חג המולד:

אני כל כך מצטער, מעומק לבי, שכעת אין ביכולתי להופיע באופן אישי בחגיגות חג המולד כפי שהבטחתי. אני יודע שתהיו עצובים תחילה, כשם שתהיו מאוכזבים, גם אם רק עקב העובדה שאינכם רגילים לכך שאני נמנע מהופעה אישית בפני כל חבריי, במשך תקופה קצרה או ארוכה. ישנה רק סיבה אחת לכך, שמסיבות אישיות רק ארמוז עליה בקצרה. (...)

ברונו גרונינג במרפאת הנר בפריס

"ברונו גרונינג היה אדם עם לב זהב, אדם יקר מפז שעמד על שלו; והכבוד שלו, בעומדו בפני סבל ומוות, עדיין מעלה הערצה עד עצם היום הזה."
ד"ר הנרי בלנגר, 1974

אני מבקש מכם, ידידי היקרים, לסלוח לי כעת על הפרוייקט הדחוף שלי. הדבר קשור בהרבה יותר מאשר אתם יכולים לתאר לעצמכם. אך להקליט זאת כאן ירחיק לכת מדי. אני בטוח ומאמין שאתם, ידידי היקרים, תגייסו את מיטב הבנתכם לשם כך. אני מאמין שביכולתי לומר שתשמחו בכך שלא שכחתי או בשום פנים ואופן לא איכזבתי, או אאכזב אתכם אי פעם בעתיד.

ז'וזט גרונינג המשיכה:

שבוע לאחר מכן נסענו במכוניתנו חזרה לפריס. אחרי שצלצלנו לד"ר גרובון, נסענו למרפאת המנתחים הפרטית של חברו, ד"ר בלנגר, אונקולוג מכובד ביותר שהכיר את ברונו. ד"ר גרובון כבר סיפר לו בקשר למצבו של בעלי. לאחר שבדק את צילומי הרנטגן, ד"ר בלנגר אמר לי בצרפתית (שברונו לא הבין): "הניתוח יהיה קשה ביותר. אני אפילו לא בטוח שביכולתנו לנתח כלל. בהתאם לצילומי הרנטגן, זהו מקרה כמעט חסר תקווה, אך אם ניתן יהיה לעשות משהו מבלי לסכן אותו, אעשה זאת. אחרת, פשוט אסגור אותו שוב."

לא הסתרתי את חומרת המצב בפני בעלי. הוא חיך ואמר: "מבחינתי, הם יכולים לחתוך אותי מלמעלה ועד למטה. אינני פוחד. הגיע זמני לחוות בגופי שלי מה התחושה לאחר ניתוח רציני." עיניו של ד"ר בלנגר נפקחו לרווחה כשתרגמתי עבורו דברים אלה. הוא אמר שאולי יהיה צורך להוציא חלק גדול מהקיבה. ברונו אמר לו: "עשה זאת, תוציא את כל קיבתי! אך אני יודע שתשאיר אותה בפנים."

אחרי שפרשנו לחדרנו במרפאה, ברונו אמר לי: "כשהם יפתחו אותי, הם יהיו נדהמים ממה שיראו. זה הרבה יותר גרוע ממה שמראים צילומי הרנטגן."

למחרת היום (ב-8 בדצמבר 1958), הניתוח נעשה בנוכחות ד"ר גרובון. לפני שהוא נגמר, הוא בא לחדר שלי ואמר לי: "עליי לספר לך משהו נורא. זה הרבה יותר גרוע ממה שדמיינו. הקיבה שלו לגמרי אכולה ואין אפשרות לנתח אותה כלל. (...) ימיו ספורים."

הדבר היה הפתעה בלתי נעימה עבור שני הרופאים שהיו בהלם גמור. כשהמנתח ראה שאין מה לעשות, הוא סגר את החתך. אך הם

לא יכלו להבין איך קרה שמראהו החיצוני של ברונזו בקושי הפגין את סבלו הנורא. הוא עדיין יכל לנשום כרגיל, המטבוליזם שלו עדיין תיפקד מצויין במהלך השבועות האחרונים וערכי הדם שלו היו מושלמים, אפילו בשלב מתקדם זה, כשאפילו לאחר אכילת כמות מזון קטנה באופן נורמלי הוא היה אמור להקיא שוב ושוב, והמטופל במצבו החמור היה אמור לגווע באיטיות ברעב. שום דבר מכך לא השפיע על ברונזו. (...)

בימים שלאחר הניתוח, הרופאים והאחיות נדהמו יותר ויותר מהתנהגות המטופל ברונזו גרונינג. הוא אכל את כל הארוחות בתיאבון רב. (...) הם דאגו תחילה שהמטופל שלהם, שזה עתה נותח, יקיא, אך דבר מכל זאת לא קרה. אף אחת מהבעיות הרגילות לא קרתה.

ימים אחדים לאחר מכן, במהלך ביקור של ד"ר בלנגר, ברונזו קם ממטו, עשה כמה כפיפות ברכיים ומספר תרגילים נוספים וחזר והיכה על בטנו. הרופא הסתיר את פניו בידיו וקרא בחרדה גמורה: "תפסיק זאת! אתה מפחיד אותי. הפצע שלך יכול להיפתח. אינני יכול עוד לצפות בכך!" הוא ברח מהחדר. אך ברונזו צחק מכל הלב ולא יכל להבין שמישהו יוכל לפחד כל כך. (...)

ביום העשרים, היה דיון קצר בין ברונזו וד"ר גרובון. הוא, ברונזו, התכוון לנהוג במכוניתו בעצמו. כשהרופא בפירוש אסר על כך, הוא פשוט חיך: "אם אנשים רק יכלו לוותר על פחדיהם התמידיים, הם היו יכולים לזכות ביותר הצלחה בחיים." (...)

הנסיעה חזרה לפלוקינגן היתה ללא שום תקלות. כתמיד, ברונזו היה עליז ודברן. (...) היו לנו הרבה מאוד מבקרים בין חג המולד לראש השנה. איש מחבריו לא שם לב שחברם סבל מכל מחלה נוראית. הצורך הדחוף שלו לעזור לאחרים עלה על הכל, כפי שהיה תמיד. רק אחדים שמו לב לאובדן במשקלו ולחיוורון שלו.

7. "הדבר קשור בכל היצורים החיים"

ב-26 בדצמבר ברוננו גרונינג אסף כמה מחבריו הקרובים ביותר. כאן מופיע אוסף מדבריו:

כל אחד מחבריי יקבל את הידע מדוע פעם עשיתי עבודה זו, ומעל לכל, הסיבה החשובה ביותר להיותי כאן, מדוע נגזרו חיי על פני כדור הארץ. ברור שהמדובר כאן בגזרת דברים, במשהו שנגזר, כלומר, מה שנגזר עבור בני-האדם על-ידי אלוהים. אין מדובר כאן על גזר הדין שלי או גזר דין אחר, לא על גזר דין של האדם, או על זה של אדם אינדיבידואלי העומד במקום כלשהו בראש מדינה כשליט אותה מדינה.

לא, כאן מדובר בקוסמוס כולו, כאן מדובר בחיים על פני כדור הארץ והוא הצריך לגזור עבורנו כאן, כפי שהוא כפר גזר, ועל בני האדם לדעת גזר דין זה. אני מאמין, חבריי היקרים, שאתם כבר באופן חלקי יודעים במי המדובר. אין זה יכול להיות אדם; זה יכול להיות רק אותו אחד שיצר אותנו, בני-האדם, את כדור הארץ הזה ואת הכל, את הכל עבורנו, עבורכם, ועבור כל אלה שיגיעו אחרינו, אחרי האנשים בתקופתנו. מדובר כאן בכל, בכל היצורים החיים, כי בכל מקום בו יש חיים, שם נמצא אלוהים.

אך אינני רוצה ללכת סחור-סחור; במקום זאת, ברצוני להגביל עצמי לחשוב ביותר. אני חושב על שנת 1949, כשהפכתי למפורסם עבור אנשים רבים, לא רק בגרמניה, אלא גם במדינות השכנות – עדיף שאומר: בעולם כולו – כי קמה צעקה בקשר אליי והוצגתי כמין אדם שבמציאות באמת אינני כזה כלל. כינו אותי בשמות, תיארו אותי בדרך מסויימת, היו להם כל כך הרבה דברים עבורי, אך כל זה הומצא, הכל היה רק פירסום, הכל היה רק תעמולה עבור העיתונות, ומעל לכל, עבור אנשים שחשבו כי הם יכלו לעשות מזה עסקים. עושה פלאים! מי יכול לעשות ניסים?

דבר זה, ידידי היקרים והקרובים ביותר, אתם כבר יודעים היטב, מי עושה ניסים אלה. אין זה אני, אלא אלוהים. אני שום דבר, אלא רק כלי, ולכן אני אומר לעיתים קרובות: "אני אינני דבר חוץ מאשר מציית אלוהים, אינני מקבל מרות מבני-אדם." ומדוע אני כאן, מדוע נגזר דיני להיות כאן, ברצוני לתת זאת לחבריי הקרובים ביותר בדרכם

כך שהם ייקחו זאת על עצמם; ועבור כל הבאים אחריהם, כל האנשים שעליהם לקבל את מתת החיים על פני כדור הארץ הזה מידי אלוהים, כך שגם הם יקבלו משיטה זו, לא סתם משהו, אלא את מה שנגזר עבורם כאן מאלוהים עבור זאת, עבור חייהם הארציים. אך כל עוד זה לא נקלט בדרך הנכונה, כל עוד בני-האדם לא הבינו מה שנכון, מה שטהור, מה שמאלוהים, אז עד אז דבר מכל זאת לא יתאפשר.

ולכן אסור להם רק ללמוד בקשר לכך ביסודיות עד כמה שניתן, אלא עליהם לחוות זאת ממקור ראשון. עליהם לצבור חוויות אלה עבור עצמם, מחובתם לשכנע עצמם. בשום פנים ואופן אסור שהדבר יהיה שייך לאלה, יסתמך על אלה אותם כבר הזכרתי בקצרה, אלה שמאז 1949 הציגו אותי כמשהו שאינני. אסור שיהיה דבר שכזה. אסור לי לרכל בדרך בה אחרים עושים זאת, אסור לכם לומר מה שאחרים אומרים, אסור לכם לכתוב מה שאחרים כתבו עבורי. מעולם אסור לכם לעשות מה שאחרים, כלומר אנשים אחרים, ממליצים או מיעצים לכם לעשות, שפשוט רוצים לכפות עליכם את דעתם, כך שחייכם ושאיפותיכם ייתאמו לדעותיהם. בסופו של דבר אולי אפילו תתחילו להאמין, והדבר כבר קרה, שעליכם לעשות הכל, שעליכם לנסות את כל האפשר, להיות מסוגלים לעזור, ושעליכם גם לנסות לעזור לי.

אף אחד אינו יכול לעזור לברונו גרונינג. אתם יכולים להיות לעזר, אך אינכם יכולים באמת לעזור. האחד שיכול לעזור הוא תמיד אותו אחד. זהו אלוהים העוזר, והדבר לא ישתנה לעולם. האנשים היחידים היכולים לעזור לי הם אלה השמים עצמם לחלוטין בשירות אלוהים, המקשיבים לאלוהים ולא לאנשים, והמצייתים לדברי אלוהים ובאמת עושים מה שעליהם לעשות. (...)

כן, שוכנעתי בדברים רבים כאן בחיים הארציים הללו. גם שוכנעתי שאפילו בחוג הידידים, גדול או קטן, בכל מקום בו אני הופעתי, המשיכו לתקוף, לסקול ולקבור אותי, תחת זוהמה ולכלוך הולכים וגוברים כך שהדבר היחיד שנותר עבורי לעשות היה לשחרר עצמי מלכלוך זה שהמשיך להגיע אליי, שהמשיך להיאסף וליפול עליי. וכך הזמן הטוב ביותר אבד, וחלק מרפשי זה נדבק, לא רק אליי, אלא לתוך גופי, כך שגם אני נהייתי חולה. אך המשכתי לעשות את כל שניתן כדי להשתחרר מכל הרוע הזה, כך שאנשים לבסוף ישמעו ויקשיבו

לטוב, וגם ילכו בעקבותיו. הדבר היה קשה; אלה היו שנים קשות. דרכי אינה זרועה בשושנים; ישנה רק דרך אחת בה עליי ללכת, דרך קוצים. ודרך זו כל כך חסומה, שעליי לפנותה, ואני מפנה אותה, וכשאני מפנה אותה, היא נחסמת שוב ושוב.

8. המשך הרחבת העבודה

בדו"ח שלה ז'וזט גרונינג ממשיכה:

בסוף דצמבר הוא ישב מאחורי ההגה כל הדרך לרונדורף אם ריין. הוא דיבר עם מעגל תומכיו עד 2 לפנות בוקר, מבלי להראות כל סימן לעייפות. הוא שוב נהג בעצמו בדרכו הביתה. בתחילת ינואר יצאנו לטיולים ביערות המכוסים שלג בפלוצינגן ובעלי שמח על היותו חי. תכננו להעסיק מזכיר חדש ב-1 בפברואר, אך ב-6 בינואר בעלי הפתיע אותי בהצהרה שהוא לא יעסיק מזכיר. "אמש", הוא אמר לי, "קיבלתי הוראה להפסיק לעבוד. נחזור לפריס במהרה, אך אחליט על הזמן המדוייק."

הוא בטח ידע שבקרוב יהיה עליו לעזוב את כדור הארץ הזה, ושלא היתה דרך בה יישאר בגרמניה בה הוא היה כל כך נרדף בעשר השנים האחרונות. הרופאים היו אוייבים מרים במיוחד.

אך לא הבנתי מדוע הוא רצה לחכות כל כך הרבה זמן, במיוחד עקב מצבו שהחמיר מיום ליום.

ב-10 בינואר היה עלינו לחזור לרונדורף לפגישה חשובה. עקב סופת שלג חמורה היה בלתי אפשרי להשתמש במכונית ולכן נסענו ברכבות. למרות שהיה עלינו לחכות מספר פעמים במשך שעות לרכבות שהתעכבו עקב מפולות שלגים, ברוננו סבל את הנסיעה בחורף זה, סבל בו לא היה עומד כלל אדם אחר במצבו, באיתנות שלא ניתן לתאר, מבלי להתלונן, שיכולתי להסביר לעצמי כי נבעה רק כתוצאה משליטתו הרוחנית המוחלטת במצבו הגופני.

לאחר פירוק ליגת גרונינג, בין 16-18 בינואר, ברוננו גרונינג נפגש עם מועצת החברים של "הארגון לקידום הבסיס הרוחני והטבעי של החיים"

שבדיוק נוסד בגרמניה ובאוסטריה, ותכנן איתם את המשך ההתפתחות של עבודתו. להלן אוסף מדבריו:

אריך פלץ ואלכס לוי, כבר הייתם בביתי מאז הששה-עשר בחודש, ועכשיו אנחנו כותבים זאת בשמונה-עשר בינואר 1959. הגעתם לביתי כי כבר הבעתי את משאלתי בדצמבר שנדבר בקשר לדבר החשוב ביותר, הדבר הדחוף ביותר לעבודה זאת ככלל. וזה מה שצריך לקרות היום, כיון שאתם כבר מתכננים לנסוע הביתה מחר בצהריים. וכך ברצוננו לטפל היום בדברים החשובים ביותר ולהקליט אותם על פס הקול, כך שהדבר לא רק יישאר זמין לאדם זה או אחר בזמננו, אלא יישמר בארכיון. כי אני מאמין שהדברים עליהם נדבר היום יהיו בעלי חשיבות רבה לעולם ועד.

ועתה, בואו נטפל בעניין. אני יודע, חברים יקרים, שאתם מרגישים לחוצים. דורותאה שלנו, הגרה תחתנו, אינה לחוצה. היא בטח מכירה אותי קצת יותר בזמן האחרון ולכן היא אומרת לעצמה: "הוא יגיע לכך, כמובן שיגיע. פשוט תרגעו. אני לא אלוץ עליו." אינני רוצה לומר שאתם לחצתם עליי, לא, להיפך הוא הנכון, אך יש לכם משהו שברצונכם לדעת: "למה, איך, לשם מה אנחנו כאן? עדיין אין לנו מושג."

כשאני מסתכל אחורה על כל מה שדיברנו מאותו ערב של ה-16 בחודש עד היום, היתה לנו שיחה רצינית, בכל השיחות, במיוחד אתמול; דברים חשובים במיוחד, לא רק עבורי, אלא עבור העתיד כולו; איך אנחנו, איך כל אחד מאיתנו, לא רק היה צריך להיות, אלא איך עליו להיות. ה"צריך היה להיות" הוא עם אלה בחוץ, עם חוג הידידים הרחוק יותר. החברים הקרובים יותר, שאתם חלק מהם, אלה הם ה"חייבים להיות". וזה צריך לחזור, שעליהם לעשות הכל שם בחוץ כך שנשיג את מטרתנו. המטרה, כפי שהיא הוכתבה לי (לא על-ידי בני-אדם), שתתגשם. (...)

שמתי את מבטחי הגדול ביותר בידי שלושתכם. אני צריך לעשות עוד קצת כאן כדי ללמד אתכם. להילחם, לעמוד לצד האמת, ולא להיכנע, לא לעשות מה שחוקי האדם מכתובים, אלא מה שאלוהים מכתוב לנו, הכל מסתכם בכך. ומי מכם שאינו מסוגל לעשות זאת - אנא סילחו לי על כנותי - מי מביניכם שעדיין אינו מסוגל לעשות זאת כיום, שיאמר לי: "עדיין אינני מסוגל לעשות זאת, אני נסוג." (...)

"הדרך בה אני הולך אינה זרועה בשושנים, במקום זאת יש לי רק דרך אחת ללכת בה, דרך קוצים."

זהו צעד, זאת היא מלה שתישמע חריפה, אך היה עליי לומר זאת. כי זה לא יתכן ולעולם לא יוכל להיות שאדם יחשוב שהוא יכול להבטיח הבטחות גדולות ואז לא לעשות דבר. כאן כל מלה הנחוצה לעבודה תהפוך למעשה, למרות שחוקי האדם עלולים להתנגד לכך. אינכם מכירים עדיין את החוקים עד כדי כך טוב, חברים יקרים, כלומר מדוע ישנם מאות אלפי עורכי דין שגם הם אינם מכירים אותם עד כדי כך טוב. ואז ישנה כל מערכת הצדק שעקב אי יכולתה להכיר את כל החוקים, עדיין צריכה לבדוק אם היא יכולה לומר 'יכול' או לא, או אולי מלה אחרת. איש אינו יכול לדעת זאת. אך אינני מבקש יותר מדי. אני רק מבקש את הנחון ומה שנמצא בהרמוניה עם אלוהים.
(...)

חברי היקר אריך, מה ששמעתי ממך אתמול, כבר שמעתי בעבר. וכבר דיברתי נגד זה והבהרתי זאת לך שזה בלתי אפשרי. ואם הארגון דורש ממני כדבר הזה, אבטל זאת מיידית. אתה מבין? למרות שכפי

ששניכם יודעים בעצמכם, אין הדבר נכון ששני הארגונים הוקמו כתוצאה מרצוני. וככל המדובר בארגונים אלה – באוסטריה, אלכס – "כן" – כמו ברוחנהיים, נכון? – "כן" – אנחנו מסכימים ששמי ואישיותי יישארו מחוץ לזאת לעת עתה, כך שהבירוקרטים לא יתערבו מיד. הרי הייתי שם. "כן." דיברנו בקשר לכך קודם לכן והכל היה במקומו. ברצוני להשתמש בארגון זה, בשני הארגונים, בדרך שבה התכוונו ליצור [ארגונים] נוספים, במטרה לבנות את העבודה דרך ארגונים אלה כדי לכלול לא רק את כל המעמדות של האנשים במדינה, אלא גם אנשים ממדינות אחרות. מאוחר יותר הדבר יכלול אפילו את כל המדינות. זה מה שחשוב לי.

הכל קשור לאמת, לחשיפת בני-האדם לאמת. קשור בהעברת המסר לאנשים – מה האמת ואיך אלוהים גזר את החיים ולכן גם את בני-האדם, וגם מה שהוא גזר עבור החיים ועבור בני-האדם. בואו רק ניקח את שני דברים אלה: החיים ובני-האדם. בואו נעזוב את בעלי-החיים והצמחים וכל שאר ממלכת אלוהים ונשים אותם בצד לעת עתה. יהיה יותר מדי אם נבחן את הכל עכשיו. ובכן, בסופו של דבר, על הכל ללכת בדרך הנכונה.

9. פריס, התחנה האחרונה

ז'וזט גרונינג ממשיכה:

ביום שני, ה-19 בינואר, הוא ביקש את מזכירו להזמין כרטיס טיסה לפריס ליום רביעי. למרות שדחקתי בו לעזוב מיד ביום שני, הוא עמד על החלטתו.

ביום רביעי, ה-21 בינואר, טסנו לפריס.

בעלי היה במצב רוח טוב, אך היה ברור שהוא לא היה בריא כלל.

היה נחוץ ניתוח עקב חסימה במעי הגס. הוא נערך ב-22 בינואר. (...) קרתה תופעה טבעית מדהימה. ב-22 בינואר, כשבעלי היה עדיין תחת הרדמה, פרצה סערה פתאומית איומה מעל פריס, והאפילה על השמחה ומצב הרוח הטוב של היום בברקים וברעמים. נהיה כל כך חשוך שהיה צורך להדליק את התאורה באמצע היום. האחות ביטאה

את תדהמתה מהסערה האלימה כל כך.

במהלך הימים שלאחר הניתוח, החום של ברונו, לחץ הדם והדופק,
היו תקינים לחלוטין. הוא אפילו קם פעמיים נוספות וישב בכורסה.
(...)

ביום שני, ה-26 בינואר 1959, בשעה 13:45 הוא עבר לעולם
הנצחי ברגיעה ובשלווה. (...)

כשדיברתי עם ד"ר בלנגר זמן קצר לאחר שברונו נפטר, רופא זה,
עד כמה שהיה רגיל לצער, בהיחבא ניגב את הדמעות שזלגו מעיניו.
הוא אמר לי: "לאנשים אלה שקיבלו את מתת האל, יש דרך קשה כאן
על פני כדור הארץ. הטרגדיה שלהם היא שהם אינם רשאים לעזור
לעצמם לאחר שעזרו לאלפים."

ב-1974 ד"ר בלנגר כתב במכתב:

ברונו גרונינג היה אדם בעל לב, ראוי, בעל ערך שהוכיח את עצמו;
והכבוד שהוא הציג בפני הסבל והמוות, עדיין מעורר הערצה עד עצם
היום הזה.

בהתאם לעצת הרופא, במטרה להשתמש בתחבורה חזרה לגרמניה,
אלמנתו של ברונו גרונינג שחררה את גופתו למשרפה בפריס כך שגופתו
הוחזרה לגרמניה כאפר. זמן קצר אחר-כך הוא נקבר בחצר הכנסיה
ביער על-יד דילנבורג לצד אחד מבניו.

מדוע היה על הכל לקרות בצורה זו? מדוע היה על דרכו של ברונו
להסתיים בצורה שכזו? מדוע הוא לא יכל לעזור לעצמו? איך קרה
שהיה עליו לומר ב-26 בדצמבר 1958:

דרכי אינה זרועה בשושנים; ישנה רק דרך אחת עבורי בה עליי
ללכת, דרך קוצים. ודרך זו כל כך חסומה שעליי לפנותה, ואני מפנה
אותה, וכשאני מפנה אותה, היא נחסמת שוב ושוב.

שנים קודם לכן הוא אמר:

על כל בני-האדם למות; לכן גם עליי [למות]. הם ישימו את גופתי
באדמה, אך לא אהיה מת. מי שיקרא לי, אהיה שם עבורו ואמשיך
לעזור. אך [עד] אז כולם יחוו עזרה והחלמה בכוחות עצמם.

וזה בדיוק מה שקרה, כי האירועים לאחר 1959 הראו אין ספור החלמות ואין ספור דו"חות החלמה המתועדים רפואית. הדרך שבעבר כל הזמן נחסמה, הדרך חזרה לאלוהים, לאושר ולבריאות, סוף-סוף נפתחה כאן בפריס. הדרך לאלוהים סוף-סוף השתחררה. ברונו גרונינג נשא וסבל עד הסוף את כל הרוע, את כל השפלות/הנבזות, את כל הרדיפות.

עלינו בני-האדם להיות מאוד זהירים בשימוש המלה "הקרבה". אך כאן, עם מותו של ברונו גרונינג בפריס, מלה זו נושאת את כל כובד/משקל האמת.

הוא עצמו פעם אמר:

היום הטוב ביותר שלי על פני כדור הארץ הזה יהיה כשאורשה לחזור הביתה לזוהר אלוהים.

ובמקום אחר:

אני מבטיח לכל חבריי שאמשיך לעזור ברגע שיקראו ויזדקקו לי. למרות כל ההתנגדויות והמכשולים, לעולם לא אאכזב אתכם.

ובמקום אחר:

תשובתי לכל אויביי החייבים לשנוא אותי: מה שאויביי היו צריכים לעשות, הם עשו במלואו, וכך הם ימשיכו לעשות עד הסוף. למרות זאת עשיתי מה שהיה עליי לעשות, אך זאת היא רק ההתחלה.

מבט לעתיד:

פועלו של ברונו גרונינג

כשנפוצה הידיעה על מותו של ברונו גרונינג, רוב האנשים חשבו שעתה הכל הסתיים. אויביו נשמו לרווחה. רוח הרפאים של ברונו גרונינג סוף-סוף נעלמה. חבריו התאבלו. האם חברים ועוזרים לקח את כוחו לקבר יחד איתו? האדישים לא הנידו עפעף. מה זה משנה?

רק מספר קטן של חברים המשיך להתאסף כדי לשמור על זכרו של ברונו גרונינג. אך אז משהו קרה, שאפילו כיום עדיין לא ניתן להסבר: ההחלמות המשיכו לקרות. בחוגים קטנים תחילה, אך אז, ככל שהשנים עברו, הם אפילו גדלו. בינתיים חדרים ואולמות בכל העולם התמלאו במאות אלפי אנשים שחיפשו עזרה או שכבר זכו בהחלמות, יחד עם רופאים ואלו שפשוט התעניינו. פועלו של ברונו גרונינג ממשיך לחיות ולגדול. החלמות קורות בכל מקום. רופאים מהקבוצה הרפואית-מדעית עובדים בכל מקום במטרה לאשר ולתעד אותן. פרופסורים ומומחים בינלאומיים לומדים בקשר לתופעה וכבר די ברור שמה שברונו גרונינג חזה בהרפורד, מתמלא:

"אין אפשרות לעצור זאת. על ההחלמות להמשיך לקרות בעולם כולו!"

מפעלו של ברונו גרונינג, אותו הוא החייה בעצמו, עבורו הוא חי וסבל ושעבורו הוא נפטר, פתוח עתה לכל בני-האדם, ללא קשר לדת, לאום, שפה או כל סוג אחר של אבחנה. אין הדבר תלוי בחברות או במחוייבות כספית מכל סוג שהם, ויש לו רק מטרה אחת: לעזור לסובלים.

ברונו גרונינג תמיד ראה בזאת כמפעל חייו לעזור לכל בני-האדם על פני כדור הארץ הזה, להחזירם מדרך הסבל ולפתוח/לפנות בפניהם את הדרך חזרה לאלוהים. והוא ממשיך לפעול כיום במטרה להגשים תפקיד זה. כבר לא כאדם, אלא ממימד אחר. עושקים או איסורי ריפוי כבר אינם מעכבים בעדו, אלא באופן חופשי לחלוטין הוא ממשיך לעזור ולרפא. הוא פעם אמר:

תבקשו ואני אעשה זאת.

ובמקום אחר:

בכל מקום על פני כדור הארץ, כשאדם מבקש את עזרת אלוהים,
מתפקידי לעזור.

אך הוא גם הדגיש:

למי שהיה המזל הגדול לזכות בבריאותו מחדש דרכי, אנא תמיד
הודו מקרב לב לאלוהים. אני רק הכלי והמשרת שלו.

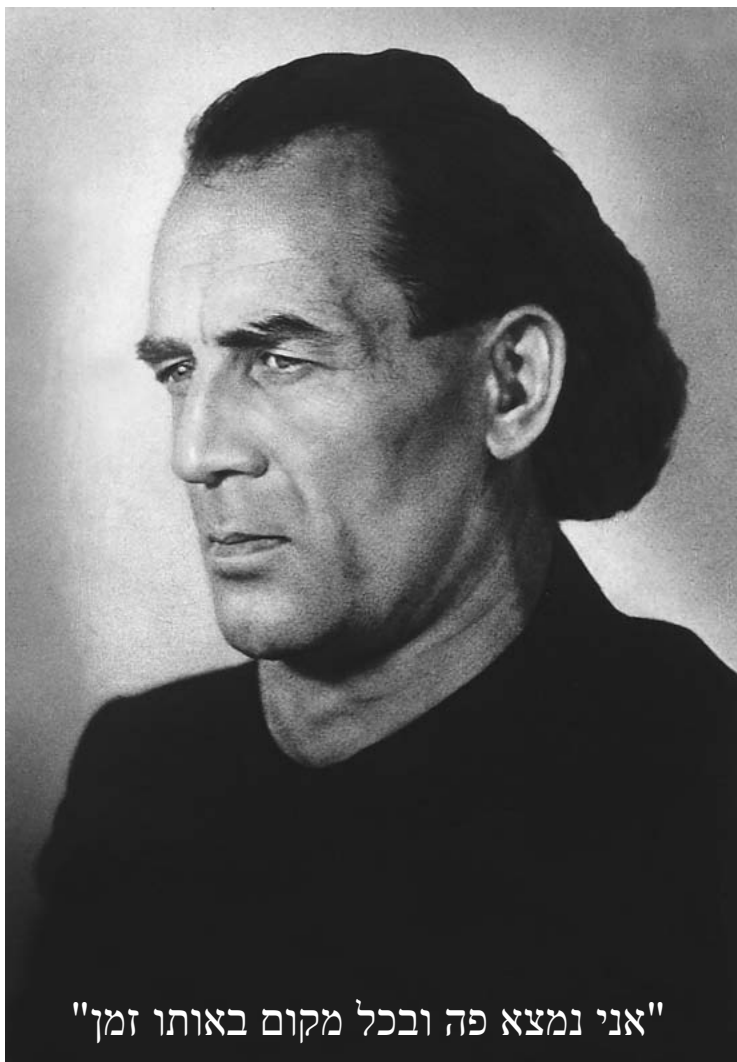
ובמקום אחר:

אני שום דבר; אלוהים הוא הכל. אל תודו לי, אלא לאלוהים. אינני
עושה זאת, אלא אלוהים.

בנובמבר 1958, באחד הנאומים האחרונים שלו ברוזנהיים, ברונו
גרוננינג במיוחד הדגיש את המילים שכתב ד"ר ארווין גמבר בסיכום ספרו
Luzifers Griff nach den Lebendigen [תפיסתו של לוציפר את
החיים]:

הפצצה האטומית לימדה אותנו עכשיו שכאשר מופעלת תגובת
שרשרת, יכול להשתחרר הרס נוראי דרך אטום בודד. אך עבור כל
מי שרוצה להבין זאת, האור האמיתי והתקווה האמיתית היחידה זוהרת
מאחורי כל הזוועות העומדות בפתח. יום אחד אלוהים יבנה את
ממלכתו כאן על כדור הארץ. אז ישלטו שלום אמת וצדק, והשפעת
העיניניים וההרס של זה שהיה "הרוצח מקדמת דנא", תיעלם. רק
באור זה נדע באמת הכל. מאושר האדם המסוגל לומר, כמו אלברט
שוויצר:

הוא מגיע אלינו כבלתי נודע, ללא שם, כזקן על שפת האגם, הוא
התגלה בפני אלו שלא הכירו אותו. הוא מדבר איתנו באותן המילים,
"בואו אחריי!", ומוביל אותנו לתפקידים שעליו למלא בתקופתנו. הוא
מצווה. ולא לה המצייתים לו, אם הם חכמים או פשוטים, הוא יגלה
עצמו בפניהם בעמל, בקונפליקטים, בסבל אותו יעברו בהולכם
בעקבותיו, ובדרך מסתורית, הם ילמדו מיהו מתוך ניסיונם האישי.

"אני נמצא פה ובכל מקום באותו זמן"

